

משנאי החינם בינינו

אהרון רול
דצמבר 2008

תוכן הענינים

3.....	1 . הקדמה.....
11.....	2 . שלמוני דמי היחרץ.....
19.....	3 . האיחוד האירופי, אנטישמיות מוסווה.....
24.....	4 . חורצי הלשון – הסרבנים מטעם.....
29.....	5 . האקדמיה ו"הנאורים" נגד מדינת ישראל.....
40.....	6 . שורת המוסרים.....
43.....	7 . מכחישי השואה מבית.....
48.....	8 . אפילוג.....
50.....	9 . הערות.....
53.....	10 . קישורים.....

הקדמה

בסרט "הציד אחר אוקטובר האדומה" (בכיכובו של שון קונרי) מוציא הצי הסובייטי לים צוללת ענק מתקדמת מדגם "טייפון" זו הפעם הראשונה, בשם "אוקטובר האדומה", אשר יתרונה הבולט הוא יכולתה לשייט מתחת למים בדממה (כמעט) מוחלטת, ניסתרת מעיני הצוללות האמריקאיות ובכך יכולה היא להתקרב לחופי אמריקה ולשגר טילים גרעיניים בלא שתחשף. רק מלח תיקשוב סוחר אמריקני בצוללת-ציידת-צוללות מדגם "לוס-אנג'לס" מצליח להבין כי הרחשים הספורדים שאזניו המאומנות שומעות, הינם מעוררי חשד דיים על מנת לחברם, את כל הצלילים יחדיו, לכדי רצף בעל משמעות ובכך לחשוף את הצוללת הסובייטית. זהו המשל. והנימשל? עלינו להביא ולצרף יחדיו את כל הארועים (ככל שידנו משגת) הקשורים בהתנהלות גוש השמאל

הישראלי על מנת להבין מדוע דווקא כעת לקראת בחירות פברואר 2009 נימצא השמאל הישראלי בניסגה. מדוע הציבור הישראלי, בוגר הסכם אוסלו הכישלוני, פינוי לבנון הכישלוני, גרוש גוש קטיף וצפון השומרון הכישלוני, קיבוע חמאסן עזה הכישלוני, מדוע ציבור זה היפנים, לאחר שנים רבות של פסיחה על הסעיפים כי דרכו של גוש השמאל במתכונתו ד'היום ובאידיאולוגיה המקובעת והמסולפת בו הינו מחזיק, למרות שינויים החלים בצוקי העיתים, הינה שגויה ואסוניות לקיום מדינת ישראל?

מאמר זה יביא את הסיבות לכך ברצף עובדתי מחולק לראשי פרקים המדברים בעד עצמם: (1) **שלמוני דמי יחרץ**, (2) **חורצי הלשון בשכר**, (3) **האקדמיה ו"הנאורים" נגד מדינת ישראל**, (4) **שורת המוסרים**, (5) **מכחישי השואה בינינו**. אנו עדים מזה שנים להכפשת מחציתו האחרת של הציבור על ידי גוש השמאל עדשמאל פשיסטי (הסיבה לביטוי קשה זה תוברר כפועל יוצא, משך המאמר), אשר בהעדר אמצעים מתאימים, בעיקר מדיה ומערכת משפט שטופי אג'נדה חד צדדית, אינו יכול להשיב למשטיניו מידה כנגד מידה. מידת הצדק האבסולוטי היא כי נשמש אנו וכל אותם שערכי הדמוקרטיה, כבוד האדם וחופש הביטוי הינם נר לרגליהם, לפה בעבור ציבור ערכי ואיכותי זה החש כי הינו נתון להסתה ארסית מתמדת, פיותיו ניסתמו, טענותיו ניבעטות בבוז והינו, הלכה ולמעשה, מהווה קבוצת אזרחים מדרגה שניה בארצו ומדינתו הוא.

אין מנוס מן המסקנה כי חלקים מגוש השמאל כפי שהינו מצטייר כאן במאמר זה המבוסס על עובדות, אכן, בתכלית מרעימות, כי אינו שמאל אמיתי אלא שמאל רודני, רדיקלי קיצוני, אנרכיסטי, פשיסטי המנסה לכפות עמדותיו על הצד האחר בכוח הזרוע. בל ניתעה, **מילים הורגות, מילים רוצחות**, באם נעשה בהם שימוש פסול. המאמר רצוף כולו בשימוש הפסול, הרצחני, בכלים המרכזיים שחמס השמאל הרדיקלי לעצמו דהיינו, מערכת המשפט בכללה (למעט מספר צדיקים בסדום) ומערכת שומרי חותם הדמוקרטיה (לכאורה ובערבון מוגבל להחריד) הלא היא המדיה על שלוחותיה.

דומה ואין חדש תחת השמש. מאז ומעולם ניסו אירגונים, מדינות ושליטים טוטליטריים להסוות מעשיהם בכפל לשון, באמצעות מילים מכובסות. ג'ורג' אורוול ניסח זאת בספרו "1984" כדלקמן: **"מלחמה היא שלום, חרות היא עבדות, בערות היא כוח"**. ואיך לא, הרי זכורות לשמצה ההגדרות **"קונגרס השלום"** של סטאלין, **"מחנות העבודה"** של היטלר, **"משטר הצדק"** של רובספייר. אין אפשרות להימנע מההשוואה בין אלו למנטרה הנבובה **"שלטון החוק"** המחוצרצת השכם והערב בידי גוש השמאל אשר מטרתו אחת, לשמר את שילטונו על מוסדות המדינה באמצעים אנטי-דמוקרטיים בעליל. אלו עושים זאת בעזרת "שינאת החינם" דהיינו, שינאה קבוצתית או קולקטיבית אשר הקשר בינה לבין הקולקטיב כנגדו מופנית ההסתה הינו ברגיל מיקרי בלבד.

המחבר מתנצל מלמפרע אודות התאורים הגרפיים המובאים אי פה אי שם במאמר. אלו מהקוראים אשר מעדיפים להימנע מסוג זה של תאורים (עובדתיים, המובאים בשם אומרם) יכולים לפרוש כאן מעיון במאמר. נוסף גם כי אלו אשר נוטים להתבלבל מעובדות מוצקות מוטב כי יפסיקו כאן את הקריאה (~), אנו איננו אחראים על

הזעזוע עד כדי תופעת וורטיגו (סיחרור ובלבול) אשר אפשר ויגרמו לאלו אשר מוחם העדין והרגיש אינו בנוי להסכין עם עובדות. (:

לפי כל אמת מידה אובייקטיבית אשר אינה תלויה בדבר ואינה נוקטת צד פוליטי כלשהו, במדה ונחטא להרף עין בחטא ההכללה, הרי שניתן לאמר כי מאז כינונו של החלום הציוני בסיפא של המאה התשע עשרה ותחילת המאה העשרים ועד עצם ימינו אלו ניטש וויכוח מר בין התפיסות הרוויזיוניסטיות המאופיינות בגישת "קיר הברזל" הז'בוניטיסקאי לבין הגישה "האמורפית" של תנועת העבודה הציונית. בהסתמך על יריבות מרה זו ניתן להכליל ולציין כי תנועת השמאל ראתה מקדמת דנא את התנועה הרוויזיוניסטית כאויב מר אשר יש לכופף ידובמקרה הטוב ויש לרדפו, לאבדו עד חורמה ולחסלו, במקרה הגרוע. ניתן גם לציין כי למרות שתנועות העבודה ביצעו הלכה ולמעשה את חפץ ליבן ופעלו לחסל את תנועות הימין בישראל הן מהבחינה הפיזית והן הפוליטית הרי שאותו הימין לא החזיר לשמאל מידה כנגד מידה, גילה תמיד גישה ממלכתית (אשר נבעה גם היא מהתורה הרוויזיוניסטית היהודית) ופעל למיתון הריב הפנימי ולקרוב לבבות, אם גם באורח מוגבל, במדת האפשר..

את שורשי הסיבות למהלכי תנועת העבודה הציוני כנגד הימין הרוויזיוניסטי ניתן להבין במהלכי התנועה הבולשביקית, הקומוניסטית הסובייטית אשר דגלה בחיסול ללא רחם של מתנגדים רעיוניים ומצאה לכך הצדקה אידאולוגית מלאה. הצדקה מופרכת זו הביאה להגליתם ולרציחתם של כ-25 מליונים מבני העם הסובייטי בידי בני עמם הם במחציתה הראשונה של המאה העשרים, בשם אותה אידאולוגיה.

ראשי וחברי תנועת העבודה היהודית ומאוחר יותר ישראלית גדלו על בירכי האידאולוגיה וההתנהלות הבולשביקית ולא ראו לכן פסול בחיסול פיזי של מתנגדיהם האידאולוגים ממחנה הימין. יתרה מזאת, תנועות העבודה ניצלו ארועים שונים על מנת שישמשו בידם נידבך נוסף שיזכם ביתרונות פוליטיים על מתנגדיהם למרות שההפך לא קרה, גוש הימין (ככלל) לא החזיר מידה כנגד מידה.

ניתן להבחין בתהליך זה על נקלה עוד החל מרצח חיים ארלוזורוב בשנות השלושים למאה הקודמת על שפת ימה של תל אביב, כאשר האשמה ברצח ארלוזורוב כנגד סטבסקי הרוויזיוניסט נוצלה ממניעים פוליטיים צרים, ללא עכבות, על ידי מנהיגי תנועת העבודה להכפיש ולגמד את התנועה הרוויזיוניסטית (ככלל, הימין של היום) וזאת למרות שסטבסקי זוכה באורח מוחלט בבית המשפט מאשמת הרצח. פעולות הרצח על וכנגד נוסעי אלטלנה הרוויזיוניסטים הינם ציון שחור-דרך בהסטוריה הקצרה של מדינת ישראל. חברי הפלמ"ח בפיקודו של יצחק רבין טבחו בנוסעי הספינה כאשר כל העדויות מראות כי **השנאה** העמוקה והתהומית, אמור דמוניזציה, לאויב הרוויזיוניסטי היא שהידריכה מעשי יצחק רבין וחבר מרצחיו סיפורי ה"פוטש" ההזויים של חבר "תנועת אחדות העבודה" ישראל גלילי (כפי הסברה ולא ביכדי) שנילחשו על אזנו של בן גוריון הביאו את האחרון לפקוד על הטבעת האוניה על נוסעיה ועל נישקם שהיה חסר תחליף עבור המערכה לעצמאות ישראל.

מסעי ה"סזון" (הגדול והקטן) היא עונת הצייד הידועה לשימצה של חברי ההגנה (השמאלנים) כנגד חברי האצ"ל ומאוחר יותר הלח"י (הימנים) החל משנת 1944 וכלה בשנת 1947 מעידים על עוצמת השינאה והדמוניזציה שהיטיל מחנה השמאל על הימין בישראל של טרום הקמת המדינה. מעשי הסזון והסגרת יהודים למאסר ותליה על ידי הבריטים שימשו את גוש השמאל בהעמקת הדמוניזציה מאוחר יותר כנגד מחנה הימין הרוויזיוניסטי משך 29 שנותיה הראשונות של מדינת ישראל אשר בהן שלט השמאל ביד רמה וללא עוררין במדינת ישראל. עשרים ותשע שנים ראשונות אלו קיבעו את אחיזתו של השמאל באופן מוחלט בכל מוסדות המדינה החל מהשרות הציבורי, דרך פרקליטות המדינה, דרך מערכת המשפט וכלה במדיה הישראלית. אחיזת צבת זו מאפשרת לגוש השמאל להשאר בשליטה, הלכה ולמעשה עד ימינו אלה, למרות חילופי שילטון עם הימין ובכך לקעקע באורח סופני למצער את הדמוקרטיה הישראלית. אנו עדים להמשכיות מערכת הדמוניזציה של השמאל כנגד גוש הימין גם בימינו אלה מאותן הסיבות בהן נקט השמאל בכך גם בעבר, זו השליטה ללא עוררין במערכות המשפט והמדיה היונקות כוחן מארועי עבר, מונעות

פיתחון פה דמוקרטי לגוש הימין ובכך מסייעות לגימודו ולהכפשתו. ההסתה לרצח מצד מנהיגי תנועות העבודה, אשר ההוכחות לה מובאות בהמשך המאמר, רק יעצימו את תחושת הדה-ז'וו העולה מההתנפלות המאורגנת של העיתונות, מערכת המשפט ומנהיגות גוש השמאל, בעקבות מספר התבטאויות דומות מצד מתי מעט מגוש הימין. הארועים אשר קדמו לגרוש גוש קטיף העצימו את התחושה כי פעולות הדמוניזציה כנגד גוש הימין לא תמו בישראל. אריאל שרון, עוזריו ומאות אלפים מגוש השמאל שרתו את נרטיב הדמוניזציה של מתישבי גוש קטיף, כולל גוש הימין בעקבותיו ואיפשרו בכך לסמם ולתעתע מוחותיהם של היושבים על הגדר בין שני המחנות ובכך להביאם לתמיכה עיוורת במהלכיהם.

מדי התעורר צורך פוליטי (בחירות למשל או חולשת מחנה השמאל) הופכים המתישבים ברחבי איו"ש, אלו הם אפשר כי גרעין המצבור האנושי האיכותי ביותר העומד לרשות עם ישראל וסיכויי קיומו עתיד, לשק החבטות של מחנה השמאל, בקידום מערכות שגאה ושיטנה כנגדם בנוסף אורוליאני ידוע (1984), כאשר כבונס מצורף אליהם כמובן כלל מחנה הימין. מה חבל כי בינינו נימצאים כה רבים חלושי הדעת, בעלי דעה אמבית-פוליטית אשר קונים את מנטרות השיגאה ובכך תורמים לקיעוקוע הדמוקרטיה הישראלית וסיכויי קיומה.

אותה התנהלות "אמורפית" מהבחינה הפוליטית והמדינית אשר כה תרמה להקמת מדינת ישראל ואשר בראיה רטרופספקטיבית גברה ובצדק, וטוב שכך (פשרת בן גוריון על חלוקת הארץ), על גישת "קיר הברזל" הרוויזיוניסטית של טרום קום המדינה ואשר איפשרה את תקומת עם ומדינת ישראל בעת החדשה, היא-היא הגישה השמאלנית "אמורפית", אובדת וקלוקלת הדרך, המקרבת כיום את קיצה של מדינת ישראל בפרוס המאה העשרים ואחת. הגישה "האמורפית" מעוותת, ממסכת ומערפלת כיום את מטרותיה של מדינת ישראל הזקוקה מזה כ-20 שנים לשידוד מערכות אידאולוגי לאומי יסודי. ישראל זקוקה יותר מכל כיום ל"קיר ברזל" לאומי בתיקונים קלים אשר ניתן לכנותם "קיר הטפולון" של היום (המינוח מבטא את הצורך "להיות חכם ולא רק צודק"). מאמר זה אינו עוסק בנושאי "קיר הטפולון" אלא בהעמדת דברים על דיוקם בכל האמור להתנהלות גוש השמאל לעומת גוש הימין. על הקורא הנבון, האובייקטיבי, חסר הפניות והצדיות לגבש דעתו לאור האמור בהמשך למאמר-מחקרי זה.

העם בישראל עומד בפני מערכת בחירות אשר ספינולוגים מנסים לתארה כמאבק בין אישים ממפלגות שונות ותו לא. אין הדבר כך, מערכת הבחירות הבאה עלינו לטובה ענינה עתידו של העם היהודי כלאום יהודי בארצו. העם בישראל יבחר את דמות השלום ששוואף הוא ליצור, הבחירה הינה בין "גבולות אושוויץ" לבין גבולות ביטחון. בין שלום כעת, עכשיו אך זמני להחריד, הכרוך באפשרות חיסולו של החלום הציוני בעתיד הלא רחוק, לבין שלום בטוח (עד כמה שניתן לחזותו) אשר יבטיח את קיומם של נכדינו ונינינו ואילו שאחריהם כעם חופשי בארצו לדורות הבאים. המאמר עוסק באותם אנשים ואירגונים אשר איבדו את סבלנותם, חוסנם ונחישותם (אשר ניתן להבינם אך מאידך לבוז לגישתם) בעבור חיי הרגע המפתים. אלו האנשים אשר רווחתם האישית, העשיה לביתם (החיובית בגבולות מסוימים), גוברת על דחף העשיה המאוזנת למען הכלל אשר אבותיהם כה הצטיינו בו.

אין בנאמר עד כה ואשר יאמר בהמשך לרמז כי כלל גוש השמאל לוקה בתסמונת הרדיקלית. אנשים הגונים, מוסריים, מתחשבים וערכיים ישנם בשמאל הישראלי במספרים גדולים ועצומים, חוצי מפלגות כיתות ואמונות, אך דומה וקולם אינו נישמע. הרדיקלים והאנרכיסטים מגוש השמאל השתלטו על סדר היום השמאלני ההולם ברגיל: היהודי-ציוני-דמוקרטי-סוציאליסטי והפכוהו לחוכא ואיטלולה. אנשי ריב ומדון, **שונאי ומשנאי החינם**, בעלי-זרוע מילולית רדיקלית (ולעיתים אף אלימים פיזית) ניכסו לעצמם את הקול השמאלני בעוד הציבור הגדול, החיובי בעיקרו מתוך גוש זה קולו כבוש, מהוסה. גם התארגנות השמאל החדשה תחת מטרת מר"צ אינה יוצא מכלל זה, בסיכומו של דבר זה אותו השמאל, באותה אדרת, שסטה מדרך הישר, היא דרך אבות, ועליו ניתן לאמר "**הרבה מאותו הדבר**", או אם תרצו, "**נשיאים ורוח וגשם אין**".

ניקח לדוגמא אך פן אחד מתוך הרבים אשר יתוארו להלן על מנת לסבר אזנו של הקורא. תופעת המוסרים בינותינו או למי שלא הבין, המלשינים לפרץ הגוי כנגד אחיהם היהודים, אותם '**שונאי-החינם**' הפועלים על מנת להשיג מטרות צרות, למצער אישיות, אינן תופעה חדשה בעמנו. ניראה כי כבין 3% ל-5% (הערכה זהירה

מבוססת תצפית, שאינה מגובה מחקרית) מהאוכלוסיה הכללית נידבקו ועדיין מזוהמים בחיידק הטורף, המטריף עליהם מערכותיהם הקיומיות, הגנטיות-נפשיות ומביאם לנזק ולבגוד באחיהם היהודים. התנהלות זו אפשר ומזכירה סרטי "זומבים", אותם יצורי אדם נישלטי חיידקים טורפים המתנהלים כולם כאחד באמוק פסיכוטי בנתיב ההרס של עצמם וכל הסובב אותם.

הם לא רק מוסרים ל... הם גם מוסרים את... הם מוסרים את מדינת ישראל לפריצים. המוסרים אמנם עוטפים מעשיהם במניעים נאצלים, עטופי טובת ישראל לכאורה, אך מעשיהם מורים בבירור כי השנאה לישראל וליהודים המתנבלת בהתבטלות בפני הגוי והפסת דעתו תוך מאמצים עילאיים לעקוף את זהותם היהודית היא המדריכה צעדיהם. הם מרוויחים ביושר את שלל הכינויים אשר הוענקו להם כגון 'אוטו-אנטישמים', 'המהרסים והמחריבים מבפנים', 'פוסט ציונים' (אנטי-ציונים), 'פוסט-יהודים' (אנטי יהודים), 'פוסט-דמוקרטים' (מחריבי הדמוקרטיה), 'שמאל רדיקלי', 'שמאל פשיסטי', 'שונאי החינם' ועוד ביטויים כגון דא המתארים בדיוק רב את אותם אנשים.

דוגמא לחי המשבט את עצמו ניתן לראות בהתנהלות תחנת השידור האלגנדיתית גלי צה"ל. נערים רכים, אפשר אף תמימים, ניכנסים למערבל התחנה ויוצאים משובטים כבסרט מע, כולם תחת מכבש אחד, שמאלנים קיצונים. חייב להיות באוויר התחנה "תרסיס נגיפי" כלשהו, היוצר מוטציה גנטית מבחילה זו המרעילה לדורותיה את כלל המדיה הישראלית. קשה שלא להעלות על הדעת בהקשר זה קטעים מפחידיים ממשנתו של ג'ורג' אורוול.

ברגיל, אמורים אנו להתעלם מאותם טפילים סימביוטים המוצצים לשד עמנו, מפאת מספרם הזניח יחסית. מאידך, שליטתם האבסולוטית במוקדי הכוח במדינת ישראל כגון מערכות המשפט, מערכת השלטונית ציבורית והמדיה על כלל שלוחותיה, מהווים משקל סגולי עצום ורב המכריע הכף לכיוונם ובכך מוריד את כלל ספינת ישראל, בניגוד לרצונות מרבית הציבור, לתהומות קיומיים עמוקים.

הטיב לתאר את התופעה בעיתון 'דבר' לפני כ-70 שנה, ב-1 מאי 1936, אחד מבכירי האידאולוגים של השמאל הציוני הישראלי, הוא ברל כצנלסון, אשר התבטא כנגד אותם האמורים להיות שותפיו האידאולוגים בנחרצות אך תוך אבחנה מדויקת וברורה. הבא ונביא הדברים בשם אומרם:

"היש עם בעמים, אשר בניו הגיעו לסילוף כזה, שכלי ונפשי, שכל מה שעושה עמם, כל יצירתו וכל ייסוריו, הם בזויים ושנואים, וכל מה שעושה אויב עמם, כל שוד וכל רצח וכל אונס, ממלא את לבם, רגש הערצה והתמכרות ?

וכאן בארץ ישראל נדבקו בו חיידקים של שנאה לעצמו, עד כדי כך שיראה את הגאולה בנאצים הפלשתינים, שהצליחו לרכז כאן בארץ את האנטישמיות הזואולוגית של אירופה, עם תאוות הפגיון שבמזרח".

אך בכך לא תם מצעד מגני התופעה לאורך ההיסטוריה, ללמדך עד כמה היתה זו מוכרת ובזויה בינינו. הנה לקט אקראי נוסף מדבריהם:

א. בספר ישעיהו מ"ט, ז' - נאמר כי 'מהרסייך ומחריבייך ממך יצאו'
ב. 'תרבות גדולה לא תיכבש מבחוץ עד שהחריבה עצמה מבפנים' - נכתם על ידי וו. דוראנט 1885-1981, פרופ' להסטוריה, מחבר סדרת 11 הכרכים "סיפורה של התרבות" (1935).
ג. מבקר הסיפורות ברוך קורצוויל כבר טבע את המונח "אבטו-אנטישמיות" (אוטו-אנטישמיות). במאמרו 'שנת עצמו בספרות היהודית'.

ד. משה הס מראשי הציונות היגדיר את השנאה העצמית היהודית כמי שנובעת מ"יודופוביה" דהיינו, פחד יהודי ולאומי.

והנה עזריה אלון חבר קיבוץ בית השיטה במאמר "שמאלנות, 'נישול' ורומנטיקה ערבית", שהתפרסם ב"דבר השבוע" ב-30.7.76:

"השמאל והימין עברו גלגולים, אך השמאלנות נשארה כמות שהיא, על אף החילוף המתמיד של נושאי דגלה; קח את סדרת הטיעונים של המופ"סים מלפני 55 שנה (דהיינו 1931 א.ר.) נגד "הציונים הרשעים" ובעד המוני "העמלים הערבים", וכמעט אין לך צורך לשנות מלה אחת כדי שיהיו נשמעים רעננים בפי השמאלנים של היום. מה לא קרה מאז? אימפריות קמו ונפלו, היתה מלחמת עולם והיו מלחמות ישראל, הקומוניזם הרוסי גילה את פניו המכוערות, על עם ישראל עברה השואה, מדינתו קמה, העמים שהיו מדוכאים מעם השתחררו, הערבים נהפכו לאדירי עולם בשטח, בנשק ובנפט, אבל בעולם השמאלני לא קרה דבר, הכל נשאר בטהרתו, כמו אז, ללא מגע עם עולם החומר".

הסופר משה שמיר כתב בדבר ההקדמה לסיפרו של העיתונאי/סופר מר צבי שילוח ז"ל, בסיפרו "השמאלנות בישראל" שיצא לאור לראשונה בשנת תשנ"א (1991):
"הספר שלפנינו הוא "אני מאשים" חריף ומעמיק גם יחד, נגד הסכנה המוחשית של עירעור יסודות קיומו הלאומי בארץ ישראל מצד גורמים פנימיים, המתכסים באיצטלה של רעיונות הומניסטיים נעלים, כגון: "שלום", "דימוקרטיה", "שוויון", וכדומה, בעוד שלמעשה הם משרתים ומעודדים את הגרועים באויבי ישראל."

הנה אחדים מציטוטיו הניבחרים של העיתונאי/סופר מר צבי שילוח ז"ל, בסיפרו ד'לעיל "השמאלנות בישראל":

"... אינני מתמקד בשאלה החוצה בימינו את הציבור בארץ - עתידם של חבלי הארץ ששחררו במלחמת ששת הימים, אלא במהותו של מחנה השמאל בארץ, אשר גלשה עדי כפירה בעיקריה של הציונות הקונסטרקטיבית והאקטיביסטית ובחזונה המקורי, כפירה זו, שהיתה תמיד נחלתם של חוגים שוליים בתנועת העבודה, זכתה בשנים האחרונות ללגיטימציה, עד כדי טשטוש מסוכן של עצם מהותו הציונית של המחנה כולו."

האין אמירות אלו נישמעות מוכרת עד אימה בזמננו אנו במאה העשרים ואחת? באם ארזי האומה היו כבר אז מודעים לתופעת המשת"פים היהודים עם אויבינו, מה נאמר אנו, אזובי הקיר? ההנחה כי "מה שהיה הוא שיהיה" יש לה על מה לסמוך שהרי הארועים ההיסטוריים כמו גם העכשוויים מוכתבים על ידי מעשי אדם ואנו בני האדם לא הפכנו לפתע עורנו.

ברי הוא לכן כי תופעת השנאה העצמית והחורבן העצמי הנובע ממנה אינה חדשה בהיסטוריה היהודית מקורותינו היהודיים מכנים זאת "שינאת חינם" אשר היא זו שגרמה לחורבן הבית ולהגליית העם היהודי למשך 2000 שנים מארצו.

המאפיין את המחריבים מבית הוא קיבעונם המחשבתי והאינטלקטואלי, אלו הם שאינם שוכחים דבר, אינם לומדים דבר ואינם מסוגלים להסקת מסקנות רציונלית לאור ליקחי עבה. אמנם מספרם קטן אך ניזקם גדול יחסית אלו הם אשר לגביהם נאמר כי "את שטיפש אחד יכול לקלקל, עשרה חכמים יתקשו לתקן". בכך שמוסרים הם אותנו, אחיהם היהודים לפריצים בארצות-הים אשר כמהים לתרוץ לשנאנו יותר, מועצם משקלם הסגולי הניזקי של המוסרים מונים רבים. להוותנו, המוסרים מודעים לעובדה זו ומנצלים אותה לסיפוק מטרותיהם הנלוזות

אין אדם חייב להיות שייך לפלג הרוויזיוניסטי או לתמוך בדרכו על מנת לחוש כי "הסיזון", אותה 'עונת הצידי' הידועה לשמצה הניזכרת לעיל אשר ניפתחה על ידי 'ההגנה' בשנת 1944 (הסיזון הגדול) ונימשכה עד 1947 (הסיזון הקטן) כנגד לוחמי האצ"ל ולח"י, היא דוגמה מכוערת לבגידה באחים, שותפים לנשק והמאבק המשותף להקמת מדינת ישראל. גוש השמאל הישראלי הפך את שילטונות המנדט הבריטי ל"אידיוטים השימושיים" עבורו וניצלם במאבקם המכוער כנגד מתנגדיהם הפוליטיים מהימין.

ראוי לציין כי קיימת הבנת מה לכאורה למעשים נימבזים אלו המסתכמים בצורך הבורע בהנהגה אחת ובכיוון אחד בלבד בעבור עם החותר לקוממיותו, אך הצורה בה נערכו ואבדן חיי יהודים טובים בה אינה מצדיקתן בסיומו של יום. ניתן היה לפעול להשכנת שלום פנימי גם אחרת, משני הצדדים. היתה זו עונת המוסרים השחורה

והמכוערת בדברי ימי טרום הקמת מדינת ישראל. אז כהיום, לא הירחיקו האבות המיסדים ראות והעדפו את שיקולי הרגע על שיקולים לאומיים ארוכי טווח. מלחמת החורמה של גוש השמאל בימין הינה בכיה לדורות אשר תוצאתה מי ישרנו.

עדיין לא ניסגר כאן החשבון, עדיין ההיסטוריה חייבת לשפוט את המוסרים בעם אשר במו ידיהם, בידיעה ברורה ובנפש חפצה היסגירו יהודים אל הגרדום הבריטי. עדיין חייבים אנו בבירור נוקב ומעמיק מדוע בחרו אנשי ההגנה בריב ומדון במקום בהידברות ושיתוף פעולה כנגד האויב המשותף אפילו ואפשר כי הצד האחר התחפר כה בעקשנות בעמדותיו. חייבים אנו לחשוף את המניעים האמיתיים אשר עמדו מאחורי הסגרת אנשי הארגון הצבאי הלאומי ו'לוחמי חרות ישראל'.

חייבים אנו לטהר מצפוננו הלאומי בכך כי נגיע לעומקו של נושא: "האם טובת המדינה שבדרך עמדה לנגד מוסרי הסזון או שמא שיקולים פוליטיים, כיתתיים, צרים עמדו למעשה לנגד עיניהם". עד כמה זהה כל זאת למצבנו כיום כאשר פלגים בעם מעמיקים הפלגות באותה המתכונת ומתוך שיקולי פוליטיקת ביבים, במקום לנסות ולמצוא הדרכים לשותף פעולה כנגד האויב המשותף, אם גם שלא בהסכמה כוללת.

במקומותינו אומרים א' ומתכוונים ל-ב'. יפיופי הנפש, כמה נאה מצידם, מריעים לבחירתו של נשיא שחור ראשון בארה"ב אך מתכוונים לאותו אחד אשר ימלא תאוותם בידם וידחוף, אפשר ויכפה על ישראל לסגת מאי"ש למצב של גבולות אושוויץ שאינם ברי הגנה אך בהחלט ברי התקפה עלינו מצד החמאס אשר למצער ישלוט גם בשטחי איו"ש. הוא שיציב רקטותיו בקלקיליה ובטול כרם וירוה במטחי קטיושות את מרכז תל אביב אנו כאן איננו מאלו המיחלים לכך כמידה כנגד מידה על הזילות וההסתה לרצח שנהגו "השטרנהלים והליבוביציים" למיניהם בשנואי נפשם מהצד השני של המתרס הפוליטי. לגבינו יהודים הם יהודים באשר הם, אפילו והתבלבלו וסטו מהדרך ואינם יודעים, ממש כילדים אובדי עצות ודרך, את שפיהם סח. אלו הם שאינם יכולים לעמוד בפני התהליך הדמוקרטי (ראה ערך: קומוניזם) ומחליטים לקעקעו מבפנים על ידי חורבנה של כלל השיטה ומדינת הלאום היהודית מבחוץ.

הנה היא רשימת ארגונים חלקית, "הבזויים אשר היגיעו לסילוף שיכלי ונפשי, אלו שנדבקו בחיידק השנאה העצמית, הרואים הגאולה בנאצים הפלסטינים, האוטו-אנטישמים" (ראה דיברי דברי ברל כצנלסון לעיל). באותה נשימה ניתן לתייג ארגונים אלו כרשימת "האידיויטים השימושיים" המשחקים הפעם לידי שוטמי ישראל והיהודים, כפי הטרמינולוגיה הלניניסטית בולשביקית:

"אנרכיסטים נגד הגדר", "שלום עכשיו", "בצל"ם, נשים בשחור, "שוברים שתיקה", "מר"צ (חלקים ניכדים בו), "חד"ש, "אומץ לסרב", "עדאללה", "גוש שלום", "תעווש", "מחסום ווטש", "אינדימדיה ישראל", "סלון מזל", "המרכז לאינפורמציה אלטרנטיבית", "זכרות" ועוד רבים ומגונים אחרים.

אנו כבר יודעים כי אותם קיצונים משיחיים "השטרנהלים" (אך כפרפרזה, שטרנהל עצמו חשוב ככלום) לא יתנו לעובדות לבלבלם, עליהם כבר נאמר: שמור אותי אלוהים מידידי (מהצבועים), מאויבי אשמר בעצמי". והרי רשימה שמית חלקית של פרטים המשמשים כ"אידיויטים שימושיים" על קיר השחור הישראלי: גדעון (השונא) לוי, גדעון (העזתי) ספירו, בני (המגדף) ציפר, אורי (הלמוט) אבנרי, זאב (הטנקיסט) שטרנהל, יריב (המתחמד) אופנהיימר, דנה (קחי אותי) אולמרט, אילן (המחרים) פפה, אורי (המצפוניסט) דייזיס, ג'סיקה (המעוותת) מונטל, יגאל (הגרמני) תומרקין, עקיבא (המתרס) אלדר ועוד רבים ונלעגים שכמותם הידועים לשמצה.

בהקשר זה ראוי לציין כי גרמניה הוציאה מתוכה את הגרועים שביצורי אנוש (מעטים מהם היו חיוביים). האם אך מקרה הוא כי חלק ניכד מהמככים ברשימת קיר השחור הישראלית מוצאם (יהודי?) גרמני? האם אפשר ויש לכנותם "המנדלסוניים"?

זכורים המקרים מעברנו בהם פנו יהודים 'מוסרים' לשליטי העולם הרומאים על מנת שיכפו דעתם שלהם דרך בני ברית רומים על מתנגדיהם ובכך קרבו את קיצה של האומה לפני כ-2000 שנים. ממשיכי דרכם של אותם

המוסרים פועלים בינינו גם כאן ובימינו. פסטיבל ברק אובמה בעיתונות והמדיה הישראלית אשר בו 'המוסרים' בינינו היום משחזים עטיהם על מנת לשכנעו לעשות בדיוק, אבל בדיוק נימרץ את מעשי הרומאים מההיסטוריה שלנו, הוא ההוכחה לכך.

קיימים הסברים שונים להתנהלות פסולה של ציבורים מסוימים כנגד אחיהם לדם וללאום אפשר וביניהם ניתן למנות התנהלות חלקים מסוימים בינינו המוצאים הצדקה פורתא למעשיהם הנלוזים כנגד אחיהם היהודים בכך שמנכסים לעצמם עקרונות אוניברסלים נאצלים ומשתמשים בהם לניגוח מתנגדיהם תוך שיכנוע עצמי עמוק כי המטרות הנאצלות מצדיקות את האמצעים הפסולים בהם הינם נוקטים. אנו מכוונים כאן לשתי מנטרות שגורות בפי חלקים בגוש השמאל המהווה לגישתם את הצדקתם לכל מעשה עוולה כנגד מתנגדיהם ואלו הם 1. ("השאיפה לשלום", 2.) "זכויות אדם".

1. השאיפה לשלום – גם המזוהים כמליטנטים ביותר בעם ישראל שואפים לחיי שלום ושלווה. ניכוס המושג "שאיפה לשלום" על ידי קיצוני השמאל לעצמם בלבד הינו מופרך וחסר יושרה בבסיסו. כולנו, ימין ושמאל, חרדים וחילונים, נשים וגברים, שואפים לשלום וניבדלים בינינו אך בדרכים להשגתו. לכן השימוש שעושה השמאל במנטרת "השאיפה לשלום" כשוכנת לכאורה במחנהו בלבד הינה שיקרית, צינית ונכלולית. באם גוש השמאל מבקש "שלום כעת" כאשר העתיד לבוא אינו בראש מעיניו, מבכר גוש הימין שלום אפילו ויגיע מאוחר יותר ובלבד שיהווה שלום בטוח וארך טווח גם עבור הדורות הבאים. השאיפה "לשלום כעת" גם על חשבון ביטחון וקיום העם אופיינית לגוש השמאל אשר רבים מבניו מנותקים משורשיהם, מסורת ואדמה ואינם מעריכים אובדנם באותו האופן בו בני גוש הימין מעריכים זאת.

חמור מזאת מנטרת "השלום" אפילו ומודעים הם בהשלכותיו השליליות כפי המוצע על ידם הפכה בפי חלקים מהשמאל הקיצוני לכלי ניגוח פוליטי כנגד גוש הימין בכללו כאשר הפרוש השמאלני, כאנטיטזה לשלום, המוענקת לגוש הימין הוא בכינויים **מחרחרי מלחמה, מתלהמים, רואי שחורות, מהרסי השלום** וכדומה. מכאן ש"השלום" הופך לכלי ניגוח פוליטי של יריבים מהימין בלבד ללא כל ייחוס לערך השלום לכשעצמו

2. זכויות אדם – ניכוס המושג "זכויות אדם" על ידי גוש השמאל לעצמו הינו יותר מתוחכם אך לא פחות נכלולי וציני. כולנו, בני העם היהודי, מטיבענו, דוגלים בקיום זכויות וכבוד הפרט בהתאם לקוד ההתנהגות הדמוקרטי (חופש העיסוק, חופש הביטוי וכו' וכו'), ללא תלות בהשתייכות הפוליטית או המגדרית. ההבדלים בין המחנות נעוצים במידתיות הנינקטת בנושא זכויות הפרט לעומת זכויות הציבור. **גוש השמאל** דוגל, בחוסר אחריות אופיני, בזכויות פרט טוטליות, ללא מעצורים ועכבות, גם אם זכויות אלו באות לפני ועל חשבון זכויות הציבור ואפשר כי מובילות לאנרכיה אזרחית, גם אם זכויות עודפות אלו יחריבו בסיומו של יום את מדינת הלאום על פרטיה, כאשר מדינת הלאום, למצער בימינו אלו ואפשר גם בעתיד הנראה לעין, היא המגינה על זכויות הפרטים בה תחת המשטר הדמוקרטי.

מנגד, **גוש הימין** שואף לאיזון, למידתיות בין אותן זכויות הפרט לזכויות הכלל, שהרי פרושו של ביטול האיזון בין השנים הינה אנרכיה של הפרטים על הלאום. במבט כולל, אומות אשר לא הישכילו ליצור האיזון הדרוש בין שני מרכיבים אלו הפכו לאבק תחת גלגלי מרכבות ההיסטוריה. להוותנו, משתמש גוש השמאל במושג זכויות הפרט כקרדום לחפור בו, כאמצעי פסול מעיקרו לניגוח, לגימוד ולחיסול יריביו הפוליטיים כאשר חופש הפרט לאשורו הינו נמוך בסולם שיקוליו.

חשוב להוסיף כאן כי אף ההפך הוא הנכון דהיינו, זכויות ציבור עודפות על זכויות הפרט מובילות לשיטון טוטליטרי אשר אף הוא יביא בסיומו של יום לחורבן מדינת הלאום.

השמאל הקיצוני בישראל האמון על גישת הנאו-טרורצקזים הגורסת כי היהודים אינם עם / אומה ומכאן שעליהם להתמזג עם סביבתם ולהעלם כישות יהודית עצמאית (נושא זה יוסבר יותר בהרחבה בהמשך), נושאים עיניהם לאיחוד האירופי כהוכחה בדבר בטלות הצורך במדינת הלאום אשר תשמור ותקיים את אוח החיים הדמוקרטי ומכאן, לגישתם, אין צורך בקיום מדינת ישראל אלא כמחוז במסגרת קונפדרציה מרח תיכונית או אירופאית.

נעלם מעיניהם כי גם קונפדרציה הופכת בסופו של יום לעם ומדינה כדוגמת קנדה וארה"ב או גרמניה וצרפת בעבר. במדה וההשתלטות האיסלמיסטית על אירופה תימשך כמתוכנן (כ- 54 מיליוני מוסלמים שוכנים כבר כעת באירופה) הרי שממילא על מנת לשרוד יאלץ האיחוד האירופי להתפרק לגורמיו ובכך להלחם ביתר יעילות כנגד הכיבוש הערבי, יעילות זו פירושה יהיה צימצום זכויות הפרט בכיוון המידתיות בין זכויות הפרט למדינתו אשר כבר ניזכרו לעיל. אותן סיבות לא יאפשרו קיום קונפדרציה מזרח תיכונית באשר האיסלמיסטים רואים בישראל נטעזר במרחב השמי, כדוגמת הצלבנים מהעבר ויעשו לכן כל מאמץ לחסל ולאבד את מדינת היהודים. מכאן שאנו חוזים בחלומות שמאל אוניברסלי באספמיה לפחות עד המאה העשרים ושתיים-שלוש ואפשר בהחלט כי מאוחר יותר, או לעולם לא.

נציין כי מירב האנשים המככים במאמר זה כוונותיהם לכאורה הינן טובות. האמצעים בהם נקטו היו מקודשים על ידי המטרה ובזאת כישלונם. הם התעלמו מרוצונות מירב העם וכאן לכן כשל. הם האמינו ומאמינים גם כיום כי פעלו לטובתה של מדינת ישראל. אך במבחן התוצאה, כשלו בכל אשר הגו, יזמו והוציאו לפועל החל מהסכם אוסלו, עבור דרך גרוש גוש קטיף וצפון השומרון ועד הקיפאון המדיני של ימינו ומכאן, דרכם לגהנום היתה (ברובה אך לא כולה) רצופה כוונות טובות.

יש לקרוא את כל המסמך להלן עד תומו על מנת להבין את ממדי הבעיה דהיינו מדוע איננו מסוגלים לנהל במו ידינו את עניינינו הלאומיים וגם לא נהיה מסוגלים לכך בעתיד עד שנישב את חילוקי הדעות הבסיסיים שבינינו, בתוכנו ונגיע להסכמה רחבה באשר לנתיב הלאומי בו עלינו כולנו לצעוד יחדיו.

שלמוני דמי היחרץ

הקרן החדשה לישראל

הקרן החדשה לישראל וארגון החזית שלה בישראל שתי"ל, הוא אירגון אשר התואר 'שנוי במחלוקת' לגביו הינו מינורי. במקורו הוקמה הקרן על ידי יהודים אמריקנים בעלי אוריאנטציה שמאלנית קיצונית אשר כהגדרתם "אנו רפובליקנים באמריקה אך דמוקרטים בישראל" דהיינו אלו ניסו להפוך את ישראל למעבדת ניסויים חברתית בהתאם להעדפותיהם הניסטרות, כל זמן שענין זה אינו נוגע אליהם ישירות.

כבר ב-1979, כשלוש שנים לאחר הקמת "הקרן" החליטו אלו כי אינם מעונינים בהרמת תרומות פסיביות בלבד למען מטרותיהם בישראל והקימו את שתי"ל אשר הינו הזרוע המבצעת של הקרן בישראל. עם חלוף השנים לא הסתפקה שתי"ל בהעצמת ארגונים חברתיים (כהגדרת מטרותיה הראשוניות) והחלה לנסות ולעצב את פני החברה בישראל באורח פעיל דרך נסיונות להשפעה גסה על הפוליטיקה הישראלית לדוגמא, כל ארוע המחאה (שהפך לפרסא) של 'ויקי קנפו' תוזמר, נידחף ומומן מאחורי הקלעים על ידי שתי"ל.

בתחילת דרכה של "הקרן החדשה לישראל" לא זרמו התרומות באורח משביע רצון, עובדה אשר לא הטיבה עם מטרות הקרן בישראל. אין ידוע מתי, אך ניתן לשער כי היכן שהוא בשנות השמונים משהתיצבו פעולות הקרן בישראל והכיוון בו נקטה הוברר, נאספה "הקרן החדשה לישראל" תחת חסותם של אירגונים שוטמי ישראל אשר מצאו בקרן שותף נאות למטרותיהם ואשר הרימו לכן תרומות ניכדות עברה והפכוה לגורם מכריע בבלימת סיכויי ישראל להתקיים כמדינה יהודית במרחב השמי.

"הקרן החדשה לישראל" הוקמה גם במשולב עם תנועת השמאל הקיצוני "שלום עכשיו", כאשר אף היא הוקמה בתחילה למטרות חברתיות או למצער פוליטיות-רכות אשר הפכו רדיקליות עם חלוף הזמן. "הקרן", מרכזה בארה"ב, וכך גם מרבית התורמים לה. עם זאת פעילותה העיקרית נערכת בארץ. בראשה עומד אליעזר יערי, לשעבר כתב רשות השידור. משנת 1987, עברה הקרן תהליך רדיקליזציה שמאלנית, וכיום היא מתפקדת כארגון שמאל רדיקלי בכל המובנים, החברתי, כלכלי וגם פוליטי. בחסותה, במימונה ובתמיכתה פועלים אלפי עמותות וארגונים כגון: **האגודה לזכויות האזרח, המוקד להגנת הפרט, רבנים שומרי משפט, עדאללה, מוסאווה, מרכז אדווה ועוד**. הקרן מממנת גם תנועות כמו התנועה לאיכות השלטון אף על פי שאינה שולטת בה וזאת במטרה לזכות לחזות מכובדת, ראויה לכאורה.

בשלב זה (אמצע שנות השמונים) הפכה "קרן פורד", אירגון אמריקאי אנטישמי ידוע לשימצה למממן העיקרי של "הקרן החדשה לישראל". החל מזמן זה חלה בפעילות הקרן כנגד מטרות העם היהודי בארץ ישראל, תנופה גדולה. מעטים יודעים כי המממן העיקרי של "קרן פורד", הוא ה-CIA, אשר מאז שנות השלושים למאה הקודמת (ראה ערך ג'ון פוסטר דאלאס ד'אז וג'יימס בייקר ד'היום) חבר למשרד החוץ האמריקני בהתנגדותו המסורתית לרעיון הציוני ויותר מאוחר למדינת ישראל הריבונית. בהערכה זהירה תרמה הקרן החדשה לישראל בעבור עמותות חוץ פרלמנטריות בישראל עד היום בהתאם להצהרתה כ-200 מיליון דולר ויש שטוענים כי סכום זה הינו כפול ויותר דהיינו, כחצי מליארד דולר (הפיקוח משני עברי האוקיינוס על פעולות הקרן הינו רופף ביותר). בכך הפכה הקרן את ניתמחיה בישראל ל**סוכנים זרים** (בסדר, לכאורה) המוציאים לפועל מטרות הנוגדות את עצם קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ריבונית.

בעיני אירגון ה-CIA ומחלקת המדינה האמריקנית ניתפשת ישראל וקיומה היהודי ריבוני כמיכשול אדיר ממדים ליחסי חוץ חמימים יותר בין ארצות הברית לעולם הערבי בכלל ולזרימת הנפט החופשית הזולה ליבשת האמריקנית בפרט וניתן להבין את ההגיון ביסודה של גישה זו. ללא כל תלות באוריאנטציה של נשיאי ארצות הברית, כמו גם בית הניבחרים (הקונגרס) והסנט האמריקאי האוהדים ביותר את ישראל, ניהלו ה-CIA ו"מחלקת

המדינה" מדיניות חתרנית פנים אמריקנית כנגד מדינת ישראל (ראה דו"ח ג'יימס בייקר השיקרי משנת 2007, התולה ישירות את צרות המערב עם הגוש האיסלמיסטי במדינת ישראל).

דרכי המימון של "הקרן החדשה לישראל" הינן ניפתלות וזאת על מנת להסוות את המקור האמיתי למימון הקרן - CIA מעביר את הכספים עבור התרומות ל"קרן פורד" אשר מעבירה אותם ליהודים ואירגונים יהודים לאיסוף כספים אמריקנים ואלו מעבירים התרומות למשרדי הקרן החדשה לישראל בארה"ב בניהול אליעזר יערי אשר מועברים לישראל למימון אירגון שתי"ל האמור אשר בניהול הג'ב ליאל. מכאן שאירגון שתי"ל הוא הממן מטעם ה-CIA ו"קרן פורד" של אותן אלפי עמותות ואגודות חוץ פרלמנטריות בישראל.

מפאת היות חלקן של פעולות הקרן (לכאורה) בילתי חוקיות בעליל עקב העברת תרומות לגופים שאינם עמותות לפי חוק או עמותות המפרות את החוק ותנאי פעולתן כגון "שלום עכשיו" ובצל"מ, נוהגת הקרן לטשטש ולסחרר ראשי הממונים על אכיפת החוק בישראל בכך שתורמת כספים (שוב, באמצעות אירגון שתי"ל בישראל) למספר עמותות חוקיות, בילתי מזיקות ותמימות, הפועלות במסגרת החוק ובכך מסווה את הפעילות האמיתית, הבילתי חוקית שהיא מטרת פעילותה העיקרית, האנטי-יהודית ואנטי-ישראלית. פעילות זו מקבלת מטרת הגנה מרשויות החוק והמשפט בישראל אשר מצידן נתונות תחת לחץ אשר עקבותיו ניתן לאתר וודאי בשרות המודיעין האמריקאי ה-CIA (כמו גם הנהלת האיחוד האירופי), המופעל (לכאורה) בדרכים עקלקלות אשר אינן ניתנות לאיתור מהיר.

למי מהקוראים התוהה לפשר כפיפותה של מערכת השלטון הישראלי לגורמי חוץ שוטמי ישראל, כמו גם פעולות מוזרות הנעשות על ידי השילטון הניראות כנוגדות את האינטרסים הישראליים, ימצא הסבר מה בנאמר לעיל. בישראל כבארה"ב מתנהלת לה מערכת ביבים סימביוטית וחתרנית מתחת לאפו של השילטון הלגיטימי ובמקביל לו, הפועלת כנגדו.

הקרן (כאמור, באמצעות שתי"ל) פעלה ועדיין פועלת בהתאם לעיקרון הכלכלי (הנכון בבסיסו) הגורס כי "מוטב לספק חכות לעניים אשר יצודו בהם דגים מאשר לספק להם את הדגים ישירות". כך גם הקרן הפועלת כיזמית וחברת הזנק המקימה או מעודדת הקמת עמותות ואירגונים חוץ פרלמנטריים אנטי ישראלים, תוך אספקת הכלים הנחוצים לפעילותם, כולל המימון הכספי. עם חלוף השנים מצמצמת הקרן את תמיכתה באירגון החדש הישראלי עד שעומד הוא עצמאית על רגליו ומעבירה את הכספים המתפנים ליצירת עמותות נוספות. תוך נקיטת פעולת שירשור זו נוצרו במדינת ישראל משך 30 השנים שחלפו אלפי עמותות חוץ-פרלמנטריות, אנטי-ישראליות.

מפעילויות הקרן

1. מי שיכנס לאתר הקרן החדשה בעבר ובימים אלו ימצא הזמנה לתוכנית המשפטנים של הקרן החדשה הכוללת שנת לימודים בארה"ב ושנה של פעילות מעשית בישראל במסגרת אחד הארגונים העוסקים לכאורה בתחום "זכויות האזרח". המדובר בארגונים כמו 'בצלם', 'המוקד להגנת הפרט', 'עדאללה וכיו"ב, ארגונים הרודפים את הפרויקט הציני. מבוגרי ומחברי תוכנית המשפטנים הינו מוחמד דחלה, אשר מתפקד כיום כמנכ"ל ארגון "עדאללה" בישראל, יחדיו עם בוגרי התוכנית האחרים. אותו ארגון "עדאללה" מפרסם דוחות בינלאומיים במרווחי זמן קבועים, המכפישים את מדינת ישראל בעולם וקורא להגן על הערבים "מפשעי המלחמה", ממדיניות "האפרטהייד" וההפליה שלה, וממדיניות "הכיבוש הבילתי חוקי" של ישראל בצללו לכך את רפיונותה של הדמוקרטיה הישראלית.

ההכשרה במסגרת "תכנית הכשרת המשפטנים" מתמקדת בנושא זכויות האדם בהקשרן כאנטי לאומיות ישראלית יהודית, כך ע"פ דו"ח על פעילות הקרן מטעם הקרן. בחזרם של אלו מתקופת הכשרתם מתמקמים אותם המשפטנים הטעונים כעת באוריאנטציה אנטי ישראלית חריפה, באירגונים הממומנים על ידי הקרן. למותר לציין כי "הקרן החדשה לישראל" מצאה בכך את הסדק, הפירצה השלטונית והחוקית במדינת ישראל אשר תאפשר לה לשלוט על מהלכיה הפוליטיים והמדיניים של המדינה ללא כל צורך להיות מעורבת בהליך הדמוקרטי התיקני של בחירות ושאר "זוטות".

המשפטנים אשר עברו הכשרה בעלת אוריאנטציה פלסטינית נימצאים בכל אתר ואתר של הפוליטיקה, השרות הציבורי והאקדמיה הישראלית ומשפיעים ומכוונים את מהלכי מערכת המשפט הישראלית. בין השאר משפטני הקרן שולטים ב"מרכז מינרווה" באוניברסיטה העברית, פרקליטות המדינה וב"מרכז המשפטי" בתל אביב. תחושת מתישבי איו"ש באשר להפליה ברורה לרעתם ולטובת הפלסטינים יש לה בהחלט על מה לסמוך עקב כך.

לפי דו"ח מקיף אשר חובר על ידי מר. משה איפרגן מהאוניברסיטה העברית השתתפה הקרן במימון והפצת מיליון חוברות ההסברה של "הסכם ג'נבה" בנוסף לפעילותו הענפה של יוסי ביילין בענין זה. איפרגן מוסיף כי "עיקר עניינה של הקרן הוא מערכת המשפט הישראלית". לדבריו, "במסמך שכתב מנכ"ל הקרן אליעזר יערי הוא ציין כי הקרן צריכה לדאוג לאוטונומיות ולייחודיות של בית המשפט העליון בישראל". הקרן מציינת בדו"ח הישגיה כי הם בעיקר ניצחונות בבג"ץ. הם הבינו, לדבריו, כי **האקטיביזם השיפוטי** (מבית מדרשו של אהרון ברק ויורשתו ביניש) **מתאים למטרותיהם**. "הצבת שמירה על האוטונומיות של בית המשפט נובעת מעצם היותו קובע מדיניות, וכך הבינו בקרן כי ניתן להשפיע בפועל על החלטות מרכזיות בחברה הישראלית באמצעות בית המשפט וללא הזדקקותם לבחירות".

2. הקרן שואפת ליצור אוירת דה-לגיטימציה סביב ערך ההתיישבות היהודית בארץ ישראל - הוא ערך היסוד של הציונות. מאחר וקרקה היא משאב מוגבל, המאבק הוא דו ראשי. מחד עידוד מסירת אדמות לערבים, ומאידך מניעת התיישבות יהודית. הפרויקט החשוב ביותר של הקרן החדשה לישראל בימינו, הינו השגת קרקעות לערביי ישראל בכל שטחי ארץ ישראל, ל-מן הבדואים בנגב ועד הערבים בגליל

3. מאחר ומדינה יהודית היא ערך פסול בעיני אנשי הקרן (כיוון שהוא מנוגד לערך המגולם במטרה המוצהרת של "מדינת כל אזרחיה") יש לדעתה לחלק את הקרקע באופן שווה לכלל האזרחים בלא להתחשב בצרכי המדינה היהודית. משום כך חולשת הקרן על מאבק בעל חזיתות רבות אשר אמור להביא לריבוי קרקעות ערביות בארץ.

כך מגדירה "הקרן החדשה לישראל" את מטרותיה במסמכיה: "שתי"ל והקרן יפעלו בתחומים הבאים: צירוף והצמחה של ארגונים למאבק, הצמחת מנהיגות מקומית והכשרתה... לנקוט בקו מרכזי של קידום מאבקים מקומיים" (דוגמא למנהיגות מקומית הוא אותו מוחמד דחלה מעדאלה). דהיינו, הקרן מיצרת במו ידיה מאבקים כנגד המדינה מתוך המדינה בשליטת גורמי חוץ שוטמי ישראל.

הקרן מקדמת גם מאבק לפלורליזם דתי מתוך הנחה כי החלשת הזיקה לדת והמסורת היהודית תנתק את הקשר של העם היהודי לארץ ישראל ותקל על הקמת מדינת כל אזרחיה אשר תהפוך במוקדם מאשר מאוחר לבעלת צביון פלשתיני מוסלמי. למשל גילעד קריב, מראשי התנועה הרפורמית בישראל היה מראשי תומכי מאבקה של ויקי כנפו (הניתמך ניכבדות על ידי הקרן) והוא מראשי חותמי מסמך נוסייבה-עמי איילון.

הנה מספר דוגמאות נוספות לנושאים המדוברים:

א3. מאבק **הקשת הדמוקרטית המזרחית** לפיתוח באדמות הקיבוצים קשור, מתוזמן ומוכוון על-ידי הקרן החדשה ושתי"ל. להערכתם (הנכונה בבסיסה) חלק מעוצמתו של המפעל הציוני נישען על בסיס התנועה הקיבוצית ועירעור חוסנה של התנועה הקיבוצית יערער, כפועל יוצא, את חוסנה של מדינת ישראל

ב3. ישנם ארגונים ערביים רבים הפועלים במימון הקרן, אשר כל ייעודם הוא מאבק משפטי, חברתי ופוליטי לטובת הקצאת אדמות 'הקרן הקיימת לישראל' לערבים. למשל: **אגודת הארבעים** - להכרה בישובים ערביים, **המרכז הערבי לתכנון, המרכז למאבק בגזענות נגד החברה הפלשתינית בישראל, עדאללה** - לה מיוחס בג"ץ קציר במקרה קעדאן, **מוסאוא, קרן אל אונה** ועוד ועוד.

ג3. פסק דין **קציר (קעדאן)**, מאבק בו שותפה הקרן, הוא דוגמא למגמה זו, וחמור מכך, הוא מראה כיצד בית המשפט העליון במדינת ישראל הפנים מגמה זו ופוסק בצורה כזו ההופכת את כל הפרויקט הציוני ללא מוסרי.

ד3. ארגוני איכות הסביבה, אשר רובם מנוהלים בעצת **שתי"ל** וממומנים על-ידי הקרן החדשה, מתנגדים בכל האמצעים לכל התיישבות יהודית בגליל ובנגב במסגרת המאבק בנושא איכות הסביבה, מפעילה הקרן **קואליציית ארגונים** בכל רחבי הארץ. גוף מרכזי בקואליציה, הוא, למרבה התדהמה, **'החברה להגנת הטבע'** (הממומנת במיליונים רבים על-ידי המדינה) המשמשת כ"אידיוטים המועילים" בשרות הקרן בבלי משים. עדות לכך ניתן למצוא במלחמתם התמוהה של "אקולוגים" מהאירגונים לעיל בקק"ל המיערת את דרום הר חברון ואזור יתיר בנגב משך שנת 2008, בטענה כי היעור, רחמנא ליצלן, ידחוק את רגלי עדרי הבדווים דרומה.

1ד3 . תחת הכותרת היפה שמאחורי קואליציית האירגונים בניהול שת"ל מסתרת המטרה האמיתית. תפקיד הקואליציה הוא למנוע ולעכב פרויקטים של בנייה יהודית בשטחים שבתחומי הקו הירוק (במו גם באיו"ש) שהקרן מייעדת לערביי ישראל. הקואליציה מתמחה בפעולות מחאה ובבצ"ים ובעיקר היא מתמחה בהגשת עררים לוועדות מחוזיות שונות ולוועדות תכנון ארציות בכדי לעכב פרויקטים יעודים יהודיים אלו. בקואליציה חברים, מלבד החברה להגנת הטבע, גם שאר ארגונים המפוקחים וממומנים על-ידי הקרן: **אדם טבע ודין, ארגוני הגליל, גרינפיס, מטה ירוק, התנועה לאיכות השלטון, מגמה ירוקה, פעולה ירוקה, הקשת הדמוקרטית המזרחית** ועוד.

4 . הצינות, בהגדרה מצמצמת, היא תנועה שמטרתה יצירת בית לאומי לעם היהודי בארץ ישראל. "**הקרן החדשה לישראל**" עוסקת גם היא בחלוקת אדמות לתושבים בארץ ישראל. אלא שמטרתה הפוכה. היא שואפת להעביר אדמות מדינה לידי הערבים תושבי הארץ. הקרן עמדה מאחורי תביעתה של הקשת הדמוקרטית המזרחית והחברה להגנת הטבע, שני ארגונים הנתמכים על-ידי הקרן, נגד החקיקה לעיגון זכויות החקלאים בקרקע, חוק שנועד לאפשר הפשרת קרקעות לבניית התיישבות יהודית בנגב ובגליל על אדמות שאינן חקלאיות יותר .

5 . לכאורה המוטיבציה מדריכת הקרן הינה צדק חברתי שנומק בהשוואת תנאים בין התנועה הקיבוצית לעיירות הפיתוח, אולם במסמך של הקרן על הקרקעות מינואר 2001, נכתב ביחס לחוק הקרקעות החדש לעיל העוסק בעיגון זכויות החקלאים בקרקע כך: "**אם החוק יתקבל יעברו אדמות מדינה בהיקף עצום למגזר החקלאי היהודי, ומכאן שלא ניתן יהיה עוד למוסרן (או להשיבן) ליישובים ערבים**". כל תוספת מיותרת, הכוונה והמניעים ברורים בתכלית.

6 . קרן "לאו" (חוק) , המממנת איתור עדים אשר יסכימו לתבוע ולהעיד כנגד קציני צבא ישראלים ב"עוון פשעי מלחמה" ממומנת ישירות על ידי "קרן פורד" מיוזמתו האנטישמית וזאת בעידוד ובברכת ארגונים אחרים ממומני "הקרן החדשה לישראל" ואחותה הקטנה "קרן שפע", כגון: "יש-גבול", בצל"מ, האומץ לסרב, תעווש וכדומה כאשר לכל אלו משמשים כמטריית הגנה ומימון "מרכז פרס לשלום" ואירגונים אחרים ממומני "האיחוד האירופי". מפעולות קרן "לאו" ו"קרן פורד" ניתן למנות גם איתור עדים בבליגיה כנגד קציני צבא ישראלים ואירגון ומימון אוסף השיטנה כנגד ישראל בועידת 'דרבן' שבדרום אפריקה באוגוסט 2001 .

7 . **תנועת "שלום עכשיו"** שמה לה למטרה לשכנע את ממשלות ישראל בצורך בפיוס עם העולם הערבי דרך החזרת שטחים. התנועה אינה מציינת זאת אך פועלת באורח חתרני ובילתי חוקי (ראה להלן) תוך היותה הלכה ולמעשה "סוכן זר" בשרות ה- ס.א.איי וקרן פורד האמריקאית בנוסף לאלמנטים מהאיחוד האירופי הפועלים במחשכים כנגד קיום מדינת ישראל כמדינה יהודית ריבונית. יצוין כי אירגון **שלום עכשיו** מיוזמי ומקימי "הקרן החדשה לישראל" עבר (לכאורה) משך שנים רבות על החוק האמריקאי (שם בעיקר פועלת הקרן בנוסף לשטח ישראל כמובן), כמו גם הישראלי בכך שהיצהירה, בהתאם לתקנות מיסוד עמותה בשתי המדינות, כי הכספים הנתרמים מיועדים לפעולות חינוכיות בישראל, בעוד שפעולת הקרן הינן כל דבר למעט פעולות חינוכיות. ברי הוא כי איסוף מידע על ידי סוכנים זרים מתוככי ישראל למען גורמי חוץ (האיחוד האירופי, ה- ס.א.איי ומשרד החוץ האמריקאי) אינו נחשב כלל וכלל כפעולה חינוכית. יצוין גם כי למרות שהנושא נחשף קבל עם ועדה בסוף 2007 ואף פורסם בהרחבה במספר עיתונים הרי שלא נינקטו כל פעולות שהן להפסיק את פעולתו של האירגון אשר פועל (לכאורה) באופן פלילי.

ניתן להסביר זאת שוב בכך ש- הסי.א.איי האמריקאי שהוא המממן הגדול ביותר של קרן פורד" אשר היא המממנת הגדולה של "הקרן החדשה לישראל" אשר הוקמה כאמור בעיקרה על ידי "שלום עכשיו", היפעילה לחץ מתאים על פוליטיקאים בישראל אשר הינחו הפרקליטות לפטור את "שלום עכשיו" מתביעה משפטית בעודו עושה זאת גם מהצד האמריקאי. מה חבל כי נושא זה לא הועבר כתביעה למבחן בג"ץ כפי שראוי היה להעשות. יש להזכיר כאן וכלל שלא בהקנטה אלא עובדתית, כי ארגון זה, רוממות החוק בגרונו כאשר נוגע הדבר במתישבי איו"ש בעוד שרואה עצמו כמורם מעל החוק בכל הנוגע אליו עצמו, אכן הצביעות והציניות במירעה.

לאחרונה הוגשו תלונות לרשויות החוק בישראל בטענה כי אין התאמה בין פעילות "שלום עכשיו" (שאותה מממנת עמותת "שעל מפעלים חנוכיים") ובין מטרתיה הרשומות של העמותה. מסיבה זו המליץ רשם העמותות

בספטמבר 2008 על פירוק התנועה ובכך, קיבלנו אנו את מנכ"ל האירגון מחוסר העבודה זה מקרוב, יריב אופנהיימר, כמועמד לכנסת מטעם מפלגת העבודה. אכן כשל טקטי של "העבודה ואילו אנו, הציבור בישראל, נפלו מהפח אל הפחת. אמנם ניתנה הוראת פרוק לאירגון "שלום עכשיו" אך החבורה הפלילית (לכאורה) שניהלה אותה יצאה ללא פגע וללא תביעות פליליות כנגדם כפי המתחייב מחוקי מדינת ישראל וארה"ב (הסיבה? כפי שצויין לעיל). נראה כי תנועת העבודה נוקטת במדיניות מגונה של תיגמול אנשים השנויים במחלוקת מכאן שיש למפלגה להלין רק אל עצמה (ראה הערכים קסטנר, יוליה תמיר, טדי קולק ואופנהיימר בנוסף לאחרים).
הערה: בזמן מלחמת העולם השנייה הקימו שני סוכנים נאצים באנגליה אירגון בשם "שלום עכשיו" במטרה להחליש את מוטיבציה הלחימה של האנגלים. הבה ונחסוך במילים כאן...

8. ארגון "תעיוש" (תרגום – "חיים יחד") - מתמקד בפעולה למען הפלסטינים וערביי ישראל כמו גם במחאה נגד פעולותיה של ממשלת ישראל. הארגון אמון על יצירת פרובוקציות וליבוי יצרים בין המתנחלים לפלסטינים באזור הר חברון, מביים כריתת עצי זית או מהומות מפוברקות עקב מסיק זיתים מעודד חיכוכים בין הצדדים ומוביל להתנגשויות אלימות (ראה ויקיפדיה). קשרו של תעיוש ל"מרכז פרס לשלום" (הממומן ניכבדות על ידי "הקרן החדשה לישראל") הינו באמצעות אביו של מנהל המרכז רון פונדק, הוא הרב בנט פונדק, יחדיו עם אביו של מיכאל מלכיאור, הוא הרב הנריך מלכיאור המנהלים מסע התרמות למען "תעיוש" בדנמרק והעבירו לבנקים בישראל (בנק הפועלים, סניף 574, מספר 160213) תרומות בסך מאות אלפי שקלים (בערכי 2003) בעבור פעילות אנטי ציונית זו. חשוב לציין כי באותו זמן לא היתה תעיוש רשומה כעמותה בישראל כחוק, דבר המהווה (לכאורה) עבירה פלילית.

9. **עמותת "עדאללה"** (צדק בערבית) - המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל. "הקרן החדשה לישראל" המממנת העיקרית של העמותה טוענת אמנם כי עמותה זו "מגינה על זכויות האדם בישראל" אך העמותה פועלת בלבדית וחד צדדית למען חתירה תחת אושיות הלאום היהודי בארץ ישראל בנצלה ובהשתמשה בדמוקרטיה הישראלית על מנה להחריבה מבפנים ובכך לקדם השתלטות פלסטינית כוללת על המרחב בין הנהר לים.

עדאללה הוא ארגון משפטנים שבחלקם הגדול הוכשרו לנושא זכויות האדם ולאנטי לאומיות ישראלית-יהודית על ידי "הקרן החדשה לישראל" במרכזי שיטנה כנגד ישראל באירופה וארה"ב, המתפקד כחוד החנית של המגזר הערבי בזירה המשפטית אשר נועד להביא לרפורמות מקיפות, פרו-פלסטיניות, בחברה הישראלית באמצעות הגשת עשרות תביעות לבג"צ כחלק מלחץ מתמיד של הקרן בנתיב עוקף ממשלה, הוא בית המשפט העליון. אותו ארגון "עדאללה" מפרסם דוחות בינלאומיים במרווחי זמן קצובים המכפישים את מדינת ישראל בעולם בקוראו להגן על הערבים מ"פשעי המלחמה" של ישראל, ממדיניות "האפרטהייד" וה"אפליה" שלה, מ"פשעים כנגד האנושות", מן "הכיבוש הבילתי חוקי" ועוד.

אחד מבוגרי תוכנית המשפטנים הינו מוחמד דחלה אשר מתפקד כמנכ"ל ארגון עדאללה ואחד מחברי יעדת ההיגוי של תוכנית המשפטנים.

נסבר את האוזן אם נזכיר כי עדאללה שימשה במכשיר עיקרי בידי ח"כ עזמי בישראלה למימון ואירגון פעולותיו אשר נימצאו מאוחר יותר כאנטי-ישראליות קיצוניות כך שמצא עצמו חייב להימלט מאימת החוק הישראלי למדינות המפרץ.

תקציבה של העמותה בסך כ- 900,000 דולר לשנה ניתרם במשותף על ידי "הקרן החדשה לישראל" ו"קרן פורד" בנוסף על ארגוני זכויות אדם גרמנים, אמריקנים וצרפתים.

דרישה לחקור אי סדרים בפעילות העמותה על ידי רשם העמותות נידחתה על ידי העמותה שאף פצחה במסע בין-לאומי וישראלי כנגד הדרישה. העמותה היצליחה בכך, אברהם פורז ממפלגת 'שינוי' מנע למעשה כל חקירה וגנז הדרישה לכך (יסיק הקורא את שיסיק מהתנהלות זו).

10. התייחסות בתרומות מגיעה לגבהים חדשים (ראה ערך הון-שילטון) משניזכור כי "הקרן החדשה לישראל" תורמת גם למפעלים חברתיים לגיטימיים המנוהלים בידי משרד הפנים כמו גם אלו של משרד החוץ הישראליים ואלו נימנעים לכן להתעמת עם פעולת הקרן הנימצאת בחלקה בתחום האפור של החוק. זוויית הראיה המאצילה

גוון של שלמוני שוחד ברמה הממשלתית על מנת לשכך פעילות נגד רישמית ישראלית אינה מופרכת כלל וכלל. בהחלט ניכרות כאן עיקבות פעילות וחיבור ההון והשלטון על מנת להשיג יתרונות פוליטיים הקרנות הניזכרות פועלות בברכת הממסד האמריקאי (ה - ס.א.איי ומחלקת המדינה הניזכרים לעיל) ובכך מאצילות על פעולת הקרנות תדמית של מגבית צדקה יהודית. לדוגמא, "הקרן החדשה לישראל טורחת להזכיר בדוחו"ת המופצים לתורמים כי אירגון "עדאללה" "מגן על זכויות האדם בישראל". יש להניח כי באם היו התורמים היהודים מודעים לפעולותיה האמיתיות של הקרן בישראל לא היו שולפים ארנקיהם לטובתו של אירגון זה.

11. **שתי"ל** - הזרוע הביצועית של "הקרן החדשה לישראל" תורמת אף עבור אירגונים בעלי אוריאנטציה סיעודית התנדבותית לגיטימית בציבור היהודי אך מערבת עזרה נחוצה לניזקקים זו, החשופה לאור השמש בגוון פוליטי ברור תוך ריקוד על צרכי הניזקק לקידום מטרותיה הפוליטיות במחשכים. האגודה מעלה על נס את האינטגרציה בין יהודים לערבים אך מהפן של השתלבות היהודים במרחב השמי הערבי תוך מחיקת הזהות הלאומית היהודית במעשיה אלו קיים דימיון בין פעולות שתי"ל לבין פעולות המיסיון הנוצרי בישראל, שניהם מנסים למחוק הזהות היהודית. הרי לכל בר-בי-רב חייב להיות ברור כי באם אכן תימחק הזהות היהודית יהפוך ציבור הפרטים המזוהה כיהודים כיום בארץ ישראל לכה אשר ייטמע במרחב השמי הערבי ועם חלוף הדורות יהפוך לציבור ערבי אוטנטי; ממש כפי שאירע עם חלקים מסוימים מערביי א"ש אשר סביר להניח כי בעברם הרחוק אפשר והיו יהודים שניטמעו. המצב גם דומה לחלקים מאומות האיטלקים והספרדים לדוגמא אשר שם יהודים אוטנטים היו בעברם ואיטלקים או ספרדים הינם בהווה (מחקר מדצמ' 2008 מצא כי כ-20% מהספרדים דהיום נושאים כרומוזום בעל אפיון יהודי אשר שורשיו באנוסי ספרד, בנוסף ל-11% ספרדים אחרים הנושאים כרומוזום אומאי-ערבי סורי, זכר לכיבוש ספרד הערבי על ידי בית אומאייה).

פעילות **ארגון שתי"ל** ניבנית על הריק השלטוני הקיים במקומותינו כאשר הדאגה לאזרח ורווחתו אינה בראש מעייני השלטון ובכך פרוצה הדרך לאירגונים וולנטרים, חוץ פרלמנטרים, לתפוש את תפקידו המסורתי של השלטון. הארגון מעניק תמיכה מקצועית, מוסרית ומוניטרית לכ-6300 **אירגונים ועמותות חוץ פרלמנטריות בישראל** (הנתון לקוח מאתר שתי"ל), המעסיקות עשרות אלפי מועסקים—בילתי יצרנים בעליל-- החבים קיומם, נאמנותם והאוריאנטציה הפוליטית שלהם לשתי"ל, ממגוון תחומים כגון: **איכות הסביבה, בריאות, גישור פערים חברתיים, דו-קיום, העצמה כלכלית, זכויות אזרח, חינוך, יהדות, פלורליזם, רווחה, שיתוף פעולה ישראלי-פלשתיני, שלום, תרבות, וספורט.**

עיון שיטחי במטרות העמותות הניתמכות יעלה מטרות לכאורה נאצלות עיון מעמיק יותר יעלה כי העזרה והתמיכות ניתנות תחת חשבון אידאולוגי, ופוליטי, ציני, תועלתי וקר. האירגון ניכנס לסדק הרחב אשר בין שילטונות המדינה לאזרח ומנצל את אזלת היד הממשלתית בכל הנוגע לאזרח ומצוקותיו על מנת לפורר את הקשר שבינו למדינתו ולאמונתו ובכך להביא את ישראל כנועה ומחולשת לשולחן המשא ומתן עם הערבים והפלסטינים ברוח האג'נדה של "מחלקת המדינה" והס.א.איי האמריקנים הגורסים כי ישראל היא המקור לכל צרות העולם בכלל וארה"ב בפרט (ראה הדו"ח המכונן והמלצות ג'ימס בייקר לשלטונות ארה"ב מתחילת 2008).

יש לציין כי כל אותם **עשרות האלפים-מועסקי העמותות הבילתי יצרנים**, המתפרנסים יפה-יפה על בירכי "הקרן החדשה לישראל" באמצעות שליחתה, ארגון שתי"ל, הם העומדים בראש הצעקנים, המצביעים לשלילה והמגדפים אותם אברכים אשר תורתם אמונתם, בעוד הם עצמם ניתמכים לפרנסתם ממקורות אנטישמיים, שוטמי ישראל מעבר לים. נציין גם כי ההרכב האנושי של אירגוני הסרבנים והמשתמטים משרות צבאי בתואנות מתואנות שונות, המוציאים דיבת ישראל רעה מעל כל במה בארצות הים, בא מאותם אירגוני "הפיוס, השלום, האחווה והדו-קיום" הממומנים באורח ניכבד ביותר מאותן קרנות שיטנה בעוד אשר מספר המשרתים הדתיים, הכיפות הסרוגות והחרד"לים בצה"ל עבר כבר את המחצית. אכן הגמל אינו רואה דבשת...

מובן כי אירגון שתי"ל מקפיד לפעול במסגרת השיטה הדמוקרטית, אך זו אותה שיטה דמוקרטית אשר בדומה לשיטה הגרמנית של שנות השלושים איפשרה למיפלגה הנצינול סוציאליסטית בגרמניה לתפוש את השלטון כך שאין לנו להתרשם עמוקות יתר על המידה מעובדת היותה "דמוקרטית". קיימים קווי דימיון רבים מדי בין חולשתה

ורפיסותה של דמוקרטיית ווימאר הגרמנית של שנות העשרים ותחילת שנות השלושים למאה הקודמת לבין זו הישראלית בימינו. בשתיהן, חולשתן וליקוייהן איפשרו למהרסים ולמחריבים מבפנים לתפוש את השלטון (כאשר איננו מותחים קווי זהות ולו בשמץ בין אופיים של המחריבים מכאן ומשם).

לגנותה של "הקרן החדשה לישראל" ושליחתה אירגון שתי"ל יש לציין כי פעולותיהם המבטאות את האידיאולוגיה האמיתית מאחוריהם נעשות במסתרים, במחשכים, בסיגנון "אחד אחד ובאין רואה". ברי הוא כי היגיעו למסקנה (או שזו מסקנת שולחיהם האמונים על חתרנות במדינות יעד מחוץ לגבולות ארה"ב) כי פשוט וזול יותר ליצור את חיבורי הון-שילטון ובכך לנתב את הפוליטיקה הישראלית לרצונם מאשר לעמוד למשפט הבוחר העלול ליטות לכיוונים שאינם רצויים לטעמם. נציין כי עליית הימין השפוי בישראל תחשב לכישלון חמור בידי אלו. נשים לב להסתה כנגד הימין (המתזמרת גם בידי עמותות ואירגונים ניתמכי שתי"ל) עם פרוס הבחירות הקרבות ונסיק מסקנותינו.

דוגמא לנאמר לעיל: מרבית תורמי הקרן לא ידעו כלל ש**שמאי ליבוביץ'**, פרקליטו של מרוואן ברגותי ושל רבים **מפעילי ISM** (אירגון בין-לאומי אנטי ישראלי קיצוני) נשלח על חשבונם לוושינגטון מטעם "הקרן החדשה לישראל". הדבר נודע באקראי כשעורך הדין התל-אביבי פירסם מאמר בעיתון אמריקני, בו קרא להטיל סנקציות על ישראל. "במשך עשרות שנים, הצבא הישראלי, הממומן מכספי משלם המסים האמריקני ומצויד בשק אמריקני וטכנולוגיה אמריקנית, הרג, הטיל מום, היכה ועינה עשרות אלפי אזרחים פלשתינים", כתב ליבוביץ'. עורך הדין הישראלי קרא להעמיד לדין את מפקדי צה"ל משום שביצעו פשעים נגד האנושות, גינה באותה מידה את פעולות צה"ל ואת פיגועי הטרור והביע תמיכה בסרבנות.

13. **מחסום ווטש** – סניף נשים בשחור. מחסום 'watch הוא, לכאורה, עוד ארגון זכויות אדם, המתעד התנהגות "לא-נחמדה" של חיילי צה"ל כלפי ערבים לא-חמושים ומדווח עליה למפקדיהם, לעיתונות, לפוליטיקאים ולמדינות אחרות בעולם. ההתמחות של 'מחסום ווטש', כפי שניתן ללמוד משמו, היא מחסומי צה"ל ביש"ע. הארגון מונה, לטענת הדוברת שלו, יותר מ-300 מתנדבות, אשר מתפרשות מדי יום, במשמרת בוקר ומשמרת אחר-צהריים, במחסומי צה"ל ביהודה ושומרון. כל מתנדבת עובדת משמרת אחת לשבוע. דומה והמציאות במחסומי צה"ל אינה מסוכנת ומתסכלת דיה, מגיעות לשטח נשות ארגון השמאל הקיצוני 'מחסום ווטש' ומפריעות לחיילים למלא את תפקידם. מנהיגות הארגון, שאינו מקבל גברים לשורותיו, מחזיקות בעמדות פמיניסטיות קיצוניות שמאחוריהן מסתתרת אידיאולוגיה מרקסיסטית. קציני צה"ל בכירים מקבלים אותן לפגישות האגודה לזכויות האזרח העניקה להן פרס, אבל הניסיון מעסקת ג'יבריל ומהנסיגה מלבנון מוכיח עד כמה התבוסות הפמיניסטיות המאורגנת היא אפקטיבית ומסוכנת. לעומתן, פעילות 'נשים בירוק' בעלות האוריאנטציה הימנית ערות לסכנה, ומתגייסות להגן על החיילים מפני המתקפה המוראלית של נשות השמאל. למותר לציין כי פעילות אירגון זה ממומנת בנדיבות רבה על ידי "הקרן החדשה לישראל" ואלמנטים שונים מהאיחוד האירופי.

14. **אומץ לסרב** - תנועת סרבנות פוליטית בישראל המעודדת סירוב לשרת בשטחים מטעמי מצפון על רקע פעולות צה"ל בזמן אינתיפאדת אל-אקצא. מטרות התנועה הינן לכאורה נאצלות אך משמביאים בחשבון כי חברי התנועה מוציאים דיבת ישראל רעה גם מחוץ לגבולות המדינה הרי שהתמונה מתקדרת מעל פעילות התנועה דוגמה להתנהלות התנועה הינה כנס התנועה בקיבוץ כפר מסריק אשר הוזמן ותוזמן על ידי סרבן ידועחבר הקיבוץ. יצוין כי קיבוץ כפר מסריק אירח קיטנה של הפלג הצפוני של התנועה האיסלמית(השוללת בתכלית השלילה את קיומה של מדינת ישראל היהודית) כאשר אימו של מארגן הכנס מובילה בהצלחה פרויקט התרמה למען "אחינו ושותפינו הפלסטינים" (כפי שפירסמו).

15. **מרכז מוסאוא** – "מטרת הארגון - השגת שוויון חברתי, תרבותי, כלכלי וזכויות פוליטיות עבור אזרחי ישראל הערבים". הלכה ולמעשה, מוסאוא הינו עוד אירגון אשר מפיץ ניירות עמדה השוללים את קיומה היהודי של מדינת ישראל ומקדמים יצירת מדינת כל אזרחיה בתחום הקו הירוק. גם אירגון זה שולח משפטים במימון "הקרן החדשה לישראל" על מנת לרכוש אוריאנטציה פלסטינית, אנטי ישראלית ולחזור לפעילות באירגון. בנוסף ל"קרן החדשה לישראל" לעיל, קיימות קרנות רבות נוספות התורמות למרכז כגון: קרן פרידריך אברט, קרן מוריה, קרן אברהם, קרן היינריך בל, משרד החוץ של הפדרציה הגרמנית ושגרירות הולנד.

16 . אנרכיסטים נגד הגדר – על אירגון קיקיוני זה אין להכביר מילים רבות. מטרתם אחת, לזרוע אנרכיה שמאלנית רדיקלית פשיסטית במדינת ישראל והגדר על הקו הירוק היא אך התרוץ לכך. כמו גם ארגונים אחרים ממומנת פעילותם על ידי "הקרן החדשה לישראל" כמו גם האיחוד האירופי. נביא אך ציטוט אחד מדואר אלקטרוני של אנרכיסטים נגד הגדר כדלקמן: "הדרך להשמדת יהודים עוברת ותלויה באחדותנו – חיסול המדינה היהודית יתאפשר רק אם נשלב ידים ביחד". והמבין יבין.

17 . **שוברים שתיקה** - הוא ארגון של חיילים משוחררים ששם לעצמו מטרה להפיץ בקרב הציבור הישראלי מידע על מה שלטענתם מבצעים צה"ל והמתנחלים בשטחים. הארגון הוקם על ידי מספר לוחמי צה"ל, בני גרעינים ששרתו בגדוד 50 בשטחים, בעיקר בחברון, וחוו לדבריהם חוויות קשות בעת שרותם הצבאי, במיוחד במהלך האינתיפאדה השנייה. למעשה עוסקים חברי האירגון במירוק מצפונם האישי על חשבון פגיעה בתדמיתו של צה"ל, המתישבים ביהודה ושומרון וישראל. יש בפעילותם סוג של צביעות, שכן אם היו חברי הארגון עדים למעשה עוול או ביצעו מעשה כזה, היה עליהם לדווח זאת למפקד הממונה עליהם או למשטרה הצבאית ולשאת בעונש, או לחילופין לסרב לבצע פקודה שדגל שחור מתנוסס בעליל מעליה.

חברי האירגון מרבים לסייר באירופה ובאמריקה הצפונית להציג תמונות, סרטונים ומצגות המציגות את צה"ל באורח שלילי, קלגסי, חד צדדי (כאשר הם נימנעים באורח גורף מהצגת תמונה מאוזנת ואובייקטיבית), כצבא כובש וסדיסטי כלפי האוכלוסיה האזרחית בשטחים. בפרט נוהגים חברי אירגון זה הממומן על ידי האיחוד האירופי ו"הקרן החדשה לישראל" לשאת הרצאות רבות לפני הקהילה היהודית והישראלית בקנדה אשר בצפון אמריקה, נראה כי נסיונם מראה להם שבביצים סרוחות לא ייתקבלו שם, נהפוך הוא, אוי לאותה הבושה, הם מתקבלים בזרי פרחים כגיבורי תרבות.

ככל הנראה התקבצו בצפון אמריקה אלמנטים ישראלים לשעבר (כמובן שלא כולם ועם אלה הסליחה) אשר תרומתם לביטחון ישראל היתה זעירה ביחס עוד במולדתם ומנסים למרק מצפונם, תוך שבתם הרחק מישראל, בהבעת תמיכה בארגוני סרבנות בעלי אוריאנטציה שמאלנית קיצונית מתוך שחשים כי אינם ראויים (לכאורה) להבעת דעה "לוחמנית" הניתפסת כימנית רחמנה ליצלן. קהילות היהודים הוותיקים בצפון אמריקה נוהגים אף הם להזמין ולממן את משטיני ישראל הללו מאותן הסיבות המדריכות חלקים בקהילות הישראלים מאיך, חברי קהילות היהודים בארה"ב וקנדה הינם יהודים מסורתיים, מאמינים וחמים, רבים מהם ניצולי שואה או צאצאיהם, התורמים בנפש חפצה למען ישראל ומבדלים עצמם ממשטינים אלו.

אמנם מארגני הארועים לעיל מקיימים לטענתם "דיאלוג על המצב הקיים" אך למעשה זו כסות מכובסת לשיטנת ישראל והוצאת דיבתה רעה. ללא כל ספק מצאו חיילים משוחררים מסוימים הקשורים עם "שוברי שתיקה" פרנסתם וברוחה באמצעות שיטנת והשמצת ישראל.

18 . **ארגון בת שלום** – ארגון נשים הפועל במרץ לסיום מה שקוראות הן "הכיבוש" הארגון מפרסם רשימה של מפעלים ומוצרים משטחי איו"ש ורמה"ג אשר יש להחרים. רשימה זו סופקה לארגון על ידי ארגון "גוש שלום" האולטרה קיצוני של אורי אבנרי. ארגוני 'בת שלום וגוש שלום ממומנים כמובן על ידי "הקרן החדשה לישראל".

19 . **עמותת 'מועדון חלונות** – מנוהלת בידי רותי עצמון – מקדמת בציבור הישראלי את רעיון זכות השיבה הפלשתינית לארץ ישראל. העמותה יחדיו עם מפלגת חד"ש הערבית עורכת סיורי הכרות בכפרים ערבים נטושים כהכנה ל"שיבה".

20 . **זכרות** - היא עמותה ישראלית ותנועת שמאל קיצוני אנטי-ציוני שמטרתה להעמיק את מודעות הציבור היהודי בישראל ל"נכבה" ולקדם את "זכות השיבה" הפלסטינית לארץ ישראל. פעילותה המרכזית של העמותה היא הנצחת הכפרים הפלסטינים ההרוסים באמצעות שילוט באתרים שהוקמו על הריסותיהם פעולת שילוט מסוג זה התקיימה בפארק קנדה, שהוקם על אתרי הכפרים עמאוס, יאלו ובית נובה, שנהרסו במהלך מלחמת ששת הימים, ובמקומות נוספים. בנוסף מפעילה עמותת "זכרות" מערך סיורים בכפרים ההרוסים, מקיימת הרצאות מפגשים ודיונים בנושא

למותר לציין כי כל האירגונים החוץ פרלמנטרים שניזכרו ואלו שאינם ברשימה לעיל שייכים כולם עד אחד, אלפים על אלפים מהם לגוש השמאל הישראלי. אין ולו עמותת ימין אחת הקשורה או ניתמכת על ידי "הקרן החדשה לישראל".

האיחוד האירופי – אנטישמיות מוסווה

"האידיוטים השימושיים" בינינו

על מנת להבין את שורשי הפעילות של האיחוד האירופי והתערבותו ברגל גסה בעניינה הפנימיים של מדינת ישראל הריבונית בעזרת החתרנים והמחריבים מבפנים, עלינו להבין את המניעים לכך ובעיקר להכיר אותם משתפי הפעולה מהצד הישראלי הרואים במדינת ישראל חלק אינטגרלי ואוניברסלי מתנועה עולמית אשר הקשר בינה לבין מדינה יהודית עצמאית הינו מיקרי בלבד. הנה אנו באים לתנועה הנאו-טרזקיסטית האירופאית.

הנאו-טרזקיסטים (על שם לאון טרוצקי הוא - לייב דוידוביץ' ברונשטיין) בישראל מאופיינים, אך לא בלבדית, על ידי יוסי ביילין ואלמנטים נרחבים במפלגת מר"ץ כיום וקדם לו בשנות דור שמעון פרס (אשר כבר זיגזג בין ציונות שורשית בשנות החמישים לפוסט-ציונות בשנות השמונים ובתפקידו העכשווי מבדל עצמו מגישה זו בשם הממלכתיות), אשר אינם כה קרובים לאידאולוגיה הקומוניסטית כפי שקרובים הינם לאידאולוגיה המדינית שמאחורי הנאו-טרזקיסטים. זה כזה גרסו כי ישראל לא תוכל

להתקיים כאומה במרחב השמי ולכן מוטב לה להתמזג בקהילה האירופית תוך טישטוש זהותה היהודית. נראה כי הציונות ותקומת ישראל במדינה יהודית ולאומית אינה בדיוק כוס התה של הנאו-טרזקיסטים בשמאל הרדיקלי הישראלי. אלו מחצצים טובת ישראל בראש חוצות אך בחדרי חדרים מזימות טישטוש הזהות היהודית כעם, לאום ודת.

האיחוד האירופי הניאו טרוצקיסטי ובני בריתו הישראלים

הטרזקיסטים סבר כי על מנת להגשים את עקרונות המהפכה הרוסית-קומוניסטית-בולשביקית על המהפכה להשתמש באליטות (בניגוד להמון הפועלים לפי הגישה הקומוניסטית), בכל אתר ואתר אשר יערערו את היציבות השלטונית על מצע של אי אמון ציבורי ובד בבד יערערו את המערכת הקפיטליסטית הנוהגת שם כאשר בו זמנית תוצג כתחליף האלטרנטיבה הסוציאליסטית ורטוריקת "שלום כעת" שלה לצד אחוות העמים והאידאולוגיה האוניברסלית אשר נילוות אליה. אל הווקום שיווצר, סבר טרוצקי, תיכנס אי אז רוסיה כגואלת כדי להציל את הבנים האובדים מגורלם האכזר.

טרוצקי סבר גם כי על היהודים להתבולל בחוגים שמאלנים אוניברסלים עליהם יהיו מקובלים עקרונות הטרזקיסטים משום שאין סיכוי כי ישרדו בזכות עצמם בעולמנו המנוכר. כפועל יוצא, על מפלגות השמאל הישראליות לגלות נאמנות קיצונית לעקרונות המתווים את המדיניות הקומוניסטית העולמית אפילו והינם בעל קו רדיקלי ואנטי יהודי קיצוני. ומכאן, על מפלגות השמאל הישראליות לגלות נאמנות עיוורת לאינטרסים האירופאים מודרכי הקומוניזם הפוסט-טרזקיסטי. הקו הפוסט-טרזקיסטי אינו קיים אך ורק במפלגות השמאל הישראלי אלא קיים בכל מפלגות השמאל במדינות האיחוד האירופי מאז תום מלחמת העולם השנייה ואומץ על ידי מירב המדינות שם כאנטיטזה לרוח הפשיזם אשר נשבה וטיאטאה את אירופה ביד ברזל היטלראית/מוסולינית/סטליניסטית משך המלחמה העולמית השנייה.

לאור התאור לעיל אין תמא איפה כי המימון של מירב התנועות החתרניות האנטי-ציוניות בישראל מגיע ברובו גם מהאיחוד האירופי. כפי שהעגל השמאלני-רדיקלי הישראלי רוצה לינוק, הפרה האירופית רוצה להניק, זהות האינטרסים הינה מושלמת. אותם הקרנות והעמותות אשר הוזכרו בפרק אודות "הקרן החדשה לישראל" מככבות גם כאן כגון: "שלום עכשיו", "מרכז פרס לשלום", "עדאללה", "תעוּש", "מחסום ווטש", "זכרות", "העמותה לשיתוף פעולה כלכלי" של יוסי ביילין, "עיר שלם", "המכון לדמוקרטיה ולמנהיגות עולים" של רומן ברונפמן,

"בצל"מ", הנשים החרדיות של צביה גרינפילד, "הוועד נגד הריסת בתים", "נשים בשחור", "גוש שלום", "אינדימדיה", אנרכיסטים נגד הגדר", "הקשת הדמוקרטית המזרחית" ועוד רבים אחרים.

זאת ועוד. עקב העובדה כי אוניברסיטאות ובודדים מהאקדמיה נהנים מתמיכה נדיבה של האיחוד האירופי הרי שהחל משנות השמונים למאה הקודמת, מנטרת "החופש האקדמי" הינה בדיחה עצובה בישראל. אקדמאים רבים חבים קיומם לאתנני האיחוד האירופי ומכאן שאינם מעזים לשבור מטה לחמם ולצאת בהגינות כנגד תומכיהם. הינם מודעים לציפיות האירופאיות מהם ולא יאכזבו את מיטיביהם. פטרוניהם הינם אנטישמים תומכי הנרטיב האיסלמו-פשיסטי קיצוני (המממן בנדיבות פעילויות שמאל באיחוד האירופי) וכך ייתנהלו גם אקדמינו ממש כפי המצופה מהם. נזכיר אך מעטים מהם כגון: **פפה, גרודג'ינסקי, שליים, גורדון, רז קרקוצ'קין, בויארין, שוחט** ואחרים. מהו שקדם למה בענין זה, הביצה אם התרנגולת, אינו ממין הענין. תורמי הכספים מהאיחוד האירופי מעונינים בהצבת חיילים אירופים על אדמת ישראל בשם מנטרת שיתוף הפעולה עם האיחוד האירופי, בשם התזה הנאו-טרזקיסטית לעיל הגורסת כי על היהודים להיטמע בין הגויים מפאת חוסר יכולתם לשרוד בזכות עצמם ואם לא ניתמכי האקדמיה יתנו להם מבוקשם. סעיפים הנוגעים בהצבת חיילים אירופים על אדמתנו (העולים בקנה אחד עם רוח מחיקת הזהות היהודית הלאומית) הוכנסו בכל ההסכמים מאוסלו ועד הסכם ג'נבה.

על מנת לאזן התמונה כאן נציין כי ישראל חייבת, מטעמים פרקטיים גרידא, בשיתוף פעולה עם האיחוד האירופי וארגון נאט"ו אך זה חייב להיות מבוסס על זהות אינטרסים מושלמת. דהיינו, ישראל תיתרום את חלקה לאירגון האירופי ככל שידה משגת וככל שמוכנה היא להקצות כח אדם ישראלי למשימות הכוללות גם את טובתה ותועלתה בנוסף לאינטרס האירופי. האיום האיראני חרג כבר מאזור הים התיכון ומאיים כרגע גם על מדינות האיחוד האירופי כך שהקרקע בשלה לשיתוף פעולה מאוזן, דו-צדדי. יש להקפיד כי חיילים אירופים לא יוצבו על אדמת ישראל ולא "יגנו" על גבולותינו. החסרונות במצב זה עולים רבות על היתרונות (ראה הסכם הפסקת האש הכישלוני בתיווך האו"מ # 1701 עם החזבאללה בלבנון).

מספר דוגמאות להבהרת הנושא:

1. פעילות אירגוני השמאל בישראל, בהנחה ובמימון אירופאים, משתקפת גם בהתנהלותם הכרוכה בחתרנות חברתית ופוליטית. דוגמא לכך מהווה שוב "**הקשת הדמוקרטית המזרחית**", זו ממומנת כבדה של האיחוד האירופי, הפועלת לערער את האחיזה הלאומית היהודית בקרקעות המדינה תוך שיתוף פעולה של "חזית מדוכאים משולבת" ערבית-יהודית לחלוקה מחדש שלהן, בהתאם לקריטריונים חדשים. כפי שצויין, אירגוני השמאל כגון "ידיד" ו"שתיל" פועלים נימרצות אף הם כדי ליצור תחושה של חוסר יכולת המדינה לטפל בבעיות בסיסיות ביותר של החברה בישראל ובכך להטות הכף לכיוונם הרעיוני. אנשים כגון **שלמה בן עמי, זהבה גלאון וקולט אביטל** המקושרים כולם לאיחוד האירופי בנתיבי השלמונים, עותרים ומבקשים ממיטיביהם התערבות חיצונית, אפשר גם צבאית, כדי לטפל בתוך אינטרס ישראלי להכניס סדר בכאוס באזורינו אך הלכה ולמעשה ממלאים הם בידועין משאלות לב מממניהם מהאחוד האירופי.
2. הנה אנו באים למשתף הפעולה האולטימטיבי עם האיחוד האירופי תמורת שלמונים נדיבים ביותר. מידוענו **יוסי ביילין** אינו "אידיוט שימושי" (למרות שחזותו מרמזת לכאורה על כך), אדם זה יודע ומודע היטב לאשר הוא עושה ומה נדרש ממנו בתמורה. יוסי ביילין עונה (לכאורה) על כל הגדרה אפשרית של **סוכן עוין זר**. פעילותו של יוסי ביילין, החל מההכנות המקדימות להסכם אוסלו ועד הסכם ג'נבה, מומנו על ידי "הקרן לשיתוף פעולה כלכלי" הממומנת ברובה המכריע על ידי מדינות האיחוד האירופי. קרן זו הוקמה כשנה ומחצה לפני חתימת הסכם אוסלו (דהיינו, 1991) על ידי ה"ה יוסי ביילין ויאיר הירשפלד מתוך כוונת מכון ליצור שיתוף פעולה וזהות אינטרסים בין האיחוד לבין מקימי הקרן כאשר המטרה האולטימטיבית נראה כי היתה יצירת תהליך להסכם אשר יותר מאוחר כונה "הסכם אוסלו", תוך חתירה תחת אושיות הדמוקרטיה הישראלית. הקרן ריכזה תרומות של האיחוד האירופי אשר שיתף פעולה עם יוזמי הקרן במגמת החתרנות כנגד מדינה ידידותית לכאורה. משרדו של ביילין ממוקם במשרדי הקרן בבית אסיה בתל אביב ומשכורתו ששולמה על ידי הקרן היתה בהיקף של 350

עד 400 אלף שקל בשנה (בערכי המאה הקודמת). הקרן מימנה בנוסף את כל נסיעותיו של ביילין לחו"ל ושהייתו ברווחה שם עקב פעילות אוסלו ואחרות עד הסכם ג'נבה ועד בכלל (כמאה בקרוב). בדומה לשימון פרס עוד מימי יצחק רבין, הרי "הפודל" הצטיין בהתנהלות של 'חתרן בילתי נילאה' כנגד קיומה היהודי העצמאי של מדינת ישראל למען מיטביו מהאיחוד האירופי. ביילין אמנם אינו היחיד הזוכה לשלמוני האיחוד האירופי אך הוא מהווה אב טיפוס לכך המדגים את הכלל.

ביילין אינו מודאג עקב פרישתו לאחרונה מעטיני מר"צ, בכוונתו להקים מרכז לפעילות מדינית אשר נקל יהיה לנחש כי יהיה ממומן כולו ובנדיבות רבה על ידי האיחוד האירופי. ביילין יהווה את הלובי האירופי במדינת ישראל, כזה היה תמיד במסתרים ובמחשכים מאימת החוק, אך עתה משפרש מהפוליטיקה תהיה מעורבותו באורח ישיר רבה אף יותר מפאת שיוכל לפעול בגלוי. שרותו הנאמן לאדונו האירופים ימשך כעת ללא הפרעה והפסקה ובנחרצות רבה אף יותר.

מעללי ביילין אינם מסתיימים כאן. פרופ' שלמה אבינרי מאנשי הרוח הבולטים של תנועת העבודה התבטא כנגד ביילין כדלקמן: **"או שביילין סובל מאי הבנת הניקרא או שאינו דובר אמת"**. הארוע שהעלה את קיצפו של שלמה אבינרי יובן לאור תפקודו של ביילין כאחראי על נושא הפליטים ב"שיחות טאבה" (2001). על כך התבטא העיתונאי ארי שביט: **"מסמך טאבה הוא בחזקת הימור עוצר נשימה. הוא פותח את שערי ישראל הריבונית לתהליך ממשי ובילתי מבוקר של שיבת הפליטים לישראל"**.

לפי ארי שביט, לא רק שביילין היסכים עקרונית להענות לתביעות הפלשתינים לממש את "זכות השיבה". אלא אף ביסס הצעתו על החלטת האו"ם מספר 194 מה-11 בדצמבר 1948 (אשר לא חייבה מפורשות את "זכות השיבה"). כמו כן הוסיף חטא על פשע והיצניע את כל הנושא מעין הציבור בישראל. הרי כבר אמרנו – ניאו טרוצקיסט, למהדרין.

זאת אף זאת. לשם טקס החתימה הסימלי על הסכם ג'נבה הוטסו במיוחד לשם כך מעל מאתים מוזמנים מישראל (ביניהם, אוי לאותה הבושה, ויקי כנפו-חביבת שתי"ל) כאשר כל הטקס, הההכנות, הטיסה והארוח של ההמון הרב נעשה על ידי קרן שוויצרית הניתמכת על ידי ממשלת שווייץ.

מהלך זה אשר אינו יכול שלא להתפרש כהתערבות בוטה של מדינה זרה במשטרה הדמוקרטית של מדינה ידידותית ריבונית תוך שיחודם לכאורה של מאות העיתונאים ואנשי הרוח למען ההסכם, עבר ללא מחאה אמיתית בישראל נישלטת התיקשורת השמאלנית.

3. והכיצד נוכל לדון בחתרנות האירופית בישראל בלא שנציין שוב לשמצה את פעילותו של **אירגון שתי"ל**. שתי"ל, הממומן על ידי האיחוד האירופי (בנוסף ל"קרן החדשה לישראל") הוא הגוף הנמצא בקשר ישיר עם כל הארגונים החוץ פרלמנטרים השוטמים את ישראל והפועלים להפיכתה למדינת כל אזרחיה תחת הגמוניה פלסטינית. הכסף מועבר דרך שתי"ל לארגונים, והוא מבצע עמם את העבודה הארגונית והמקצועית. שתי"ל, הוא זרוע מקצועית שמקימה עמותות, משתלטת עליהן, קובעת סדר יומן, וכל זאת תחת חסות נייטרלית כביכול של שירותי תמיכה וייעוץ.

4. בתאריך פברואר 2003 פירסם הגוף הניקרא **"המרכז למעקב אחר גזענות ושנאת זרים"** של האיחוד האירופי אשר מושבו בווינה-אוסטריה דו"ח מפורט על מצב האנטישמיות באירופה. מסקנות הדו"ח היו חד משמעיות דהיינו, מוסלמים וקבוצות פרו-פלסטיניות היו מאחורי רבים מהארועים האנטישמיים אשר ניבדקו על ידי מחברי הדו"ח.

לאחר עיון בדו"ח בן 112 העמודים על ידי נשיאות האיחוד האירופי הוחלט שלא לפרסמו וזאת לאחר ש"המרכז למעקב" התעמת עם מחברי הדו"ח אודות מסקנותיו. בתאריך דצמבר 2003 ולאחר חשיפה דרמטית של הפיננשל טיימס הלונדוני בנושא, בנוסף לחשיפה באינטרנט, נאלץ האיחוד האירופי לפרסם את הדו"ח הגנוז לקהל הרחב אשר עיקריו הם כי ארגונים מוסלמים אחראים ישירות לגל האנטישמיות הגואה באירופה.

5. **אירגון בצל"מ** – אירגון שמאל קיצוני- בשרות האיחוד האירופי, אשר אינו רואה עין בעין את קיום מדינת ישראל כיהודית וציונית. בצל"מ הינו מהאירגונים שוטמי ישראל המנזקים ביותר את הענין היהודי והציוני. האירגון ניתמך בנדיבות על ידי מדינות האיחוד האירופי בנוסף לתרומות מ'הקרן החדשה לישראל'. מכיון שהאירגון ממומן

בכספים המגיעים ברובם המכריע מחוץ לגבולות ישראל ומכיוון שדוח'תיו אודות "הכיבוש" (לגישתם) מועברים לידי תומכיו הפיננסים ראש וראשון, הרי שיש לראותם (לכאורה) 'סוכנים עוינים זרים' לכל דבר וענין. בצל"מ מארגן פעילותו לפי מתכונת צבאית ומודיעינית ממודרת ועושה זאת ביעילות רבה. לאחרונה התפרסם בכך שחילק כשלב ראשון כמאה מצלמות וידאו לפלסטינים באיו"ש על מנת שיתעדו התנכלות (לכאורה) של הצבא והמתישבים. בצל"מ אף התפרסם כי בנוסף לתעוד הארועים הינו גם מיצר חדשות דהיינו, מפברק ארועים המשחירים מתישבים וחילים ומפרסמם כאמיתות למינוי מדיה בכל רחבי העולם.

האירגון אף התפרסם לשמצה כגוף אשר האמת והדיוק החדשותי אינו נר לרגליו וזאת על מנת לקיים ולתחזק את עיקר מטרתו והיא גרוש מדינת ישראל מאיו"ש, בנוסף להפיכתה בתחומי הקו הירוק ל"מדינת כל אזרחיה", זהו שם הקוד המכובס ליצירת מדינת פלשתינ'א ממערב הירדן ופלשתינ'א ב' לאורך שפלת החוף.

האירגון נימנע באורח שיטתי מלהציג תמונה מאוזנת ואובייקטיבית, אינו מביא כל הצדקה לפעולות ישראל ומציג כחד צדדיות ובזיוות.

חינוי הוא כי רשם העמותות הישראלי יתן דעתו לפעולות אירגון בצל"מ החורגות ממטרותיו המוצהרות ויתן צו פרוק כפי שפעל במקרה אירגון "שלום עכשיו".

6. מאיר אינדור יו"ר ארגון נפגעי הטרור: "בשבע" 10 יולי 2003: על ארגונו של **יצחק פרנקנטל** (מנכ"ל "נתיבות שלום", ארגון אחות ל"צל"מ), "זהו ארגון שמקבל מהאיחוד האירופי מיליון וחצי דולר למימון הפעילות שלו".

7. **מכון ואן ליר** – לכאורה מכון מחקר מכובד בירושלים, למעשה אירגון כסות לפעילות העיקרית הנעשית בו והיא איזרוח טוטאלי של החברה בישראל דהיינו, שלילת הדת והיהדות כמרכיב בחיי האומה וכמובן, ואיך לא, העצמת הנרטיב הפלשתיני במדינת ישראל. במכון פועלת מחלקה ל"תרבות וזהות יהודית" המהווה את סיפור הכיסוי למטרה העיקרית. במסגרת המכון התכנסה חבורת אקדמאים אשר חורתים על דיגלם את רעיון ה'ישות דו לאומית' או בשמה המוכר יותר "מדינה דו לאומית" ממש כאותו הרעיון המקודם על ידי ערביי ישראל ופלשתינאי איו"ש. במכון זה ניצאים חוקרים כ- **עמוס גולדברג** ואחרים המסונפים לארגון "**בני אברהם**" והמקדמים רעיונות פוסט-ציונים אלו ללא לאות. חברי המכון מקדמים אג'נדה של חזרת מירב הפליטים הפלשתינים לבתיהם משכבר הימים במדת האפשר (זכות השיבה במהדורה מצומצמת יותר). להערכתם תוכלנה מירב ההיתנחלויות הקיימות להשאר במקומם תחת הסדר זה. המכון נהנה (כמובן) מתרומות נדיבות מהאיחוד האיחפי ו"הקרן החדשה לישראל", בין שאר התורמים.

8. **מרכז אדוה** – מכון מחקר בעל אוריאנטציה סוציאליסטית, פמיניסטית ופלשתינית. המכון מתהדר בהצגת עצמו כמכון בלתי תלוי לחקר החברה הישראלית ולקידום רעיון השוויון והצדק החברתי. הוא נוסד בשנת 1991 על ידי פעילים משלוש תנועות חברתיות התנועה לשוויון של יהודים מזרחים, התנועה הפמיניסטית והתנועה לשוויון זכויות לאזרחים ערבים".

חשוב לציין לגבי "מכון אדוה" כי התגית בה הינו מתהדר: "מכון בילתי תלוי", הינה מתעתעת במקרה הטוב. המכון ניתמך ניכדות על ידי עמותות שוטמות ישראל מאירופה וארה"ב, כך שתיוגו כבילתי תלוי הוא למצער בדיחה נילעגת. מאידך תורם המכון, אפשר כסיפור כיסוי, בחשיפת עוולות חברתיות בישראל בפן החיובי שלו מובן כי טביעת אצבעות אירגון שתי"ל נציג "הקרן החדשה לישראל" ניכרות גם כאן.

9. **מכון פלורסהיימר** – מכון מחקר לנושאי מדיניות וחברה. המחקרים בנושאי חברה של המכון הינם בעלי אוריאנטציה פלסטינית לאומנית במתכונת הכפיפות של מכוני המחקר לממניהם בעלי אותה האוריאנטציה שמעבר לים.

10. **מרכז ישראל פלסטין למחקר ומידע** – מרכז משותף לפלשתינים ולפעילי "שלום" יהודים רדיקלים. מטרתו המוצהרת של המרכז הינה נאותה – הידוק שיתוף הפעולה הישראלי פלשתיני אך הלכה ולמעשה עוסק המרכז בעיקר בנרטיב הפלשתיני ובזכויותיהם. למותר לציין כי המרכז נהנה מתמיכה נדיבה של האיחוד האירופי ועמותותיו.

11. **גוש שלום** - היא תנועת שמאל רדיקלית ישראלית. התנועה הוקמה ב-1993 על ידי אורי אבנרי, איש השמאל הרדיקלי פשיסטי הוותיק, כתוצאה מאכזבתו מתנועות השמאל הוותיקות האחרות כגון שלום עכשיו שלא היו רדיקליות מספיק לטעמו. התנועה מטיפה לקיום "זכות השיבה" לכלל אלו המכונים פלשתינים לתחומי מדינת ישראל, כמו גם כינון בירתם בירושלים וכינון "איחוד מרחבי" בנוסף "מרחב המחיה" הגרמני מהמאה הקודמת.

העמותה ניתמכת ניכבדות על ידי קרנות שמאל קיצוני מכל רחבי "האיחוד האירופי" כמו גם "הקרן החדשה לישראל".

קיימים כמובן "מכוני מחקר" ועמותות שיטנה ישראליות נוספים המשמשים כסות, לכאורה לגיטימית, לשוטמי ישראל להחדיר רעלניהם ללב ליבה של מדינת ישראל ותקצר כאן היריעה מלתאר את כלם.

שוב, למותר לציין כי כל האירגונים החוץ פרלמנטרים שניזכרו ואלו שאינם ברשימה לעיל שייכים כולם עד אחד, אלפים על אלפים מהם לגוש השמאל הישראלי. אין ולו עמותת ימין אחת הקשורה או ניתמכת על ידי האיחוד האירופי או אי מי מהקרנות המסונפות אליו.

חורצי הלשון – הסרבנים מטעם

ניפנה ממנהגנו להביא פרשנויות ברישא לכל פרק ונביא לשם שינוי דברים בשם אומרם, נניח לנחתום להעיד הפעם על עיסתו, אשר הכינוי עברה "מי מדמנה" ראוי יותר להאמר כאן:

טיעון ותיק של הימין מקבל אישור בספר על "אינתיפאדת אל אקצה", ולפיו התנהלות השמאל בוויכוח הציבורי בארץ עודדה את החמאס במאבקו המר נגד ישראל.

הספר 'המלחמה השביעית' מאת העיתונאים אבי יששכרוף מקול ישראל ועמוס הראל מ'הארץ', בחן את תופעת והשפעת סרבנות השמאל על אויבי ישראל ונכתב על סמך תחקיר מקיף שעשו השניים בקרב הנהגת החמאס בעזה ובבתי הכלא הישראליים. יששכרוף אשר ריאין בספטמבר 2004 עשרה מבכירי החמאס וביניהם גמאל אבו ג'הידה והשייח חסן יוסוף, סיפר בתכנית 'ערב חדש' בערוץ 1 כי מנהיגי החמאס אמרו לו במפורש: "השמאל הישראלי ומחנה

השלום שלכם הם אלה שעודדו אותנו בסופו של דבר להמשיך בפיגועי ההתאבדות. דווקא מה שאתם מכנים בישראל "מחנה השמאל" הוא זה שחיזק את ההחלטה ועודד אותנו להמשיך בפיגועי ההתאבדות כי אלו הוכיחו לנו שקיימים סדקים בחברה הישראלית והחמאס יכול לפעול כדי להרחיבם".

שני מנהיגי החמאס האלו אף סיפרו שקיימים חוגים בחמאס אשר התנגדו לפיגועים בישראלים ואולם תופעת הסרבנות הישראלית הוכיחה את התועלת בפיגועים והמתונים נאלמו לכן דום "השמאל הישראלי ומחנה השלום שלכם הם אלו שעודדו אותנו בסופו של דבר להמשיך בפיגועי ההתאבדות"

והם הוסיפו: "אנחנו ניסינו באמצעות הפיגועים ליצור שבר וסדקים בחברה הישראלית, ותגובת השמאל העידה שזו אכן הדרך. כששמענו על מכתב הטייסים הסרבנים והעצומה של יוצאי סיירת מטכ"ל, זה חיזק את האגף שדגל אצלנו בפיגוע ההתאבדות ההתנתקות מעזה היא הוכחה לנצחוננו. עובדה ששרון מוכן לסגת ללא תנאי ולמעשה להרים דגל לבן ולסגת רק בכוח נוכל ללמד את הצד השני מה לעשות".

ישנו צורך וחובה לקרוא ולשנות ולקרוא את האמור לעיל פעם ועוד פעם על מנת להפנים את הגלום בו. "קיימים חלקים בעמנו אשר במודע ובכוונת מכוון (מתוך שאיפה שאינה ברת כיבוש למילוי מאווייהם האישיים) דוחפים אויבינו לטבוח בנו", חד וחלק. ידע כל אב, תדע כל אם, ידעו כל בן ובת, קרוב וקרובה מי אחראי לשכול במשפחתו. אלפים בינינו מתהלכים במחשבה כי השכול הינו בילתי נימנע, כי גזרת גורל היא. אכן ישנם מצבים כי השכול והדאבה אינם נימנעים, זהו המחיר שיש לשלם לעיתים, ובמצבנו אנו, למצער בוודאות בעבור קיומנו ועצמאותנו. אך כאן אנו למדים כי אויבינו שאבו עידוד ועזוז מהמחריבים והמהרסים מבפנים מהשונאים והמשנאים מבפנים. הכיצד ננוחם, הכיצד נוכל לשאת את החרפה והיגון.

מאבק הסרבנים למיניהם מגובה כספית ומוראלית על ידי "הקרן החדשה לישראל" ואירגון שתי"ל. מירב הסרבנים הינם "סרבנים מקצועיים" דהיינו, פועלים בשכר מלא מטעם הקרן אשר לדעתה "החלשת יכולת העמידה הצבאית הישראלית הינם בין האמצעים לכפיית הסכמים מדיניים המשרתים את האידאולוגיה הפוליטית של הקרן". דוגמאות לקישרי פעילי הסרבנים עם עטיני הממוך דן יקיר יו"ר "האגודה לזכויות האזרח" הוא אחד הסרבנים, איתי סבירסקי הוא בנו של ד"ר שלמה סבירסקי מנהל "מרכז אדווה", ישי מנוחין הוא יועץ בכיר בארגון שתי"ל עצמו, ענת מטר-ענת בילצקי ואורן יפתחאל הם אנשי אקדמיה ופעילים מרכזיים באירגוני הקרן סמי מיכאל "איש הרוח" הוא חבר "המועצה הבין לאומית של הקרן החדשה לישראל".

מסתו של משה שמיר מ – 24.1.93 במעריב מסכמת את הנאמר לעיל:
 הם רצחו אותנו בסכינים, בגרזנים, בכדורי עופרת. אתם שבים ורוצחים אותנו באצבעות. הם שרפו את בתינו שחטמו את בנינו – בחביון חושך, בעורמת חיות טרף – אתם שבים וקוברים אותנו לאור הזרקורים. הם מכינים לעמנו חורבן והרס, הם מתנכלים לאויר נשימתנו, הם חומדים את ארצנו, שדותינו, ערינו, אתם מפקירים אותנו אל מוות חוזר. הם נישבעו לא לחדול עד יתם יהודי בארצו. מאז ועד היום לא נחה חרב שינאתם – ואתם מושיטים להם יד תחנונים מתרפסת. אתם – נותני הסליחה בטרם תפוג השנאה. מעניקי ההכשר – בטרם יתם הרצח. מחישי הטיהור – בטרם יסור מר המוות. אתם – דמינו בראשיכם.

תופעת הסרבנות... והפריץ

חשוב להדגיש כי בראיה הרחבה שלה, הסרבנות הן מימין והן משמאל הינן הרסניות לקיומו של כל עם ויש לגנותם בכל לשון של שלילה יהיו המניעים אשר יהיו (למעט סרוב נאות לקיום פקודות אשר דגל שחור מתנופף בעליל מעליהן). ידוע במחננו הציווי (דברים, פרשת שופטים): "מי האיש הירא ורך-הלבב, ילך וישוב לביתו, ולא יימס את לבב אחיו כלבבו". ישנו הגיון רב בציווי זה, סרבני המצפון משמאל (אלו היראים ורכי הלב מהמקרא) ניזקם אפשר שיהיה רב מתועלתם בשדה הקרב. מאידך, באם מניחים אנו כי צה"ל הינו צבא העם והטיית הכתף המשותפת (הרי "ישראל ערבים זה לזה") הינה יסוד מוסד בהתנהלותנו הרי שיש לבער את התופעה לעומקה. את הסרבנים אין לגייס אך אין לאפשר ולהפוך הסרבנות לקרדום לחפור בו מהפן האישי ומכאן שיש להפוך הסרבנות לפעולה שאינה משתלמת לסרבן מכל בחינה שהיא כגון שרות לאומי רב שנים וכדומה.

סכנתו של הסרוב משמאל רבה מונים רבים מהסרוב מימין. הסרוב משמאל פוגע באופן ישיר בקיומה של מדינת ישראל ומכוון כנגד השרות בצה"ל בכללו כמו גם מטרותיו בעוד שהסרוב מימין אינו שולל בכללו את השרות למדינה וצה"ל, כוונתו נקודתית, למנוע גרוש יהודים מבתיהם אשר מאפשרת כפועל יוצא השתלטות ערבית על המקום המפונה ובכך כי יהפוך לבסיס יציאה לתקיפה של תושבי ישראל האחרים. סרבני הימין אינם מערערים על סמכותו של צה"ל אלא על עשיית השימוש בו למטרות אשר לשמן לא נועד, הן בהתאם לפן המוסרי והן בהתאם לפן המשפטי. הסרבנות משמאל אינה מחזקת את הדמוקרטיה כטענה הפופוליסטית של חלק ממצעיה אלא נהפוך הוא, מקעקעת את הדמוקרטיה בכך שמשמיטה הקרקע תחת סיכויי קיומו של העם כלאום ובכך כפועל יוצא חיסול הדמוקרטיה בעקבותיה. סרבני השמאל אמנם מחצצים מנטרות נאות כגון זכויות אדם כסיבה לסרבנותם אך מתעלמים מהצורך וזכותה של אומה להתקיים ראש וראשון לפני שיכולה היא לפנות ולעסוק בזכויות האחר. מתעלמים הינם מהחובה לערבות הדדית וצרכי הכלל אשר הינה יסוד מוסד בדמוקרטיה ובכך שווה בשווה לזכויות הפרט האלמנטריות. במעשיהם ובתרוציהם מקעקעים הם את זכותו של העם היהודי למדינה משלו וזכותו של הלאום היהודי לחיות בשלום ובביטחון. ואכן, לא ביכדי נימנים סרבני השמאל על מחנה זה. כבר נידרשנו לכך והסברנו את המניעים הזרים, כגון שלום עולמי, אוניברסליות רעיונית לפני זכויות קיום יהודיות וסדומה המשותפות לאותם סרבני שמאל הרואים עצמם כמורמים מעם, "כאינם שייכים", כפוסט-יהודים, כשייכים לישויות אידאולוגיות שונות מהעם בו הם יושבים. כמנותקים מהביחד היהודי, כשוללי המחשבה היהודית. אין תמא איפה כי סרבני השמאל רואים עצמם כזרים בינינו כנעלים על כלל העם. לטעמם אנו היהודים היננו בעלי אוריאנטציה כיתית-צרה ולכן בעלי תפיסת עולם ונילעגת בעוד הם הינם בעלי מחשבה אוניברסלית וליברלית רחבה ולכן עדיפים עלינו היהודים-ציונים החשוכים והניבערים.

אך חמור מכך, כלל קובץ המנטרות השמאלניות באות להסוות דחף רב שנים להוכיח לגוי כי אנו היהודים ראויים לאמון הפריץ ונהייתנו אחריו גוברת על תלכידנו כעם. הרי ההגיון הפשוט דורש כי באם שמאלנינו גורסים כי זכותם של הפלשתינים למדינה משלהם באשר מהווים הם לאום, הרי חייבים היו להכיר בכך כי זכותם של היהודים להגדרתם כלאום ולמדינת לאום משלהם זהה למצער לזו של הפלשתינים. שלילתם של חלקים בשמאל את תקפות הלאום היהודי וזכותו למדינה משל עצמו מוכיחה כי את הסיבות לשלילה העצמית של הזהות היהודית יש

לחפש אצל הכניעות לגוי הטמונה ב-2000 שנות חנופה והתרפסות ללא מצרים לפריצים. **בדיצתם להוכיח לגוי כי הם "יהודים אחרים" וראויים לאמונו דהיינו, קתולים יותר מהאפיפיור, אוטו-אנטישמים יותר מהאנטישמים, מוכנים הם לראות בחורבן עמם.** וכך, אמנם יצאנו מהגלות אך הגלות מעולם לא יצאה מנשמותינו.

חלקים נירחבים מגוש השמאל הפוסט-יהודי שטופים באמונות תלושות וקיקיוניות כגון "ניו איג", אמונות אליליות בודהיסטיות, סיינטולוגיה, קומוניזם, טרוצקיזם ועוד אמונות משיחיות הזויות כגון דא. עסוקים הינם בחיטוט פנימי נילעג מפאת היותם תלושים מעם, מאמונה ומאדמה, מרחפים בחלל אמורפי מתעתע, עסוקים בחיפוש עצמי אשר לעולם לא יגיע על סיפוקו מפאת שפונה הוא לשדות זרים הרחוקים מההויה היהודית ציונית וישראלית.

גם את הסרבנות מימין אין לקבל ואין להרשותה במדינת חוק דמוקרטית אך למצער ניתן להבינה. כאשר מערכת החוק והמשפט נימצאת ברובה המכריע בצידה השמאלי של המפה הפוליטית והמערכת ככלל אינה דבקה בצדק האבסולוטי אלא נגועה בעליל בנטיה כיתתית, חד צדדית מובהקת הרי שניתן להבין את התנהלות הסרבנים מימין אם גם כאמור שלא לקבלה.

להלן יובאו מספר קטעים הממחישים את תופעת הסרבנות החמורה מהצד השמאלי של תמפה הפוליטית. קובץ זה אינו מסכם את כלל הארועים בנושא אלא בא לדגמו בלבד.

1. להלן מספר שורות מתוך גלוי דעת עליו חתמו כ-450 מרצים מהאוניברסיטאות הבאות: אוניברסיטאות תל אביב, חיפה, ירושלים, בן גוריון, המכללה האקדמית ת"א יפו, מכון ויצמן, המרכז הבין תחומי, אקדמיה בצלאל, מכללת תל חי, מכללת אשקלון, האוניברסיטה הפתוחה:
"אנו חברי סגל מהאוניברסיטאות מביעים בזאת את תמיכתנו והערכתנו לסטודנטים ומרצים המסרבים לשרת כחיילים בשטחים הכבושים. שרות זה כרוך לעתים קרובות מדי בביצוע פקודות שאין להן מקום בחברה דמוקרטית המאמינה כי כל אדם נברא בצלם".

הערת המחבר: אכן גם אנו מאמינים כי כל אדם נברא בצלם... גם היהודים. מאידך, איננו מאמינים כי אמונתנו משותפת ונימצאת על אותו המישור הזהה לחותמי גלוי הדעת מהאקדמיה.

2. פרופ' צימרמן הצהיר באחד הקורסים שלו כי הוא "מעדיף סטודנטים שנעדרים מההרצאות בשל סרבנות מאשר סטודנטים הנעדרים עקב שרות מילואים בשטחים ועמידה במחסומים". והלה הוסיף "אנו קוראים לקהילת האוניברסיטה לתמוך בסרבנים".

3. בתאריך 10.3.04, הופיעו 4 נציגים של ארגוני הסרבנים בפני הפרלמנט האירופי בשטרסבורג. הארבעה הם דנאיל צאל, צעיר שקיבל צו גיוס לחודש אפריל ואשר הודיע לשלטונות הצבא על סירובו לשרת בצבא כיבוש ודיכו; עלמה יצחקי, מיוזמי "מכתב השמיניסטים", אשר סירבה גם היא להתגייס לפני כשנה זכתה לשחרור מטעמי מצפון לפני שהחל הצבא לשלוח בנות סרבניות לכלא; דורון מטר, אביו של חגי מטר, אחד מחמשת הסרבנים שנשפטו לשנת מאסר על סירובם להתגייס; ומירי מאור, אימו של אדם מאור, גם הוא אחד מחמשת הסרבנים המורשעים. למותר לציין כי כלל המפגש ענינו היה בהטחת בוז וגינוי ישראל בלא שניתן ולו שמץ שלאיזון והבנה למניעי ישראל הנילחמת על קיומה.

לדבריהם, ישראל מציגה עצמה כ"דמוקרטיה היחידה במזה"ת בעוד היא רומסת ערכים דמוקרטיים". נסיעתם נערכת בחסות סיעת "השמאל המאוחד", המאגדת חברי פרלמנט מן השמאל במדינות אירופה.

4. העיתונאי אבנר הופשטיין דיווח בעיתון החרדי "בקהילה" על פעילותם של הסרבנים בסן-פרנסיסקו כדוגמא לפעולות רבות אחרות במימון "הקרן החדשה לישראל" והאיחוד האירופי. בערב חגיגי שהוזמן להרצות בו ראש ממשלת ישראל לשעבר אהוד ברק קמו תשעה מהם, פשטו מעליהם וחשפו חולצות עליהן ניכתב "שקר".

5. **אברהם בורג** – חבר כנסת מטעם העבודה נענה (אפריל 2004) להזמנת נשיא הפרלמנט האירופי (כאילו וממשלה בישראל אינה לגיטימית או אינה קיימת כלל) והציג בפני חברי הפרלמנט בשטרסבורג את יוזמת גנבה של השמאל הישראלי.

באותו מפגש ביקש בורג מהאיחוד האירופי לגלות מעורבות רבה יותר במזרח התיכון כדי "לאזן את מדיניותה של ארה"ב".

6. ניתן לשער הכיצד הפכו ההולנדים אשר באורח מסורתי היו אוהדי ישראל, לאנטישמים מובהקים כשאר האירופים. סירטו של הבמאי הישראלי בני ברונר בשם "הגדר" ואשר הינו כולו סרט תעמולה אנטי ישראלי קיצוני שודר בערוץ השלישי של הטלביזיה ההולנדית בתכנית הקרויה **Tegen licht**. הסרט צולם ברובו באיו"ש בהשתתפות, ואיך לא, עיתונאים כגון: **עמירה הס, חיים הנגבי, ב. מיכאל, גדעון לוי, הצלם מיקי קרצמן, עו"ד דניאל סיידמן**, כולם שוטמי ישראל הידועים לשמצה. הסרט כולו היה מעשה ידיהם של ישראלים הרואים לעצמם חובה להכפיש שם ישראל בעולם. כל אירופאי לא היה שותף בהכנתו.

7. העצומה שפורסמה בעיתונות במארס 2002 נגד איסור יציאתו מהארץ של **שייח' ראאד סלאח-מנהיג הפלג האיסלמי הצפוני**, שנעצר שבועיים וחצי קודם לכן, ממפה את האלמנטים הקומוניסטיים הישנים החוברים יחד עם הרדיקלים של השוק החופשי דהיום. החלטת ישראל נגד ראאד סאלח מוגדרת כמובן כ"גזענית", וקוראת ל"חופש תנועה לכל". אלה המסתמכים על עקרון "חופש התנועה" תומכים בדיקטטורות טרור ורוצים להגביל את תנועתם של היהודים לתחומי גטו. שמות החותמים: **גדי אלגזי, חיה אמיר, שמואל אמיר, עוזי בורשטיין, תמי ברגר, יורם ותמר גוז'נסקי, בנימין גונן, אבי מוגרבי, אבי עוז, אילן פפה, קובי פתר, נעם קמינר, מיכל שכטר** ועוד אחרים השייכים לגרעין הסטליניסטי הקשה של השמאל, רובם קומוניסטים ותיקים שאף פעם לא מתים, הם רק מתחלפים. מארגן העצומה הוא לא אחר מאשר **תדי כץ**, זייפן ההיסטוריה שהמציא, במימון אש"פ, את "הטבח בטנטורה".

8. **ISM** – "אירגון הסולידריות הבינלאומי" – מצוין באתרו: "...אנו מכירים בזכות הפלשתינים להתנגד לאלימות הישראלית באמצעים הלגיטימיים של מאבק מזוין". כזכור נימצא קשר בין שני המחבלים מ'מייק'ס פלייס' בתל אביב ואירגון ה-ISM, עובדה שלא היפריעה לסטודנטים ישראלים התומכים בסרבנות ופעולות אנרכיסטיות כנגד ישראל לקיים הפגנה תמיכה באירגון זה לאחר ששלטונות ישראל פשטו על משרדי האירגון והחרימו חומרי תעמולה ומחשבים נציין גם כי בראש האירגון הישראלי עומד "מיקדו" הוא **מיכאל ורשבסקי** הידוע מפעילותו החתרנית כנגד מדינת ישראל במסגרת אירגון 'מצפן'.

כתבים בארה"ב, שבדקו בתקופה שלפני המלחמה בעיראק את הארגונים העומדים מאחורי ההפגנות של ISM נגד המלחמה, מצאו שם בין השאר ארגון סטליניסטי דומיננטי מאוד, הקיים כבר שנים רבות. אחדים מהמארגנים המרכזיים הם אנשים שפעלו משך שנים על הקו ארה"ב-קובה-צפון קוריה. בימים כתיקונם אין קונים לסחורה שלהם. אבל בימים של תסיסה, הם יכולים להציע יעילות פוליטית בתחום הארגוני שבו אין להם מתחרים. ואז הם חוזרים למרכז התמונה.

סטודנטים יהודים אמריקנים פרו-פלשתינים מצטרפים דרך קבע ל**פרוייקט "תגלית"** שמטרתו (החיובית מאד לכשעצמה) היא העצמת הזהות היהודית בקרב סטודנטים יהודים בחו"ל באמצעות הבאתם לישראל. לאחר הגעתם לישראל, נחשפת מטרתם האמיתית של טיפוסים קיקיונים-מסתננים אלו: הם יוצאים לשטחי יש"ע לשרות ISM, מתעמתים, מפגינים ומשבשים את פעילות צה"ל, כך חושף העיתון "הארץ". העיתון מדווח כי מדובר בתופעה ההולכת ומתפשטת, שבה מודים הן אנשי "תגלית" והן פעילי "ארגון הסולידריות הבינלאומי" המוכר יותר בשמו ISM.

יתרה מזאת, על פי הדיווח ב"הארץ" מעודד "ארגון הסולידריות הבינלאומי" את התופעה באמצעות אתר האינטרנט של הארגון. אנשיו מקיימים סמינרים למתנדביו, בהם סטודנטים יהודיים פרו-פלשתיניים, מכשירים אותם לשוב בכחש את שלטונות צה"ל ולהסתיר את כוונותיהם האמיתיות במהלך מבחני המיון. לפני שיגורם לשיטחי איו"ש מצפון אמריקה.

9 . יוסי שריד ויאיר צבן – ידיעות אחרונות יוני 1990 . "לכל מי שמתענין לדעת אנחנו את הפקודה לעקור כפרים שלמים (ערבים כמובן) לא נמלא...היום שבו תינתן פקודת הטרונספר, שהיא פקודה בילתי חוקית בעליל, יהיה גם היום של סרוב פקודה".

10 . דן בר-און- חבר המחלקה למדעי ההתנהגות באוניברסיטת בן-גוריון, פרסם, לאחר פרוץ האלימות הפלשתינית בשנת 2000, מכתב למערכת בו קרא לשמאל הישראלי ולבתי-משפט בינלאומיים לארגן מסע הסברה נגד שירות בצה"ל, כמו כן קרא להעמיד לדין אנשי צבא ישראלים.

11 . האתרים: 'פרופיל חדש' ו'מטרה 21' – אתרי אינטרנט המטיפים לסרבנות פוליטית ומערימים שלל עצות על מתגיסים טריים לצה"ל בדבר הדרכים להשתמט משרות צבאי בתואנות כוזבות, לכאורה מצפוניות, כגון: הסתה להשתמטות, סיוע ושידול לפטור במרמה משירות, וכן סיוע ושידול להשגת פטור משירות על-ידי מסירת ידיעה כוזבת. הם אף מציעים לבני נוער להיעזר ברשת ליווי לסרבנים וסרבניות ולנמנעי גיוס אשר מספקת מידע, יעוץ ותמיכה לכל מי שמסיבה זו או אחרת בוחר שלא לשרת בצבא.

12 . יש גבול – תנועת סרבנות אשר קמה לאחר מלחמת לבנון הראשונה. בארץ הם נחשבים כמעט ל"מוקצים", אך בחו"ל הם זוכים לפופולריות רבה. תנועה זו הרחיבה במדה רבה את פעילותה לאזורי סיכסוך בעולם ומטיפה בהם ל"סרבנות סלקטיבית". ניתן למצאם מיעצים (כיצואני אידאולוגיה) ברחבי העולם לחיילים הולנדים, נורווגים, אמריקאים, יפאנים, יוונים וכדומה.

רשימת אירגוני ואנשי השיטנה לעיל הינה חלקית בלבד והובאה אך לצרכי הדגמה. באם ניזכור לדוגמא כי כ-450 מרצים, דוקטורים ופרופסורים ממרבית המוסדות האקדמאים בישראל חתמו על העצומה התומכת בסרבנות משמאל לשרות בצה"ל הרי נבין עד להיכן, לאילו מצולות היגיע הרקב. לקרוא את אותם הדברים בשם אומרם ובני המעים מתהפכים הכיצד אנשים החיים במדינת ישראל ונהנים מטובה מסוגלים להתבטא כך או אפילו להעלות בדעתם חרפה כזו.

האקדמיה ו"הנאורים" נגד עם ישראל

הזרקורים מופנים כעת לאותו חלק הזוי במקרה הטוב ואוטו-אנטישמי ושוטם ישראל במקרה הגרוע. אלו אותם חברי האקדמיה, מרצים באוניברסיטאות אשר ניראה כי הסברה בדבר קיום מגדל השן האקדמי תקפה לגביהם יותר מתמיד מאחר שאינם נידרשים לשאת בתוצאות מעשיהם. מאידך חשוב לציין כי בניגוד לגידולי הפרא הקיקיונים מבין האקדמיה הישראלית, הרי רובם של חברי האקדמיה משתייכים לזרם היהודי-ציוני-פרגמטי, השייכים לשמאל המתון במדינת ישראל ואינם מתוייגים כשמאל קיצוני-רדיקלי.

להוותנו, העיתונות השמאלנית השייכת בעיקרה לאותו זרם אליו משתייכים אותם רדיקלים, שכירי "האיחוד האירופי" ו"הקרן החדשה לישראל" מהאקדמיה, בנוסף לאומנים סופרים ו"אנשי רוח" (בעיני ומכתירי עצמם),

מפארת ומרוממת פועלם בעוד שהינה מצניעה את פועלם של בעלי הדעות האחרות, הוא "הרוב הדומם" החיובי באקדמיה.

כפי שאנו מבחינים בגוש הרוב הדומם המחריש מסיבותיו הוא אינו שותף לשיח הדמוקרטי בציבוריות הישראלית כך גם רישומו של זה ניכר בכלל חברי המדיה הישראלית. תיוגה של כלל המדיה כשמאלנית (עובדה מוכחת ונכונה לטענת המדיה עצמה) אינו מלמד על הרכבה הניתפס לכאורה הומוגני. מירב העתונאים הינם ערכיים ומוסריים, אך מטעמי "תקינות פוליטית" כמו גם עיני פרנסה, מעדיפים לשמור דעותיהם האמיתיות לעצמם ולזרום עם הנהר השמאלני. אנו מתייגים במאמר זה ואחרים את המדיה כשמאלנית אך מטעמי נוחות, כאשר ההערה לעיל תקפה תמיד.

רדיקלים-אקדמים אלו אינם יושבים בתוך עמם, ליבם גס ברצונות הציבור כמו גם מצוקותיו. עטופים הם בסביבה האקדמית המלטפת, החמימה, המפרגנת והמרדימה, מתוגמלים היטב בכספים זרים, הרואים עצמם כמורמים מעם הרחק מההמון הפלוואי הסוער.

זווית ראיתם את המאורעות סביבם הינה שיטחית וחד צדדית. על בחינה אינטלקטואלית ועומק והיקף אקדמים מעולם לא שמעו ומעולם לא תירגלו. לגביהם אין קיימת דעה שונה משלהם ובמדה ואכן קיימת לעיתים הרי תוקפים הם אותה בשצף קצף האופינית לבורים מהזן הנחות.

נוטים אלו ברבים ממחקריהם להעדיף את זווית ראייתם הסובייקטיבית המוטה בביורור לצד אחד על פני האובייקטיביות ההכרחית האקדמית. מטבלים הם מחקריהם ותוצאותיהם בגוון פוליטי שמאלני חריף. מכאן, שיש להתייחס בספקנות רבה לאיכות ולתקפות מאמריהם ומחקריהם האקדמים.

אותם אינטלקטואלים (לעיתים קרובות אך בעיני עצמם) מתכחשים ליהדותם משום שמזהים בה מעין מלכודת המונעת מהם לפרוץ את תחומי פעילותם. הם פונים אל הגוי כדי לקבל ממנו לגיטימציה ונוהגים קתולים יותר מהאפיפיור דהיינו, אנטישמים יותר מהאנטישמים על מנת להוכיח כי ראויים הם לאותה לגיטימציה.

"נאורים" מכנים הם עצמם בעוד שלמעשה אין "חשוכים" מהם. הללו "ילחמו עד טיפת דמם האחרונה למנוע הזכות לביטוי דעה השונה משלהם". התנהלותם מלמדת על היפוכה של "נאורות" דהיינו צרות מחשבה לכל דבר וענין. מפתחים הם שינאה פתולוגית לשונה ובר הדעה השונה מהם. רואים הם עצמם נעלים על "פשוטי העם" אשר גורלם לא שפר עליהם ולא היו מסוגלים לקנות לעצמם השכלה (לא בכדי קיימת הזהות לקנות בכסף=השכלה ניקנית בכסף). אינם מפנימים כי זכו למעמד אקדמי לא משום שמוכשרים הם ממסעודה וברקוביץ מאופקים (השוואה מטפורית), אלה ששיחק מזלם ונולדו להורים המתאימים, זאת ותו לא.

נביא להלן צרור התבטאויות של אלו המשתייכים לתאור לעיל המצטיינים בשנאה ומשטמה עזה לכל היקר לחלקים נרחבים בעם ישראל. ראוי לציין כי כלל המתבטאים כאן מתעלמים מהעובדה כי קזם מדינת ישראל ורווחתם

האישית הינה גם תוצאת פועלם של אותם אשר הינם בזים להם, מחרפים ומגדפים אותם. אם זו אינה צביעות, צביעות מה היא?

לאור הסערה שחוללו התבטאויות מתישבים באזור חברון עקב הריסת ביתו של נועם פדרמן בנובמבר 2008, ראוי היה כי נאזן למצער את התמונה ונראה כי התבטאויות המתישבים הינן רכות ובטלות בשישים ביחס לחריפות וכמות התבטאויות "האינטלקטואלים ו"אנשי הרוח" במקומותינו (המרכאות אינן בכדי כאן). קשה להשתחרר מן הרושם כי ההתבטאויות הקיצוניות להלן נאמרות באופן חופשי מפאת שמבטאיהן סמוכים ובטוחים כי יד החוק לא תשיגם, נהפוך הוא, תיתמוך בהם, יסיתו לרצח באשר ייחפצו.

נשיא בית המשפט העליון השופט אהרון ברק נתן הסבר לפסיקותיו המוטות הרחק שמאלה ממרכז המפה הפוליטית של בית המשפט העליון, כנגד דתיים, גוש הימין ומתישבי איו"ש כדלקמן:
"תוכנם של חוקים הנתונים לפרשנות שונות ייקבע על פי "ההשקפות של הציבור הנאור בישראל" וכי "על השופט לפנות אל ערכים כלליים ואוניברסלים המקובלים על הציבור הנאור בעת מתן הכרעה שיפוטית". (בג"ץ 92/5688, וכסלבאום, נ' שר הביטחון, פ"ד מז (2), 812). "הציבור הנאור הוא המשקף את התבונה... השופט בדרך כלל רואה את עצמו כשייך אליו." (בספרו "שיקול דעת שיפוטית"). "ההכרעה לגבי ערכיה של המדינה צריכה להיעשות ע"פ תפיסות הציבור הנאור במדינה." ("הארץ", 20.12.93). ...והשאר הסטוריה, אנו כולנו לועסים ונילעס קש, גבבה ומרורים מבית המשפט העליון במדינת ישראל עד כדי חורבן הבית על ראשינו.

בדיונים בתוך **מפ"ם**, שבהם השתתפו גם קצינים פעילים כמו **יאגאל אלון וישראל בר** (שהיה מספר 2 של יגאל ידן באג"ם), נאמר כי אחת הסיבות לצורך בקיום הפלמ"ח בצה"ל היא שכאשר תינתן פקודה להרוג את בגין - יהיה מי שיעשה זאת.

גולדה מאיר בדיון על עריכת הסזון (ארכיון מפא"י (בית ברל), ישיבת הוועד הפוליטית של מפא"י, 27 במרס 1944: "...לי אין מעצור מוסרי בנוגע לקבוצה זו ואני עדיין חושבת כך. בן גוריון לא צריך לשאול איך לחסל, אם יש לעשות משהו (כדי שהם) לא יעשו דברים כאלו, יש לחסל על ידי חיסול כמה בחורים. בן גוריון בשאלה, והם ישתקו? ...אני חושבת שזה רע שהם מביאים אסון לנו, לא רק לקצינים הבריטים, לכן מותר לעשות להם הכל".

ח"כ אפרים סנה – יג בתמוז תשס"ה ("...אם הברירה היא דמוקרטיה או שפיסת דמים, אין להרתע מאלטלנה שניה... בעולם פותחים באש").

אליהו גולומב-ראש ארגון ההגנה-אמר למנחם בגין (1944): "לא חשוב הדבר אם נירה את הכדור הראשון במלחמת אחים, **מנגנון התעמולה הוא בידנינו. אנו נכונן את כותב ההיסטוריה, ותמיד תהיו אתם המתחילים במלחמת האחים**" ('ארוכה הדרך לחירות', 1950).

אביב גפן (מאי 2005, צחי בירן, וואלה) – "בואו נחזיר את כל המתנחלים, חיים או מתים.

בנימין בית-הלחמי – יצא נגד זכותם הלגיטימית של היהודים להגדיר עצמם כאומה. הוא יוצא נגד הציונות מיסודה ומכנה אותה אידיאולוגיית גזע עליון

אורי בן-אליעזר - סוציולוג מאוניברסיטת חיפה, מבלה את רוב זמנו בניסיון להוכיח שישראל היא חברה מיליטריסטית ושהפיכה צבאית ממשמשת ובאה. אוצר פרסומיו מונה שלושה מאמרים, אחד מהם עוסק בסוגיית ההפיכה הצבאית בישראל.

חיים גורדון - הנמנה עם חברי סגל בית-הספר לחינוך באוניברסיטת בן-גוריון, ניהל דיונים פוליטיים במהלך שיעוריו. גורדון נהג להזמין חברי כנסת ממפלגת חד"ש לשאת דברים בפני תלמידיו, מבלי לדאוג לכך שגם דעות אחרות תישמענה. תלמידים התלוננו על כך שגורדון הענישם על שהתנגדו לדעותיו. גורדון העניק ריאיון

לטלוויזיה בו אמר שיצא לחגוג אם לאריאל שרון יהיה התקף-לב, ושלדעתו בנימין נתניהו הוא חלאה. את מתיישבי יש"ע כינה בני-זונה .

נווה גורדון - המלמד בחוג למדע המדינה באוניברסיטת בן-גוריון, ידוע במאמרים שפרסם בכתב העת מרקסיסטיים, ב- Journal of Palestine Studies ובכתבי-עת קיצוניים נוספים. הוא טוען שהוא מומחה בנושא עיניים. את כיוונו הפוליטי ניתן ללמוד ממכתב למערכת שפרסם בעיתון הארץ עליו חתם גם **יגאל ברונר** מהמחלקה למדע המדינה באוניברסיטת ת"א, בו כתב שישראל וברק (אהוד) מבינים רק אלימות, ולכן על הערבים להמשיך ולהפעיל אמצעי זה. הוא עצמו אינו רופא, אך הוא עומד בראש "**רופאים ישראלים-פלשתינים למען זכויות אדם**". נווה פירסם מאמר ארוך בשבחו של נורמן פינקלשטיין, בכיר מכחישי השואה היהודיים.

ד"ר **לב גרינברג** - מאוניברסיטת בן-גוריון ב- 01/04/2004 קרא למדינות אירופה להציל את ישראל מפני שרון; כתב בעיתון בלגי: "ממשלת ישראל מובילה את המזרח התיכון לג'יהאד";

ברוך קימרלינג - פרופסור לסוציולוגיה אנטי-ציוני קיצוני מהאוניברסיטה העברית וחבר מפלגת חד"ש. בכתבה שפרסם ב"הארץ", קרא לפלשתינים להחרף את האלימות על מנת לזכות בווייתורים מצדה של ישראל.

יוסי מרט - גיאולוג ימי מאוניברסיטת חיפה, טוען שעל סמך ראיות מתחום הגיאולוגיה, התנ"ך כולו מופרך. מרט ממשיך ואומר שארץ ישראל אינה קדושה עבור היהודים כולם, ושכל ניסיון מטעמם של רבנים לתאר את הדברים באופן מסולף הנו בבחינת פשע.

בני מוריס - מאוניברסיטת בן-גוריון, שחקן מוביל בליגת האנטי-ציונים האקדמיים שבנגב, ידוע בעיקר בשל טענות שמלחמת 1948-1949 היתה מלחמה בה גולית החזק והחמוש (היהודים) יצא נגד דוד הערבי, החלש והמסכן. במשך השנים עשה הכל על מנת לעוות ולסלף את העובדות, בנסותו לנמק את טיעונו. לדעתו של מוריס הערבים היו, מאז ומתמיד, מתונים ושוחרי שלום, בעוד היהודים הם האכזריים, הקולוניאליסטים והתוקפנים העושים הכל על מנת לטרפד את התפתחותם של יחסי אחווה ורעות. בפרסומיו הרבים מתוארת ההיסטוריה של ישראל כרצף של מתקפות חסרות סיבה. מאז, שינה בני מוריס טעמו והחל מצדיק את תפיסת ארץ ישראל על ידי הציונים כמו גם הצורך בהיפרדות מהערבים.

אילן פפה - מאוניברסיטת חיפה הוא אולי המגמתי ביותר מבין "ההיסטוריונים החדשים" (מכחישי ההיסטוריה היהודית). שלא כמו מוריס, הטוען לכך שהוא מסתמך על ראיות ומציג עובדות, פפה בז לצורך לבסס את טענותיו כלפי ישראל על עובדות וטוען שיש לכונן נראטיב פלשתיני. כחבר פעיל בתנועת חד"ש-בל"ד, התמודד פפה על מועמדות לכנסת. למעשה הוא רואה את עמדתה הרשמית של חד"ש בדבר חזרתה של ישראל לגבולות 1949 וחלוקת ירושלים כמתונה מדי. הוא קרא לחד"ש לנטוש את רעיון "שתי מדינות לשני עמים" לטובת חתירה להרס מוחלט של ישראל ולהקמתה של מדינה יחידה – פלשתיני. לחילופין מטיף אילן פפה למדינה דו-לאומית ושיבת כל הפליטים הפלשתינים לארץ ישראל בספח "היסטוריה של פלשתינ המודרנית – ארץ אחת, שני עמים". כאשר נישאל לדעתו על מחקריו ההיסטוריים של בני מוריס היסביר כי מוריס נוקט בגישה האובייקטיבית להיסטוריה היהודית החדשה בעוד שהוא הינו אדם סובייקטיבי ומעדיף לספר את גרסתו שלו לעבר.

פפה הוא אנטי-ציוני מוצהר ופועל בחו"ל להחרמת מדינת ישראל כשם שהוחרם משטר האפרטהייד בדרום אפריקה. קרא בעבר מעל במה בלונדון להחרמת כל הקשרים בין האקדמיה הישראלית כולה לבין הקהילה האקדמית במדינות המערב והוביל מהלך חרם בריטי על ישראל.

יואב פלד - מהמחלקה למדע המדינה באוניברסיטת ת"א. הגיע לכותרות בשנת 1997 לאחר שאחייניתו נרצחה בפיגוע התאבדות בירושלים. בקול גדול הזמין פלד את דובר אש"פ להשתתף בהלווייתה של הנערה, ובהלוויה עצמה הסביר שבמותה אשם לא אחר מאשר ראש הממשלה דאז, בנימין נתניהו. פלד הביע את דבריו בפני העולם בכתבה שפרסם ב טיימס של לוס אנג'לס, שם טען שנתניהו הוא הגורם לטרור הפלשתיני .

גבריאל פיטרברג - מרצה להיסטוריה באוניברסיטת בן-גוריון, הוקיע ביקורת שפורסמה נגד "ההיסטוריונים החדשים" (בני מוריס, תדי כץ, אילן פפה ואחרים) בה נטען כי הם סטליניסטים. הוא טען שהכותב סובל מ"בעיות

רגשיות". שמו הופיע על עצמות שהוגשו על-ידי ערבים שניסו לגייס תמיכה בעזמי בשארה לאחר שזה נסע לסוריה להשתתף באירועים שנערכו שם עם מותו של חאפז אל-אסאד.

אורי רם - הוא "היסטוריון חדש" במחלקה לסוציולוגיה באוניברסיטת באר-שבע. הוא ידוע בעיקר בשל הטענה שהשמיע, על-פיה זכותם של היהודים לחיות בפלשתינא אינה עולה על זכותם של האנגלים לחיות בהודו.

ישראל שחק - שימש כפרופסור אמריטוס לכימיה באוניברסיטה העברית בירושלים. הוא היה אולי האנטי-יהודי שהתבטא באופן הגלוי ביותר מבין האקדמאים הקיצונים בישראל. במהלך מרבית הקריירה שלו קידם ועודד אנטישמיות. כתביו מפארים את אתרי האינטרנט הניאו-נאציים ברחבי העולם, כמו גם את אלה של מכחישי שואה למיניהם

אורן יפתחאל - גיאוגרף מאוניברסיטת בן-גוריון, כתב יחד עם אסאד ג'אנם מאוניברסיטת חיפה, העוסק במדע המדינה, מאמר ב"הארץ" בו מציעים השניים ליהודים לחבור לפלשתינים בחגיגות יום האדמה, לצעוד יחדיו, לצאת נגד ישראל ולהוקיע את הציונות. יפתחאל גם טען שהקריאה ליהודים ליישב את הגליל היא בבחינת "גזענות טהורה". לדעתו יש לראות בישראל דיקטטורה, כל עוד הפלשתינים המתגוררים מחוץ לגבולותיה מנועים מלהשתתף בבחירות. הוא מוסיף וטוען שממשלה התלויה בקולותיהם של ישראלים המתגוררים ביהודה, בשומרון ובחבל עזה אינה דמוקרטית, ועל כן יש להפילה

משה צימרמן - פרופסור להיסטוריה באוניברסיטה העברית, התפרסם בישראל בשל הדברים שאמר אודות היהודים המתגוררים מחוץ לקו הירוק, אותם כינה נאצים ואת ילדיהם "היטלריוגנד". ("את המתנגדים להסכמי אוסלו הוא משווה לנאצים. כשכינה מספר חברי כנסת" חקייני נאצים".

ד"ר **מנחם קליין** - מרצה מאוניברסיטת בר אילן, הקמת מדינת ישראל היא קטסטרופה" כך אמר בהרצאה שנשא בשטרסבורג, צרפת, בנושא הבנות ז'נווה. קליין ביקש בהרצאתו סיוע מהאיחוד האירופי לקידום יוזמת ז'נווה.

זאב שטרנהל (זביגניב אורלובסקי, כשמו הפולני המקורי-הוטבל בעברו לנצרות) - "אי אפשר לעצור את הפאשיזם בנימוקים רציונאליים. את זה עוצרים רק בכוח, וכאשר קיימת נכונות להסתכן במלחמת אזרחים. בשעת הצורך נצטרך להתמודד בכוח עם המתנחלים בעופרה או באלון מורה. בנוסף היצהיר כי רק מי שיהיה מוכן לעלות על עופרה עם טנקים, יוכל לבלום את הסף הפשיסטי המאיים להטביע את הדמוקרטיה הישראלית ('דבר', אפריל 1988). ושוב השטרנהליזם במיטבו... ב"הארץ" 11.5.2001: "אין ספק בדבר לגיטימיות ההתנגדות המזוינת בשטחים עצמם. אילו היתה הפלשתינים מעט תבונה, הם היו מרכזים את מאבקם נגד ההתנחלויות, לא פוגעים בנשים ובילדים ונמנעים מירי על גילה, על נחל עוז ועל שדרות". " כך היו נמנעים מהנחת מטענים בצידו המערבי של הקו הירוק".

ישעיהו לייבוביץ' - "הארץ" (27.9.85) "למרצחים מעבר לקו הירוק, שהתנחלו ביהודה ושומרון, יש נשק. לכן אני קורא לכם לאחוז בנשק. להחזיק בנשק נגדם לפני שהם יכניסו אתכם ככלבים מצורעים למחנות ריכוז... כן, לאחוז בנשק".

הבה ונגרד נוספים מתחתית החבית

עמוס עוז – במאמר על "גוש אמונים" בשם "החיים והשלום" בידיעות אחרונות 8.6.1989: "כת משיחית, אטומה ואכזרית, כנופיית גנגסטרים חמושים, פושעים נגד האנושות, סדיסטים, פוגרומיסטים ורוצחים, שהגיחה מתוך פינה אפילה של היהדות... מתוך מרתפי ההתבהמות וסיאוב... על מנת להשליט פולחן דמים צמא ומטורף" ב-11.8.2002 פורסם במעריב שעמוס עוז אמר לכתב העיתון הארגנטיני קלרין כי: "באופן אישי הייתי רוצה לראות את אריאל שרון ויאסר ערפאת נשרפים יחד בגיהינום".

יגאל תומרקין (נולד כפיטר מרטין גרגור היינריך – בן לאם יהודיה ואב גרמני, קצין ב-א.א.א.)--אמן ופסל: "כשאני רואה את החרדים אני מבין את הנאצים", "לבוש מגוחך אנאכרוניסטי ומעורר גועל", כשרואים אותם מבינים מדוע הייתה שואה" (יגאל תומרקין ברשימתו "סווטו של דוסיים", מקומון תל אביב אפריל 1986). והנה

להשוואה "מפי הגבורה" ציטטה מ"המקור" ב'מיין קמפף': "לעיתים קרובות חשתי תחושה עמוקה של גועל מן הריח העולה מאותם לובשי קפוטות". ונחוד...מצא את ההבדלים. ושוב **יגאל תומרקין** חתן פרס ישראל (מענין, גם שטרנהל ("הטנקיסט") קיבל פרס ישראל...על מה ועל ידי מי בדיוק?), בראיון לעיתון תל-אביב, בפברואר 2004: "אם נהרוג למתנחלים ילד או שניים, הם אומרים: 'נעשה ארבעה במקומם והכל יהיה בסדר'"

יגאל תומרקין, 28.9.88, (חדשות הציירים), "המשוררים, כל האמנים יפי הנפש אינם מחנכים. המחנכים האמיתיים הם כהנא, רפול וגנדי. תרומתי האמיתית תהיה אם אקח תת-מקלע במקום עט ועיפרון ואהרוג אותם". עוד מפניני תומרקין: "יש רק גזע אחד יותר מוצץ מיהודים וזה עלוקות" (5.06.2006)

מאיר שלו - ידיעות אחרונות, י"ט בחשוון תשס"ג: "רק כלי נשק אחד חסר היום בארסנל הנשק של צה"ל, והוא התותח הקדוש..."

עמי איילון - ראש השב"כ לשעבר, בראיון ל"ידיעות אחרונות", 14/11/2003, "אגיד את זה במילים ברורות: בחיי כל מדינה או אומה יש יותר מאלטלנה אחת. מנהיגות מדינית במדינת ישראל קיבלה כבר החלטות קשות כשהיה ברור מה האלטרנטיבה, ומנהיגות מדינית בעתיד תצטרך לקבל החלטות קשות כשברור מה האלטרנטיבה".

ירון לונדון - בתוכניתו "לונדון וקירשנבוים" בערוץ 10 (6.8.2007) מציע לפרופ' אריה אלדד והאלוף עמידרור לבחון את האפשרות לירות ביושבי הבתים היהודים בחברון על פי דגם אלטלנה. וכדי למנוע ספק לונדון חותם: "יש לרענן את רוח אלטלנה" דליה דורנר הכבודה(?) זו הלשעבר מבית המשפט העליון החליטה שירון לונדון רק התבדח ...

הערת בינים - כדי להבין את הלוגיקה של "אנשי הרוח" אז והיום שלא הסכילו להסביר לעצמם את הלוגיקה "המשובחת-הנאורה" (בלשון סגי נהור) בעצם האיזכור של התותח הקדוש – זהו התותח שירה בפיקודו של יצחק רבין ובהוראת בן גוריון על האוניה 'אלטלנה' ובתוכה מנחם בגין ועשרות אחרים, בטענה שבגין תכנן לבצע "פוטש" (הפיכה צבאית, קשר) נגד צה"ל, זאת מספר שעות לאחר שבגין העביר לצה"ל בחוף כפר ויתקין מאותה אלטלנה ממש כ-80 אחוזים מהנשק שהיה על האוניה. מענין לציין כי שמעון פרס (אשר לא היה מעורב באסון אלטלנה) העביר מידע לפני כ-30 שנה הגורס כי **ישראל גילי** (מ"אחדות העבודה" ד'אז) הטעה, סובב בכחש, את בן גוריון להאמין כי הא"צל זומם לערוך "הפוטש" ובכך, ללא כל ביסוס, גרם ביודעין ובכוונת מכוון לבן גוריון להוציא הוראה בע"פ ובכתב לירי ולטבח על שפת ימה של תל-אביב. לידיעה זו קיימות הוכחות נסיבתיות, אין אימות מפורש./

נעמי חזן - לשעבר ח"כ מטעם מר"צ (בכנס הפדרציה ליהדות הומניסטית): - על המתישבים - "רק אם נצליח להיפטר מן הרעה האיומה הזאת, מהשתלטות השד השחור על חיינו, נוכל לטפח במדינה את כל הטוב"

חיים בר לב - רב אלוף, מיד לאחר טבח היהודים בידי שכניהם הפלשתינים בבית הדסה בחברון, תוהה: "מי אמר להם להימצא שם?"

דדי צוקר - בהרצאה, יום לאחר הירצחה של עופרה מוזס: "הם (המתנחלים) צריכים את דמה של עפרה מוזס, הם שותים אותו"

שלמה גזית - אלוף, ידיעות אחרונות, 8.3.98: "הכיפות הסרוגות עבורי הן כמו צלב הקרס על השרוול של החיילים הנאציים"
שלמה גזית - מעריב, 5.10.08: "ישראל נדרשת להתמודד עם שני איומי טרור-איום הטרור הערבי פלשתיני ואיום הטרור היהודי. מבין השניים, הטרור היהודי מסוכן לאין ערוך".

חיים באר - מוסף הארץ 2.3.84: "הם (החרדים) צמח טפיל שאינו עושה דבר"

יוסף (טומיסלב) לפיד - בטורו במעריב: "אל נלין על החרדים. הם בסך הכל ממלאים נאמנה אחרי התפקיד המוטל על היהודים בספרות האנטישמית. מנצלים את הגוי, סוחרים בדמו, וצוחקים מאחורי גבו. רק שהגויים הפעם זה אנחנו"

שולמית אלוני - (דברי הכנסת 3.7.91): "החרדים עלוקות... יושבים עלינו כפרזיטים שותי דמינו תרתי משמע..."

שופכי דמים תרתי משמע"

אבשלום וילן - ח"כ, בראיון להארץ: "צריך יהיה לשתק אותם (על המתנחלים) באמצעות ירי-כדי-לפגוע"

עוזי ארנן - 'כל העיר' 30.12.83: "צריך לתלות את החרדים על עמודי חשמל" (עוזי ארנן כל העיר 30.12.83)

אורי אבנרי, 'העולם הזה' 10.11.88: "הגיעה השעה לקבור אותם", "צריך להיכנס למאה שערים עם זחלמי"ם ומקלעים אפס חמש ולרסס".

אברהם שלום - ראש השב"כ לשעבר, ידיעות אחרונות, 14.11.03: "גוש אמונים הוא... מגילויי הייאוש הגדול של האנושות במאה העשרים.. הסיכוי לטרפד את תהליך השלום באמצעות שפיכת דמים מצית את דמינום של אויבי השלום.... מעשי טבח המוניים... שאר הרוח שלהם מתבטא בלהט גזעני ובשנאה תהומית לאחר".

בי כצמן - עיתונאי, מבקר תרבות וחבר סגל מכון מנדל למנהיגות חינוכית: "בואו נפתור את הבעיה כאילו הם ערבים".

ידיעות אחרונות - 12.8.99: "יש כמה התנחלויות, כמו תפוח ויצהר, שלא צריך רק לפנות, אלא צריך לרסס אותם ולהרוג את כולם... מבחינתי להרוג אותם זה בכלל לא נחשב להרוג בני אדם, אלא רק חיסול עשבים שוטים"

יעל לוטן - על המשמר: "אנו נגעלים מלבושם השחור, מן הפאות הנוכריות שעל ראשי הנשים, מן המקוואות, הנקרופיליה, העיסוק הכפייתי בבני מעיהם של הבריות"

יצחק לאור - 'המנון לגוש': המתנחל הדתי כמו אחיו היהודי מאירופה מעלה ילד כקורבן לפולחן הפסח: "אנחנו כיפות סרוגות... ואת... יום חג המצות הזה... נחוג בהתכוונות ובמצותנו דם נערים פלסטיניים"

עינב גילי - בראיון למיכל קפרא, במעריב: "אני יכולה לשבת מולם ולשנוא, ועם הזמן זה רק מחמיר"

יואל מרכוס - עיתונאי, הארץ: "להתמודד נגד כל פרובוקציה שנועדה לגרור את צה"ל למלחמת אזרחים, אפילו זה יהיה כרוך בשפך דם".

(יולי 2004), במאמר שכתרתו "אל תפחידונו בשפך דם" טוען מרכוס כי אנשי הימין מבקשים להלך אימים על הממשלה והוא מביע דעתו שהשלום מצדיק שפיכות דמים. לדעתו אין מדובר במלחמת אחים כיוון שכדברי "המתנחלים הקיצונים אינם האחים שלי".

ועוד מפניו יואל מרכוס - "הארץ", 9/7/04, מאמר תחת הכותרת "אל תפחידונו בשפך דם": "שלא יפחידו אומה – שרבות מבניה נהרגו במלחמות להבטחת עצם קיומה – בשפך דם למען השלום".

דן תדמור - עיתון ירושלים, 28.5.93: "מתנחל עטוי עוזי ודובון כחול, רסיסי רוק ושיירי מזון משובצים בזקנו הפראי. ולצדו, בטרנספורט המשפחתי, אשתו המתנחלת בעיצומה של אביונה לאומית תינוקות נושרים ללא הרף מבין חלציה בעודה נואמת בלהט על זכות אבות. אידיוט צעקני ועילג... אם אתה מטומטם אתה ימני, ואתה ימני אם אתה מטומטם..."

חיים ברעם - עיתון ירושלים 8.3.96: "ליד מקום הפיגוע התגודדו הסוחרים בדם, סרסורי הגזענות והשנאה... התבוננתי בפרצופים המעוותים של האספסוף, רובם המכריע חובשי כיפות"

מדור ההומור של מעריב - 13 יולי 2001: "שבוע של רגיעה בשטחים: חמישה מתנחלים נרגעו ממתעני צד"

יהונתן גפן - מעריב מאי 1998: "ישראל החילונית היא השטחים הכבושים של המפלגות הדתיות אם החילונים רוצים לחיות פה, אין להם ברירה אלא לפתוח באינתיפאדה. כן, אני מוכן לזרוק את האבן הראשונה".
שוב יהונתן גפן, מעריב, 1996: "אני כעסתי וכתבתי שהיה לי חלום רטוב שאני יורה פעמיים בביב נתניהו. לא פירסמו לי את זה...ולמה את זה מותר לפרסם ואת החלום הרטוב שלי על מחיקת ביבי נתניהו פוסלים לי שוב ושוב?"

שייקה לוי - "ידיעות תקשורת", נובמבר 2003: "המתנחלים הם אנשים סהרוריים, אני כועס כשאני רק שומע עליהם.. אני לא יכול לסבול ילדים קטנים עם פאות, שיש להם "מורי" והוא מלמד אותם להיות תימנים ולא ישראלים. רציתי לתפוס את המורי שלהם ולשבור לו את העצמות"

"הקיבוץ" - אוגוסט 1995: "אלה לא האחים שלי...מלחמת אחים תהיה המלחמה...אני ארוץ לשם...ואדוש את בשרם במכות נאמנות להניס אותם...אצא אל היריב כדי להלחם פעם אחת במלחמה צודקת...ירד הרבה דם". חגיגה.

מיכאל רועה - סיעת מר"צ, יוני 1998: "הקמנו סירות אנטי-חרדיות שיורידו לחרדים את הראש".

אבו וילן - ח"כ, ממפלגת "יחד", בראיון לארי שביט, "הארץ" 5/9/04: "אם חס וחלילה יכריחו אותנו, נאלץ לפתוח באש" "צריך יהיה לסחוט את ההדק, לאט, באחריות, בקור רוח ובשכל".

ב. מיכאל - רדיולוג מומחה. במדורו מצב רוח 4.3.1990: "השטחים הקרויים בפי זולליהם - יש"ע". "אני מבקש לשוב ולצרוח (כך במדויק): לא הדמוגרפיה הביאה אותי לייחל להשתחררות מן השטחים, אלא הטומוגרפיה. מגידולים ממאירים צריך להשתחרר, ואין ממאיר יותר מן הכיבוש...".
ב. מיכאל - פעם נוספת: "מאד מפתה להציע לממשלת ישראל פשוט לחמוק מן הגדה באישון לילה, מבלי לומר דבר לכל הקצוברים, הדומבים ונגזריהם, ואז, ישכימו אלה לבוקר חדש, יגלו כי מעתה אין הם אלא עוד בעיה אחת של הפלשתינים, כמו החמאס והג'יהאד האיסלאמי. והפלשתינים, כמו שנהוג לומר בקריצה אכזרית, כבר ידעו איך לטפל בהם..."

פדריקו גומז - סולן להקת פאנק ישראלית (סרטון שהוצג בערוץ 2 בספטמבר 2008): קורא להשמיד את הציביליזציה היהודית לרצוח את החיילים המשרתים במחסומים, הלהקה קובעת שאין מספיק טרור. יש עוד: הוא מוסיף ומסית לרצח בשירו זה: "זאת אהבה פנטית, שלי ולא שלהם, לראות אותם הופכים, לחבילות סבון... פה צריך יד חזקה, מעילי דובון מוצתים, ריח זקנים שרופים, עד הטקס הממלכתי, העשן יתפזר".
בשיר אחר של הלהקה "סולחה עם החמאס": "מתי יפוצצו קניון? מתי יפוצצו את הבורסה בתל אביב? מתי יפוצצו את השרתון, הבימה, תחנות הטלוויזיה והכבלים?" "מתי ישחטו בסכין את התושבים של הוילות בקיסריה ובסביון? מתי אני אראה נהרות דם של עסקני הנדל"ן משקים את האדמה במקום להפוך אותה לנכס וניירות? אין מספיק טרור!".

אורן יקותיאלי – חבר עיריית ירושלים, "ערב חדש" 22.12.85 – "צריך להיכנס למאה-שערים עם זחלמים ומקלעים אפס-חמש ולרסס אותם".

אורי אבנרי - סוכנות החדשות SNS 30 אוגוסט 96 "הם (הדתיים) צריכים להיקבר".

פרופסור עוזי אורן - סוכנות החדשות SNS 30 אוגוסט 96 "צריך לתלות את החרדים על עמודי חשמל, צריך לדון אותם למות, כי הם מסוכנים".

ח"כ מערך **אפי אושעיה** – "צריך להפשיל שרוולים להוריד כפפות לרדת מהממלכתיות ולקפד את ראשו של נתניהו".

ח"כ עבודה **איתן כבל** - "תומך בקריאה לקפד את ראשו של נתניהו" צריך להפשיל שרוולים ולירות בכל הכיוונים" מעריב 6.8.97 (מלון אבן-שושן: לקפד –לכרות).

גדעון ספירו - לסוף שבוע – מעריב 9.3.2001

"משה לשם, העומד בראש אחד הארגונים של הקנאים שבמתנחלים, אמר בראיון עיתונאי כי את המתנחלים 'יוציאו רק בארונות'. הבה נניח כי זה מה שיקרה. האם זה לא מחיר נמוך יחסית, אם תמורת 200 אלף ארונות נקבל הסכם שלום". "...אני רואה במתנחלים חלק מכוחות הכיבוש ובהתנחלויות מיבצרים המהווים יעד לגיטימי להתנגדות הפלסטינית, ואני סבור כי חיסול מתנחלים אינו רצח".

במוסף מעריב - (30.4.93) התפרסם ראיון של בילי מוסקונה לרמן עם עו"ד לאה צמל שבסופו מובא דו השיח. מוסקונה: תגידי לפחות שאת נגד פגיעה בחיי אדם. צמל: זה לא יהיה נכון, כי אני בעד פגיעה במתנחלים.

במעריב - 11.10.91 הופיע כותרת: "היתה לי התנחלות של כינים על הראש עד שאמא גילתה מכשיר מהפכני ומתחתיה ציור של המכשיר: גיליוטינה. ומתחתיה כתובת "זבנג זה עובר"

שושי נתן - הקיבוץ, 4.1.89 - כאן היה מרחץ דמים. ותהיה מלחמת אחים. ושנאות שאינן לחינם יתפרצו כגעש אל שדות הפרחים ומרחבי התקוות האבודות.

דברים שנכתבו **בעלון נוער "קורמורן"** - בקיבוץ נירים. נער בשם מתן כתב שם על חלומו להיחטף על ידי הפלשתינים אשר יצרפו אותו לשורותיהם לאחר שיגלו שהוא שונא יהודים. הוא כתב "ואפתח תחביבים חדשים כמו צליפה בנשים מתנחלות, ואני אהפוך להיות מכור לרעש הגולגולת המתנפצת שלהן... אח! הצליל הזה, הספלאש... ורסיסי המוח שהיו מתפזרים באוויר הלילה הדליל..." לאחר פרסום הדברים הקים הנער (כבר בחור) את "חזית הנוער האנרכיסטי של הנגב הצפון מערבי."

המשוררת **דליה רביקוביץ** - בעלת פרס ישראל בפולטיקה. היא פתחה את הדיון (2001) בהמלצה לכל עם ישראל להגר לחו"ל בגלל שבארץ "סובלים" ועדיף "להנות". היא טענה שהיא מתכוונת להגר ללונדון רק שעדיין לא השיגה את הכסף. והוסיפה הגברת... כל הכבוד לצבא השחרור הפלסטיני."

בגליון "נתיב", אלול התשנ"ה, מתפרסמת חליפת מכתבים בין **מרדכי ניסן** לבין הפרופ' גוסטב, חבר בוועדת הנדריקסון, שהיה פרופ' באוניברסיטת אופסלה שבשדדיה והוסמך בשעתו לכמורה. גוסטב מספר כי דחה באדיבות את עצומתם של אינטלקטואלים יהודים גרמנים בשנת 1938 (!) להעניק את פרס נובל לשלום ל...אדולף היטלר.

תנועת השמאל הרדיקלי-פשיסטי '**גוש שלום**' שלחה מכתבים לכ-15 קצינים; הזהירה כי בכוונתה לאסוף נגדם חומר מפליל על פשעי מלחמה, שעשוי להימסר לבית דין בינלאומי; **יריב אופנהיימר** – מנכ"ל "שלום עכשיו": "אנו מוכנים למלחמת אזרחים". אדם זה מעמיד עצמו בימים אלו לבחירה במפלגת העבודה.

אסי דיין: "החזון שלי הוא שאנחנו הולכים לקראת מלחמת אזרחים... אני מאמין שערביי ישראל כולם ילכו בקרוב עם השמאל, ויתחילו פרעות בישראל. אני ממש מאמין שתהיה מלחמת אזרחים על-רקע מדיני. אני חושב שיום אחד הממשלה תצטרך לירות בהם ואני מאמין לאנשי גוש אמונים כשהם אומרים 'על גופותינו' ולכן זה יהיה על גופותיהם". (דיין, העולם הזה. 4.7.79).

א.ב. יהושע: "וכיוון שכנראה בעוד חמש שש שנים תהיה לנו מלחמת אזרחים קטנה כאן (אין מה להיבהל מזה, הטובים שבעמים ניהלו מלחמות אזרחים) רצוי ככל האפשר לשמור על ערוצי התקשורת, פשוט כדי לצמצם את הנפגעים מכל צד." (מעריב, ראש השנה תשמ"ג)

ב-18 באוגוסט 2005, בשעות הערב, כאשר האוטובוס של המגורשים המוכים והרצוצים מגוש קטיף חלף על פני הכניסה הראשית **לקיבוץ רעים** עמדה חבורה של קיבוצניקים שמחים לאיד שלא גילו טיפת אמפתיה ל"אחיהם", אלא להיפך ביצעו לעברם תנועות מגונות ושאגו בחדווה רבה: "הגיע יומכם מתנחלים מנוולים."

בן גוריון - מובא ב"ימי הכלניות" מאת תום שגב מתוך הקלטת הסרט בצל הדמוקרטיה מאת שופר "אם אדע שאפשר להציל את כל ילדי גרמניה על ידי העברתם לאנגליה ורק מחציתם על ידי העברתם לארץ ישראל אני אבחר בדבר השני"

יצחק רבין – "בספר 'תיק רבין' (מאת דר' אורי מילשטיין) שבהיותו שגריר בארה"ב התפאר/תאר את פועולו באלטלנה "דפקנו אותם על האוניה ודפקנו אותם שוחים במים".

מיכה חריש - (שר משפטים בממשלת רבין/פרס) מצוטט בשיפודים מוסף מעריב נובמבר 95: "אם הליכוד ירים ראש נאשים את נתניהו ברצח. נפנה אצבע מאשימה, אצבע אשר לא תוזז ולא תוסר אל הימין כולו. המעטים שישארו מול האצבע - ילכו לבית הסוהר - השאר ילכו בדרך השלום."

ביום נצחוננו של נתניהו בבחירות 1966, הוצב שלט בבית **מפלגת העבודה**, נכתב בו: "יגאל עמיר מחייך עכשיו".

גרינבוים – "שואה הצלה סרטפיקאט פרוכטנבוים" - מאמר של תום שגב הארץ 18.8.00 עמוד ב2 - הרב איצ'ה מאיר לוי דורש ממנו (מגרינבוים) לקחת כספים שנועדו לפיתוח הארץ ולהעבירם לצורכי הצלת היהודים באירופה. גרינבוים נקב בסכום (בין 100 אלף ל 300 אלף ליש"ט) וקבע כי מי שיעביר כסף זה לצורכי הצלה באירופה במקום להשקיעו בפיתוח הארץ "יעשה מעשה אנטי ציוני". הוא, גרינבוים, לא יתמוך בכך, שכן צורכי הארץ קודמים ו"הציונות מעל לכל".

בנימין גלאי (מצוטט ע"י מאיר עוזיאל מעריב 6 יוני 96):

"**קאפו יהודי** היה מכה ביהודים בכל כוחו ולפניו רצים נעריו ומכים גם הם במצותו ובשנאתו והכל כדי להראות לגויים שהוא יהודי אחר - מגזע אחר. כמוהו פרופסורים רבים אשר רצים היום ומכים ביהודים בכל כוחם, ומשלחים את נעריהם להכות עוד במצותם והכל כדי להראות לגויים שהם יהודים אחרים - מגזע אחר.

בהפגנה בלתי חוקית של **שמאלנים** נגד הריסת בית בלתי חוקי הם (כולל נעמי חזן-עבודה) צעקו לחיילי צה"ל: "גם הנאצים מלאו פקודות". "הצופה" יז תמוז תשנ"ח (1998).

בגלל שהם דתיים צריך להטיל עליהם עונש מוות דתיים מסוכנים (**ידיעות אחרונות** 4.6.84)

"האויב של המדינה הם הדתיים לא הפלשתינים"

הזמרת (ת) דנה אינטרנשיונל (הוא/היא ירון כהן) לעיתון הגרמני זוד דויטשה צייטונג. מעריב 29.11.98 ע 10

בטאון הסטודנטים אוניברסיטת תל-אביב (מעריב 3.5.00 עמ' 14) תזה בעריכת ליאור וייץ מחודש מאי פרסם מאמר בשם "דע את אויבך, או: גבולות הפלוראליזם" נאמר בו: "חוזר בתשובה האומר שמצא את האור ולראשונה בחייו חש שמחה, הולך שולל אחר רשעים...., גם מצטרפים רבים לתנועה הנאצית, הרגישו התרוממות רוח ושמחה".

פברואר 48: **יחידה של ההגנה** (ההסתדרות) זרקה רימונים על כנס של הרויזיוניסטים ("ימניים") שאספו תרומות לרכישת נשק לקראת מלחמת העצמאות המתקרבת. נפצעו כ 40, מהם כ 20 במצב אנוש. **עיתון דבר במאמר המערכת**, משבח את התל אביבים שחזרו מהר לבתי הקפה. כי אנשים שכאלה ראוי לשכוח.

עמוס אילון - (גר'זלם פוסט 2 מאי 1982) הממשל הצבאי החרימ ספרים ביש"ע " כל אלה הם חלק מההכנות למשטר פשיסטי! במהרה יהיה פה הכל, מחנות ריכוז ושרפת ספרים".

"**הקיבוץ**" - (17.8.95) – אלה לא האחים שלי, הם, לא... ואם יום אחד תיהיה מלחמה, והיא תיהיה – מלחמת אחים

מעריב - (13.8.2002) שם-טוב היה שר מטעם מפא"י בנו שמואל שם-טוב כתב פעם בקלידוסקופ **שקבוצת שמאל** הביאה רוצח שכיר מאירופה לרצוח את ראשי גוש אמונים. השב"כ גילה, הופיע בפגישה שלהם כשהרוצח כבר היה בארץ ויעץ להם להימנע.

סר ד. ר. מ"פ: 'אין שום בעיה לפנות מתנחלים. בתור התחלה לוקחים אחד ודופקים לו אחד בראש. אחר כך לוקחים את המשפחה שלו, דופקים גם להם אחד בראש, אחד לכל ראש. אחר כך מובילים מסק"רים (מסוקי קרב) לכיוון המאחז ומורידים עליהם 20 מילימטרים (תותח) וולקאן, עד שמפסיקות הצרחות. אחר כך מביאים שופל ומפנים את המתנחלים. עשינו את זה בגנין אין סיבה שלא נעשה את זה גם עכשיו".

בני ציפר – עיתון הארץ: בחברון התברר לי סופית שהיהדות היום היא דת אלילית

שמעון פרס - בראיון שהעניק לעיתונאי דניאל בן סימון מהארץ (1966), למחרת הפסדו מול נתניהו בבחירות בן-סימון: מה קרה בבחירות האלה? פרס: אנחנו הפסדנו. בן סימון: מי זה אנחנו? פרס: אנחנו הישראלים. בן סימון: ומי ניצח? פרס: כל מי שאין לו מנטליות ישראלית. בן סימון: מי אלה? פרס: תיקרא לזה "יהודים".

זהבה גלאון – מר"צ – השוותה את הימין הישראלי לפשיזם והשוותה התנהלותו להתנהלות הפרלמנט ברפובליקת ווימאר הגרמנית שאיפשרה את עלייתו של אדולף היטלר לשלטון.

יוסי שריד – (ידיעות אחרונות 1990) - מול גרושם והגליתם של הערבים...טרנספר...עלינו לקום ולאמר בחריפות ובפשטות: "זה רעיון בילתי אפשרי, מפני שאנחנו לא ניתן לכם. אפילו אם ניצטרך להשתטח תחת גלגלי המשאיות. אפילו אם ניצטרך לפוצץ את הגשרים, אפילו אם ניצטרך לפלג את המדינה ואת הצבא. הימין הישראלי צריך לדעת שיש מעשים, שאם ינסה לעשותם הוא יגרום להתפרקות המדינה. (הערה: זהו אותו שריד שהריע ו"חילק סוכריות" לאור גרוש גוש קטיף האסוני... א.ר.).

מתי גולן – " מדובר בקבוצה של אנשי שמאל...עיתונאים, שבעיניהם כל מה שעושה השמאל זה טוב, וכל מה שהימין עושה נגוע בכוונות זדון. אני שמאלני בדעותי אבל דברים כאלו מקוממים אותי. וכשיש מידע לא נעים על ברק אומרים, עזוב, לא עכשיו, כי מה שחשוב זה להיפטר מביבי.

מספר הרחבות לפרק זה

הממסד האקדמי של העולם המערבי, הוא הבמה המרכזית של התרבות המערבית הליברלית חילונית. תרבות זו הפכה בשנים האחרונות לחוד החנית של האנטישמיות בעולם המערבי. מאחר ולאחר מלחמת העולם השנייה זה לא "פוליטיקלי קורקט" להיות אנטישמי בנוסח המקובל עד אז, מסווה עצמה שנאת היהודים היום ל"אנטי ציונות", כאשר השנאה ליהודי מתבטאת בתמיכה בטרור הערבי והמוסלמי, בדיוק בגלל העובדה שהוא מכונן נגד יהודים. כאשר השאיפה היא לראות דם יהודי שפוך – שאיפה בסיסית ויסודית שאינה שונה אצל הגוי הגרמני המתורבת משנות השלושים מאשר אצל הגוי האקדמאי האמריקאי המתורבת של ימינו – מוכן הממסד החילוני ליברלי מערבי (ראה התנהלות אלמנטים באיחוד האירופי) לתמוך אפילו באיסלאם הפונדמנטליסטי המייצר טרור זה.

אוניברסיטת ייל היא אחד המוקדים החשובים של אנטישמיות מודרנית זו ופרופסור **אהרון ברק** הוא דמות פופולרית מאד בייל". כדי לשמור את הפופולריות שלו שם ולשמור על מעמדו כפרופסור מכובד בייל, הוא נרתם ברצון לרטוריקה של הפרופסורים המאד מכובדים שם, זאת הרואה במדינת "ישראל" מדינת אפרטהייד המדכאת את העם הפלסטיני "הכבוש".

את האידיאולוגיה הזאת הוא משתף עם שאר חבריו לחונטה המשפטית של העליון. וזאת היא נקודת המפגש בין עמותת "גישה" וחבריה **שרי בשי וקנת מן** למשל (טוענים מזומנות בבג"ץ), עם שופטי הבג"ץ, המאפשרים להם בלי שום היסוס זכות עמידה כטוענים נגד אכזריות הכובש הישראלי המדכא את הפלסטיני המסכן. זאת הסיבה, מדוע מסוגלים שרי בשי וקנת מן להוציא בקלות מתלמידתו והמייצגת של ברק היום בחונטה שלהעליון, דורית ביניש – החלטה הקובעת שאסור לצה"ל לצמצם את אספקת החשמל לעזה, למרות שבחשמל הזה משתמשים לייצור כלי משחית הפוגעים באזרחים שלווים בישראל.

הבה נזרוק מבט לחברים אחרים באותה עמותת "גישה". חבר וועד מכובד שם הוא עו"ד **אייל גרוס**, המלמד בפקולטה למשפטים באוניברסיטת תל-אביב, בוגר של הפקולטות למשפטים בתל-אביב ובהארורד. ד"ר גרוס פרסם מאמרים בתחום התמחותו בישראל, אירופה, ארצות הברית ודרום אפריקה. אוניברסיטאות קולומביה והארורד, אף הן מוסדות מכובדים מאד באקדמיה הליברל-חילונית המעצבת את דעת הקהל של האליטות בארה"ב, והמשמשת, כאמור, חוד החנית של האנטישמיות המודרנית במערב.

הברית בין חבר הוועד של "גישה", אייל גרוס, ובין בית המשפט העליון, כרותה בכל הנושאים אותם מקדם הממסד האקדמי של העולם המערבי, אוניברסיטת ייל וכד'. בנושאים של קידום הטרור הפלסטיני נגד יהודים.

חברת ועד נוסף ב"גישה", היא **ריסה זאל**. סיימה לימודי תואר ראשון באוניברסיטת הארוורד, קיבלה תואר Juris Doctor מהפקולטה למשפטים באוניברסיטת בוסטון והיא בעלת רישיון עריכת דין בישראל ובארה"ב. עד שנת 2005 שימשה כמנהלת גיוס כספים בחו"ל ופיתוח משאבים באגודה לזכויות האזרח בישראל. עו"ד זאל היא מנהלת קשרים בינלאומיים באגף הסברה של אגודת בצלם.

גם כאן אנחנו עדים לתופעה המוכרת מן האישים הקודמים, בבחינת הלך הזרזיר אצל העורב. האנשים הללו מקבלים ללא כל שהות זכות עמידה בבית המשפט העליון כדי לייצג את האינטרסים של האנטישמים בממסד האקדמי של העולם המערבי, בני בריתו של ברק וחבורתו.

הקרנות התומכות ב"גישה" הן: "קרן אקואינג גרין" (מממנת עיקרית), "הקרן לשלום במזרח התיכון", משרד החוץ הנורבגי, "קרן פרידריך אברט", "מוסד אופן סוסייטי".

הקרנות הללו תומכות בעקביות בכל "ארגוני זכויות האדם" במערב, המהוות חלק מן האליטה של התרבות המערבית המודרנית. אך בעיקר עסוקות כולן עד מעל לראשן בהתמקדות ביהודים בישראל, תוך תמיכה עקבית בטורר הערבי נגדם, באמצעות הצגת הפלסטינים כצד המדוכא והמסכן ושל ישראל כצד התוקפני והאכזר.

"גישה" היא אפוא עמותה (אחת מרבות אחרות), שמטרתה **לסכל** את הניסיון של היהודים בישראל להתנתק מן הקשר עם הפלסטינים, ליצור חיץ בדמות גדר הפרדה וע"י התנתקות מדינית ופוליטית מהם, להגן על אזרחי המדינה מן הטורר הערבי. עמותה זו מנסה לקעקע את נסיונות ישראל לחיים תקינים, לשכנע שלמרות ההתנתקות, ישראל היא עדיין הכובש בעזה, ולכן היא לא זכאית להפעיל את מלא כוחה כדי להגן על אזרחיה מפני התקפות הרקטות ופצצות המרגמה מעזה לעבר יישוביה.

הדברים המחרידים לעיל אשר הובאו בשם אומרם שייכים כולם לאנשי שמאל מהמתונים שבהם ועד הקיצונים. יישפוט הקורא בעצמו את אופי הביטויים שהובאו לעיל לעומת ביטויי המתישבים באיו "ש או אחרים מגוש הימין אשר הובאו בעיתונות בזמן פינוי עמונה, חוות פדרמן או פינוי גוש קטיף. דומה כי המושג 'הסתה לרצח' של יהודים על ידי יהודים, בידי יהודים, במודע ובכוונת מכון הופך לברור וצלול כבדולח תוך עיון חטוף בנאמר כאן.

למותר לציין כי מעולם לא הועמד לדין אי מי מהאנשים המככבים ברשימת השחור לעיל. גם ההתבטאויות המחרידות הוצנעו בעמודי העיתונות האחוריים או שלא פורסמו כלל. אך הובאו לידיעת הציבור תודות לפרסומם באינטרנט באתרים בילתי משוחזרים.

שורת המוסרים

בפרק זה נביא אך מספר דוגמאות לתופעת המוסרים בינינו . אין בדוגמאות המובאות לסכם את התופעה עקב היותה כה נרחבת ונפוצה עד כי קצרה היריעה להקיף את כולה כאן . הבה ניפנה מיד להצגת הדוגמאות מתוך ההנחה כי הן תדברנה לקורא הנבון בשם עצמן.

1 . טדי קולק - היה המודיע (שטינקר) הראשי של הבריטים טרם קום המדינה. רונן ברגמן עיתונאי ידיעות אחרונות, 30.03.07, חושף ממסכים של שרות MI5 הבריטי שנפתחים לקהל, המסמכים הינם עד שנת 1955, ביניהם תיק 69968 שהיה על "הסוכן" "טדי קולק" המכונה "סקורפיון" (עקרב), משם מתגלה שטידי קולק היה סוכן שעבד בשירות הבריטי והוא הסגיר לידי בריטים לוחמים יהודים מארגוני הלח"י והאצ"ל. גם את מנחם בגין הוא ניסה להסגיר ולא הצליח. הנזק שגרם לאצ"ל והלח"י (ובעקבות כך לענין היהודי כולו) היה בלתי הפיך.

במאי 1944, הביא קולק אישית למעצרו ע"י הבריטים של יואל ברנד-שליחה המיוחד של יהדות הונגריה להנהלה הציונית בישראל לשם הצלתם, וכפועל יוצא מכך – לסיכול התוכנית להצלת כחצי מיליון יהודי הונגריה מציפורני הנאצים ואדולף אייכמן בראשם. קולק גם היה מי שדאג לכך שיואל ברנד לא יפגוש באותו עניין את ההנהלה הציונית, גם לאחר ששחרר ממרתפי החקירות הבריטיים. לא, אין טעות, זהו אותו טדי קולק ראש עריית ירושלים שזכה לשלל כיבודים. אכן "כך יעשה" לאיש הבוגד בעמו.

הטענה כי ההנהלה הציונית שקידמה את עליית היהודים הציונים והיזניחה ואף אפשר שמנעה את הצלת יהדות אירופה הדתית מציפורני הנאצים נישענת בחלקה על מעללי תדי קולק. ישפוט הקורא בעצמו תקפות טענה זו, אנו לא מצאנו תימוכין כתובים לכך.

2 . חברי בית המשפט העליון כפי שלא היכרתם

דורית ביניש - היא הבת של אהרון וחווה ורבה. אהרון ורבה היה הגיזבר של "לשכת המס" – הגיזברות שמימנה את הסזונים הקטן והגדול של ההגנה כנגד המחצית האחרת של העם. חברה הטוב של ביניש, **מישה חשין**, הוא הבן של מי שעבד גם הוא בשירות הבריטים, ועם קום המדינה הועבר מבית המשפט הבריטי, לבית המשפט של היהודים ומונה לבית המשפט העליון על מנת לבצר את אחיזת המודיעין של המנדט הבריטי ברשות המבצעת והשופטת (אכן שיני בנים קהו). "משפחה שכזו".

3 . חיים ויצמן (נשיאנו הראשון) - הודה: הסגרנו לוחמי לח"י, מנחם לונץ ושבתי דרוקר ביבנאל למותם בידי הבריטים.

במכתב ב"הארץ" ב-4 במאי 2004 ציטט **שלמה נקדימון** מכתב שכתב ויצמן לבריטים בתגובה לטענתם שמנהיגי הישוב אינם משתפים פעולה נגד הטרור היהודי. ויצמן כתב את המכתב לג'ון מ. מרטין, מזכירו האישי הבכיר של ראש הממשלה, וינסטון צ'רצ'יל. במכתב, הנושא את התאריך 12 באפריל 1944 (שישה ימים לאחר הרצח ביבנאל) כותב ויצמן: "עשינו זאת" דהיינו, שיתפנו פעולה – כל הזמן, למרות שבמקרים רבים חוסר היעילות של המשטרה סיכל את מאמצינו זה ממש לא הוגן שאשמה כזו תוטל על הישוב היהודי בפלשתינה, שעושה כמיטב יכולתו להיאבק בהתפרצות הטרור הנוכחית... ביבנאל המושבה הגלילית זכתה המשטרה להישג. המשטרה צרה על דירה במושבה בה התחבאו שני חברי לח"י מנחם לונץ בעל הדירה, ושבתאי דרוקר. לאחר חילופי ריות, פרצו הבריטים פנימה ומצאו את השניים ללא רוח חיים כשבגרונו של כל אחד כדור "

4 . חבר הכנסת לשעבר, עזמי בשארה, שברח מישראל לאחר שנחשד בריגול לחיזבאללה, אמר בהרצאה בדוחה (ווטן, 5 ביולי 2007), כי ההזדמנות להביא לנסיגת ישראל לגבולות 67 'אפשרית בזכות אישים בשמאל הישראלי התומכים בחזרה לגבולות 67' ובהסכמה למימוש זכות השיבה.

5 יזכר גם לשמצה ישראל רודולף (ר'זה) קסטנר (1906 – 15 במרץ 1957), חבר ועד העזרה וההצלה בבודפשט בזמן השואה, שהיה מראשי תנועת הנוער הציוני בטרנסילבניה ופעיל בתנועת העבודה הציונית ושימש כמזכיר

הסיעה הפרלמנטרית של המפלגה היהודית בפרלמנט הרומני והחל משנת 1942 כיהן כסגן נשיא ההסתדרות הציונית בהונגריה. זהו קסטנר אשר הוגדר על ידי בית משפט ושופט הוגנים וראויים כאחד כי "מכר נפשו לשטן" ואשר התעלם מרצח של מאות אלפים מאחיו ולו על מנת להציל אלפים בודדים אנשי שלומו, משועי יהדות הונגריה. זהו אותו קסטנר אשר גוש השמאל הישראלי העלה על נס את פועלו ותגמלו בהתאם במסגרת מדינת ישראל החדשה בכך שהפכוהו לדוברו של השר ד"ר דב יוסף במשרד המסחר והתעשייה ואף היה מועמד ברשימת מפא"י בבחירות לכנסת השנייה בסוף שנת 1952. גם קטעי ידיעות נוספות כי חברי התנועה הציונית הועדפו לכאורה במסע ההצלה של יהדות אירופה על פני יהודים חרדים גם הם חייבים לטרוד מנוחתנו חשוב היה כי "היסטוריונים כהילכתם" (בניגוד ל"היסטוריונים החדשים" הנילעגים) ידרשו לענין ויחקרוהו לעומק.

6. בראיון בתכנית "לונדון את קירשנבאום" בערוץ 10, יולי 2007, גילה **אברהם בורג** שאת ספרו "לנצח את היטלר" שעורר סערה גדולה, הוא כתב במשך כ-10 שנים. בתוך שנים אלו הוא כיהן כיו"ר הסוכנות היהודית וההסתדרות הציונית (1955-1999). בשעה שהוא הפעיל את שליחי הסוכנות היהודית ברחבי העולם כדי לעודד את היהודים לשוב לציון, הוא כתב את הספר בו הוא מציע לבטל את חוק השבות. זוהי צביעות שאין גרועה ממנה, זוהי הציונית במלוא כיעורה, דבר והיפוכו, אחד בפה ואחד בלב. האיש הדוחה הזה שנבחר להיות מנהיג הציונים בגולה, ויו"ר הפרלמנט הישראלי, אמר בראיון בערוץ 10, כי בראש ובראשונה הוא רואה עצמו כאזרח העולם, בעדיפות שנייה הוא רואה עצמו כיהודי, ובמקום האחרון הוא רואה עצמו כישראלי. יו"ר ההסתדרות הציונית ויו"ר הפרלמנט הישראלי שולל את זכות קיומה של ישראל כמדינה יהודית, קורא לישראלים להוציא דרכונים זרים, ולנעול את הארץ לעליית יהודים בביטול חוק השבות. ללא ספק, בורג מטיב לעשות זאת מעזמי באשאה, חאלד משעל, איסמעיל הנייה ודומיהם. במכתביו מציין בורג: "סופה של ההרפתקה הציונית קרוב. כן, קרוב לוודאי כי דורנו הוא הדור האחרון של הציונות. מה שיישאר אחר כך תהיה מדינה יהודית שאין להכרה, מתועבת". הבה ונרענן את זכרון הקוראים, זהו אותו אברהם בורג הנימנה על המארגנים והדוחפים את התארגנות השמאל החדשה, עריקי מפלגת העבודה, מקבילתה ובת חסותה של מר"ץ לקראת בחירות פברואר 2009. נראה כי "תסמונת טדי קולק" חוזרת שוב.

7. בדיקה אקראית מלמדת שכמעט כל **המרגלים והבוגדים** שנתפסו מאז הקמת המדינה והורשעו בסיוע לאויבי ישראל היו אנשי שמאל. להלן חלק מהרשימה:

משה סנה - מנהיג המפלגה הקומוניסטית (אליה עבר ממפ"ם) מסר מידע על צה"ל לשגרירות הסובייטית בתל-אביב.

אודי אדיב - חבר קיבוץ השומר הצעיר גן שמואל. מסר מידע לסורים וגם עבר הכשרה בחבלה בסוריה ותכנן לבצע פיגועים בישראל.

פרופסור מרקוס קלינגברג - מדען במכון למחקר ביולוגי בנס ציונה. מסר לסובייטים מידע שגרם את הנזק הביטחוני החמור ביותר למדינה מאז הקמתה.

אהרון כהן - ממנהיגי הבולטים של מפ"ם. במסווה של מחקר היסטורי נפגש עם סוכנים סובייטיים, מסר להם מידע, נתפס והורשע.

מרדכי וענונו - חשף את סודות האטום של ישראל. תחילה ניסה למכור את הסודות לעיתון אנגלי ולכאורה פעל מתוך בצע כסף. לאחר הרשעתו טען כי פעל ממניעים אידאולוגיים. חקירת התנהגותו לפני מעשה הבגידה העלתה כי פעל בהפגנות סטודנטים מהשמאל למען מדינה פלשתינאית.

והרשימה מתארכת: **שבתאי קלמנוביץ, שמעון לוינסון, זאב אבני, סמי ברוך, ועוד רבים**. איש מהם לא חבש כיפה, זה בדוק.

8. במכתב שפורסם ב"גרדיאן", 29/09/03, פונים כ-100 **אנשי אקדמיה ישראלים** לקהילה הבינלאומית ומזהירים מכך שישראל עלולה לנצל את התקיפה האמריקנית בעיראק, כדי לבצע פשעים נגד האנושות בשטחים ובתוך ישראל. על המכתב חתומים כ-100 אנשי אקדמיה, ביניהם **פרופ' אברהם עוז, פרופ' לינדה בן צבי, פרופ' חנה**

הרצוג ופרופ' טניה ריינהרט מאוניברסיטת תל אביב, **ד"ר אילן פפה** מאוניברסיטת חיפה ו**פרופ' משה צימרמן**, מהאוניברסיטה העברית בירושלים.

9 . פרופ' לב גרינברג, מנהל המרכז עש" יוברט המפרי לעיניני ציבור באוניברסיטת בן גוריון, פירסם בעיתון הבלגי " לה ליברה בלגיק" מ- 29 מארס 2004 , מאמר בשם "רצח עם סימלי". במאמר הוא מאשים את מדינת ישראל 'ברצח עם סימלי' בעקבות חיסולו בעזה של השייח החמאסי אחמד יאסין.

10 . רון פונדק – מנכ"ל "מרכז פרס לשלום" כתב לרוצח ברגותי המרצה מספר מאסרי עולם בכלא ישראלי על רצח יהודים חפים מפשע כדלקמן: "מעצרך הוא בטעות" וחתם המכתב "חברך, דר' רון פונדק". שארית המכתב כולל התרפסות לברגותי, למשפחתו ולפלשתינים.

מכחישי השואה מבית

הוי החוקקים חקקי און
ומכתבים עמל פתבו :

להטות מדין דלים
ולגזול משפט עניי עמי
להיות אלמנות שללם
ואת יתומים יבוזו :

ומה תעשו ליום פקודה ?
ולשוואה ממרחק תבוא ?

על מי תנוסו לעזרה ?
ואנה תעזבו כבודכם ? (ישעיהו, פרק י', א)

מזה זמן כי עדים אנו לאיחוד כוחות וכוונות בין מרבית משתפי הפעולה מבית עם צוררי ישראל, מכחישי השואה מחוצה לה. הדפים הבאים מהווים חומר רקע כללי ועובדתי לפרק זה. נשים ליבנו לעובדה כי רבים מהמככים בפרק זה אלו אותם האנשים המופיעים בפרקים הקודמים והניזכרים בהם לשמחה. כחוט שני שחור עוברת שינאת ישראל, האוטו-אנטישמיות, מפרק לפרק מפיסקה לפיסקה דרך אותה קבוצת אנשים, אלו הם **משנאי החינם בינינו**.

הערצת הנאציזם בזמן השואה וביטוייה בהווה

התנועה הנאציונאל סוציאליסטית סחפה בגדולתה הפסיכוטית אינטלקטואלים רבים באירופה ומחוצה לה לא מעט פילוסופים מצאו את עצמם נגררים אחר 'הפיהרר', ואינטלקטואלים רבים ברחבי העולם גיבו את תוכניותיו השטניות גיבוי פסאודו פילוסופי ופסאודו מוסרי. גם כאן, בארץ ישראל נסחפו רבים אחר הכוחות הנאצית והאלהת המנהיג, הגזע, הדם והאדמה.

כמה מן הזרמים הידועים כ'**כנעניים**', אימצו לא מעט מוטיבים נאציים מובהקים כאשר באו לעצב את תוכניותיהם המדיניות. אביהם הרוחני של הכנעניים, המשורר **יונתן רטוש**, או אוריאל שלח - הלפרין כשמו הספרותי, הביע עמדות שזוהו על-ידי מתנגדו הגדול, הלמוט (יוסף) אוסטרמן - היום **אורי אבנרי** - כנאציים.

שני אנשים אלו, רטוש ואבנרי חלקו השקפה דומה מאוד על עתיד האזור. שניהם הסכימו על כך שאין ולא היה עם יהודי מעולם, ושניהם הסכימו שפתרון בעיות המזרח התיכון יהיה בכינון אימפריה שמית גזענית, שתאחד את עמי המזה"ת על בסיס תרבות חדשה - התרבות העברית.

בעניין שלילת העם היהודי כותב אבנרי בספרו 'מלחמת היום השביעי' עמ' 134-136 את הדברים הבאים: "הציונות יצאה לדרך כשבלבה הרעיון שהיהודים בעולם מהווים אומה...ההיסטוריה הוכיחה שתיאוריה זו כוזבת... מסתבר, אפוא, שיהודי העולם אינם מהווים אומה... דבר זה היה דן את הניסיון הציוני לכישלון, לולא קרה בינתיים משהו בלתי צפוי: אומה חדשה אכן נולדה בארץ.

היום נראה כאילו היה הדבר בלתי נמנע...כשמעבירים מאות אלפי בני אדם לארץ חדשה, בעלת נוף ואקלים חדשים, שבה הם מדברים בשפה שקמה זה עתה לתחייה ומגיבים על אתגרים מדיניים וגופניים חדשים - או אז מוכן הכל ללידתה של חברה חדשה... אנו בני הציונות ובנותיה, מהווים אומה חדשה ולא חלק של היהדות העולמית... אנו בישראל אומה הננו, ללא ספק ובלי מנוס, לטובה או לרעה. אומתנו כוללת את כולנו, מדן ועד אילת. אך אין היא כוללת יהודי בברוקלין, בפריס או בבוקרשט, תהיה אהדתו למדינתנו וזיקתו אליה חזקים ככל

שתהיה. ההבדל בין האבות היהודים ברחבי העולם, ובין הבנים הישראלים הוא הרבה יותר מאשר הניגוד המקובל בין הדורות. זו היא מוטציה... אנו אומה חדשה, 'האומה העברית'..."

האומה העברית אליבא ד'אבנרי' באה לשלול כמובן כל יהודי בחו"ל ולהכיל מטבע הדברים כל ערבי במרחב'. אבנרי זיהה במונח המרחב השמי' את רוב המזרח התיכון. בתחושה של חשיבות טיפוסית יתירה קובע אבנרי כי: "כשהתחלנו להמיר את המונח 'אומה יהודית' במונח 'אומה עברית' הפסקנו גם לדבר על המזרח התיכון' והתחלנו להשתמש במונח 'המרחב השמי'..." (שם עמ' 143 – 144).

מובן שמונח זה מצלצל כמוכר לרגישי האוזניים שבין הקוראים. זה היה המונח בו השתמש היטלר כאשר ביקש לגיטימציה בין לאומית לכיבושיו הנאצי פשיסטיים. היטלר כינה את כל השטחים שכבש בכינוי 'המרחב הארי' או 'מרחב המחיה הארי'. כהיטלר הגדרת 'המרחב' של אבנרי נקבעה על בסיס גזעני מובהק, 'המרחב השמי' שייך לבני 'הגזע השמי' כשם ש'המרחב הארי' שייך לבני 'גזע הארי'.

הערצתו של אבנרי את הנאציזם קיבלה ביטוי קיצוני ומעניין במאמר תגובה שכתב לרטוש בביטאון הפריסאי Shem באוקטובר 1941, ואשר חלקו פורסם בספרו של יהושע פורת 'שלח ועט בידו'. בעמ' 182 מתואר מאמרו של אוסטרמן/אבנרי הצעיר כמאמר ששר שיר הלל לשלב העברי בתולדות היהודים, שלב שבו שררו הגבורה ותאוות הנצחון והכיבוש. אחר כך גססה הרוח העברית, משום שניצחה היהדות שהיתה דת החלשים.

כשהגיע מחבר המאמר (אבנרי) לעת החדשה, ציטט את עדיה גורביץ' שקבע כי אומה היא 'חבר בני אדם בעלי שפה אחידה, תרבות אחידה ושאיפה אחידה, חיים בשטח אחד שהם שולטים עליו ושהוא שולט עליהם בכל נימי נפשם ובכל שרירי גופם'. כמו כן הסביר כי הדם העברי התפרץ שוב כאשר התקומם על המציאות היהודית בצורת החסידות, ההתבוללות המרקסיזם והציונות. הציונות הלכה בכיוון הנכון, אך לא קם בה העוז להינתק מהדת היהודית, מהמרקסיזם, מהרכרוכיות הליברלית ואפילו מהגולה. היא טעתה באימוץ השם 'ציון', על כל מה שהוא מסמל, במקום 'עבר'...

אולם יוסף אוסטרמן התלהט יותר מדי, והביע את התפעלותו מאותן אומות אירופיות היוצרות לעצמן עתה 'מיתוס חדש, מיתוס מדיני, הדומה בכל המובנים לאמונתם המקורית. שוב עולה מוסר הגיבורים גאה, ושוב פורח פולחן הקורבנות העתיקים, המובאים עתה בשני מחנות הלוחמים, לאומה, לגזע וקודם כל למנהיג הלאומי, המסמל את מושג הגבורה והאחדות הלאומית'.

גם בקרב היהודים 'מתעוררת הקריאה הגדולה להתמרדות הדם העברי... היא דורשת את מחיקת פרק היהדות מלוחות הפלדה של הגזע העברי. היא דורשת את הרנסנס הנשגב, את התחדשות הגזע העברי...". הרטוריקה של אבנרי הצעיר מלאה בביטויים שהוכנסו ללקסיקון הנאצי ע"י אלפרד רוזנברג, האידיאולוג הראשי של היטלר. אבנרי עצמו לא הסתיר זאת, ובהמשך ספרו של פורת מצוטטת שיחה שהתקיימה בין אבנרי לרטוש ובה ביקש אבנרי מרטוש להיות אלפרד רוזנברג שלו. מכאן שאבנרי ראה את עצמו כהיטלר ואת רטוש כתועמלנו הראשי, רוזנברג.

הדיבורים על חידוש 'הגזע העברי', על הצורך ב'פיהרר', בחידוש 'הגבורה ותאוות הניצחון' ועל הדם 'הפורץ' באו במאמרו של אבנרי בתוך הקשר כולל ברור בעל גוון אידיאולוגי קיצוני מובהק. אבנרי עמד בראש תנועה קיקיונית בשם 'הפעולה השמית', המקבילה לכמה וכמה תנועות גרמניות בשם 'הפעולה הארית'. הוא ערך עיתון שנקרא 'במאבק', כשברור שהיה כאן אימוץ מודע של שם ספרו של היטלר 'מאבק', ופורת עומד על כך בספרו. מעטים נתנו דעתם לכך שבמשך תקופה ארוכה אבנרי הנהיג במפלגת היחיד שהקים מועל יד דומה למועל היד הנאצי.

את עיתונו, 'העולם הזה', שהיה מעין בית גידול פראי לגידולי הפרא העיתונאיים שהשתלטו לימים על התקשורת הישראלית, הוא עיצב באופן דומה הן בצורה והן בתוכן לדער שטירמער' הנאצי. הוא טרח לצרף יחדיו שערוריות פוליטיות עם תמונות עירום, בדיוק כפי שנהגו עורכי ה'דער שטירמער' הנאצי. רבים מבני הכת התמהונית הסובבים את אבנרי ורואים בו מעין גורו של שלום' ואדמו"ר לעת מצוא, יוצאים להגנתו בכל פעם שעולות הטענות הללו על כור מחצבתו של האיש. הוא הרי איש 'שלום', הם אומרים. נו טוב. עוד איש 'שלום' כזה ואבדנו.

פרשת חייליו היהודים של היטלר גם היא זכורה ולא בחיוב. כמאתיים אלף "מישלינגים", כך ניקראו משתפי הפעולה היהודים בצבאו של היטלר, שרתו בזמן מלחמת העולם השנייה ב"וורמאכט". היהודים הללו ביקשו

'תעודת הכשר' מהפיהרר שאכן אישר כי הליכלוך השמי הזורם בעורקיהם אינו פוסלם מלהילחם לצד הגרמנים רבים מהם מצאו מותם בקרבות כנגד בעלות הברית וחלק ניכבד מהשורדים נירצח במחנות הריכוז (כאות תודה).

ובאותו ענין בצד הרוסי - **אהרון ליברמן** - עורך 'האמת', העיתון הסוציאליסטי הראשון בשפה העברית, אשר כתב ב'ופריוד' את הדברים הבאים: "המוז'יק הרוסי אחינו הוא; לגבינו, הסוציאליסטים, לא קיימת החלוקה ללאומים ולא החלוקה לגזעים (הדברים נאמרו לפני ג'ון לנון ולפני אביב גפן). אנו כולנו, היושבים ברוסיה, רוסיים הננו". במכתב מיום 19 באפריל 1980 אל הסוציאליסט הנודע סמירנוב, כותב ליברמן: "להוי ידוע לך כי דניאל (=ליברמן עצמו) ז'יד הוא... ובהיותו ז'יד הריהו קוסמופוליטי; שום ארץ בעולם אינה יכולה לקשר אותו אליה בפטריטיזם מיוחד... הוא יכול להיות רק קוסמו סוציאליסט (אם אפשר להתבטא כך). אבל הוא אינו ז'יד לאומני כל עיקר; הוא בין - לאומני ומשאלתו העזה ביותר היא שיעלמו... כל פילוג של בני אדם לאומות וכל חלוקה של כדור הארץ לטריטוריות..."

ניסיון ההשכחה ומחיקת זיכרון השואה

אחת מן הדרכים של גורמים בשמאל 'לטפל' בשואה, היא פשוט בניסיון למחוק אותה. אכן, מעטים הם אלו אשר הגיעו לרמת ההערצה הכוחנית של אבנרי, המוצאת את ביטוייה בתמיכתו הבלתי מסויגת בהווה בארגוני הטרור והרצח האיסלמי פשיסטיים, הכל כמובן למען 'השלום'. רוב אנשי השמאל מזרם 'ההיסטוריונים החדשים', ממוקמים על ציר הטרורף קרוב מאוד לאבנרי. הם אומנם לא מעריצים את הנאצים, אבל הם נוטים 'למעט בחשיבות האירוע', ולצמצם ככל שניתן את השפעת הזיכרון הלאומי הקשה ביותר בעת החדשה ואולי בכלל.

השרה לשעבר **שולמית אלוני** קראה לצמצם את הביקורים במחנות ההשמדה, משום שביקורים אלה מעלים את מפלס הרגשות הלאומיים בקרב בני הנוער הרכים, השם ישמור. את יריית הפתיחה למגמת ההשכחה המונחית ירה הפרופ' **יהודה אלקנה**. ניצול שואה בעצמו, אשר קרא מעל דפי עיתון הארץ למחוק את זכר השואה. במאמר שכתב תחת הכותרת 'בזכות השיכחה' בעיתון 'הארץ' מיום 2.3.88, קובע אלקנה כי השלכות זיכרון השואה הרסניות והן מכשילות כל אפשרות של בניית עתיד טוב יותר. הנבירה המיותרת בעבר, והזיכרון הטראומטי מקבעים את תודעת 'הקורבן הנצחי', 'לטענתו, ומייצרים תחושה כוזבת לפיה 'העולם כולו נגדנו'.

לפיכך, קובע אלקנה, כי: "יתכן שחשוב שהעולם הגדול יזכור. גם בזה אינני בטוח, אבל בכל מקרה אין זו דאגתנו. כל עם ועם, לרבות הגרמנים, יחליט בדרכו הוא ומתוך שיקוליו אם רצונו לזכור. עלינו לעומת זאת לשכוח. אינני רואה תפקיד פוליטי וחינוכי חשוב יותר למנהיגי האומה הזאת מאשר להתייבב לצד החיים... עליהם לשרש את שליטת ה'זכור' ההיסטורי על חיינו."

קריאתו הפסיכוטית של אלקנה לא נותרה מיותרת, והיא נענתה מיד במאמרים של 'מלומדים' ובעלי דעה מטעם עצמם, דוגמת **אורי רם**, אשר כתב בגיליון 12-13 של 'תיאוריה וביקורת' - כתב עת אנטי ציוני - את הדברים הבאים: "... יש לנקוט מעשה יזום ומכוון של 'שכחה' - שכחה מלומדת ויצירתית, מחיקה של 'זיכרונות'..."

נזכיר כי עמדות ההשכחה הממוסדות, בהן תומכים רם ואלקנה ודומיהם, היו העמדות של מפלגת הסוציאנג ברומן האלמותי של אורוול '1984'. יכולת השליטה בזיכרון הקולקטיבי היא סממן טוטליטרי מובהק, ועל דבריהם של רם ואלקנה היו חותמים, ללא ספק, כמה וכמה שליטים שלא כדאי להעלות את זכרם כאן, בהשוואה לחוקרים מכובדים בארץ. יש לתת את הדעת לכך, שהצורך בהשכחה מבוקרת במאמרים הללו עלה סמוך לתהליך המדיני ולחתימת הסכמי אוסלו. ולא בכדי. אלקנה יסד ברוח זו את הביטאון האנטי ציוני '**תיאוריה וביקורת**' תחת חסותו של **מכון 'ואן ליר'** בירושלים ובמימון מדינת ישראל, שאיבדה אז ומאז את נטיותיה הציוניות.

את הצורך בהשכחה מבוקרת ומחיקה של זיכרונות אימצו אז יותר מכל מנהיגי השמאל, מתוך ההכרה הברורה שכל זיכרון בונה מערך ניסיוני הקובע את יחסינו לאויבינו לדורות. שמעון פרס קבע אז בספרו 'בראשית חדשה' בעמ' 145 ואילך כי: "... דווקא מגבלה זו של הזיכרון האנושי מביאה ברכה לעולם. דווקא משום שאין הזיכרון האנושי יכול להיות מושלם הוא מאפשר לנו לשכוח, לא רק לזכור. לפיכך אנחנו יכולים ליפות את עברנו, לצבוע אותו בצבעים קסומים הנובעים מהשכחה לא פחות מאשר מהזיכרון..."

חישבו על אותם 'צבעים קסומים' כאשר תעלה בזיכרוכם תמונת מחנות המוות והריכוז, תמונת המשרפות והילדים המובלים בקרונות הבקר אל מותם. זה יכול להיראות 'קסום' לדעת פרס, אם רק נשכח.

הכחשת השואה והאנטישמיות

לצד מגמת ההשכחה היזומה, מצאנו לא מעט ביטויים של הכחשה ברורה ואימוץ מודע של העמדות האנטישמיות של מכחישי השואה בעולם. את הלגיטימציה למגמה הזאת נתן **נועם חומסקי**, יהודי אוטו אנטישמי, אנטי ציוני ואנטי אמריקני המגדיר את עצמו כליבראל.

חומסקי, שהוגדר כ'אינטלקטואל החשוב ביותר החי כיום, ע"י העיתונים החשובים ביותר בעולם, נחשב לדבר הקרוב ביותר לאל בעיני פעילי השמאל החדש בארץ ובעולם. אנטישמים ומכחישי שואה רבים עושים שימוש נרחב בהקדמה שכתב לספר של אחד ממכחישי השואה הבולטים. חומסקי טען להגנתו כי ההקדמה וההסכמה שנתן לספר היו רק ביטוי לליברליות שלו ולא צורה כזאת או אחרת של הכחשת שואה אבל לא כך הובנו הדברים.

בשנת תשנ"ח פרסם שלמה אהרונוסון מאמר בשם 'ציונות ופוסט ציונות: ההקשר ההיסטורי אידיאולוגי' בספר 'בין חזון לרוויזיה'. במאמרו פורס אהרונוסון את התשתית הפילוסופית האנטישמית המשותפת לכל אותם חוקרים אוטו אנטישמים הפועלים בישראל כיום והמכונים 'היסטוריונים חדשים'. ביחס לשואה הוא כותב בעמ' 309 ואילך את הדברים הבאים: "בעיני קבוצת הפוסט ציונים הפוליטית, שהיתה רוצה לבטל את הלאומיות היהודית על אדמת הערבים, ואשר מאמינה שתהליך השלום הנוכחי פתח פתח להתקפה על הזהות הציונית הישראלית הרופפת, השטחית בהכרח, הלאומנית והנדונה משום כך ממילא לרדת מבמת הציוויליזציה הערבית, יש לשואה משמעות מיוחדת.

הואיל והשואה היתה בשעתה פרשת דרכים היסטורית ששינתה את היחס ליהדות ולציונות בחלקים של המערב ובוודאי בחוגים של השמאל המתון - החשוד בלאומיות ממילא - יש לגרעין הקשה של הפוסט ציונים בעיה בעיני השואה. אחד, **אילן פפה** טען תחילה בשידור רדיו שאין הוכחה אפילו לשואה. 'פפה ניסה ללכת בעקבות 'ממלאי הפקודות' של עילם... הואיל ואין פקודה בכתב של היטלר על 'הפיתרון הסופי', הנחה חסרת בסיס של עילם... אפשר לטעון מה שרוצים גם בסוגייה זו."

פפה, הנזכר בדברי אהרונוסון כמכחיש שואה, עובד באוניברסיטת חיפה לצד עמיתו **אודי אדיב**, שישב בכלא על ריגול. הוא מקבל את משכורתו מקוראי שורות אלה, ומפיץ אמרות כנף אנטישמיות בלבוש מחקרי מופצץ בארץ ובעולם במימון אנטישמי אירופי מובהק.

והרי עוד מהכחשת השואה

עמדתו המעוותת של פפה, הנשענת על ספרו של **יגאל עילם** 'ממלאי הפקודות', איננה ייחודית כלל ועיקר. פפה חבר לקבוצה רחבה של מכחישי שואה אוטו אנטישמים, השייכים כולם לשמאל הישראלי, אשר מתקיפים את זכר השואה מסיבות פוליטיות מובהקות. השואה נתפסת בעיניהם ככלי ציוני שניתן בידיים לאומניות בלתי מוסריות, אשר באמצעותו הצליחו ראשי התנועה הציונית לכופף את מצפון העולם ולהביא את מנהיגיו לכלל תמיכה בפרויקט הציוני הקולוניאליסטי שכלל נישול של הערבים מאדמתם.

השלכות המגמה הזאת מקבלות ביטויים מוזרים רבים. ראש החוג להיסטוריה באוניברסיטה העברית, הפרופסור **צימרמן**, קבע כי: "...בפוליטיקה הישראלית הלקח המקובל בקשר לשואה הוא שיהודי בלי רובה חשוב כמת ולכן צריך לתת רובה בידו כדי שיוכל לירות לכל עבר ולהגן על עצמו... אולי מוטב היה ליהודים להימנע מן השמירה הקפדנית על זהותם משך מאות בשנים - על-ידי כך היתה השואה נמנעת בכלל." (הובא אצל **ישעיהו ליבוביץ'**, 'עם, ארץ, מדינה, יהדות היסטוריה ואקטואליה', עמ' 26).

כלומר, לפי צימרמן השואה היתה תוצאת השמירה של היהודים על זהותם. לא היטלר אשם בשואה אלא היהודים. צימרמן הגדיל לעשות כאשר קבע כי התנועה הציונית שיתפה פעולה עם הנאצים, בכך ששתי התנועות נלחמו באמנסיפציה, ולכן לדעתו המלומדת, לשתי התנועות היתה מטרה משותפת ואינטרסים משותפים. מחקריו של צימרמן נתמכים, כמובן מאליו, אם ברוב ואם במעט במימון גרמני ולא בכדי. עוד השווה צימרמן בין הנוער ההיטלראי לבין נוער המתנחלים בחברון. לצדו אפשר להזכיר את דבריו של תומרקין לפיהם כאשר הוא רואה חרדים הוא מבין את הנאצים ועוד.

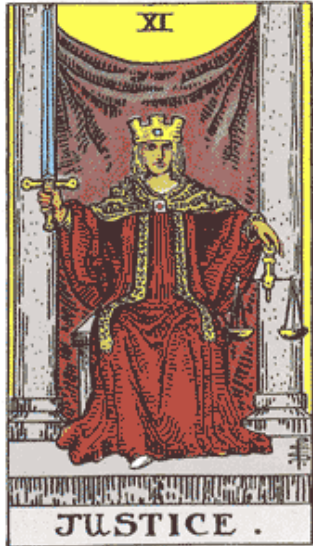
הפוסט יהודים ממש כפוסט ציונים בינינו עומדים בפני בעיה בבואם להכחיש את השואה אך מתגברים על כך בתענועי לשון. השואה כופה עליהם, על כורחם, זהות יהודית שהם מנסים לעקוף אותה או להתחמק ממנה. כאן עומדת לרשות המכחישים בינינו תחבולה מסוג אחר. אין הם מכחישים את השואה חלילה, אלא מנטרלים אותה מהזהות היהודית הייחודית. כגון, אין שואת העם היהודי אלא שינאת הזר או "האחר" המתרחשת בכל מקום ובכל תקופה. מדובר בפשע נגד האנושות טוענים הם ולא נגד העם היהודי. כך שגם אנחנו מסוגלים להיכשל בו, אם ננהג לא יפה לזר ולאחר.

כמובן שהעובדות מפריכות את האיוולת הזאת. הגרמנים רצחו את יהודי וילנה באכזריות בפונאר ולא את הליטאים ה'אחרים'. כאשר הם הגיעו ליוון, הם שלחו את יהודי סאלוניקי לאושוויץ ולא את היוונים וכך הלאה והלאה.

לקורא אשר אפשר ותמה מדוע זה נעדר ממאמר זה פרק אודות "ההיסטוריונים החדשים" אשר התיחסות לכתיבהם מפארת כתבות דעה ופירסומים מדעיים רבים, נפנה את הקורא לכלל המאמר לעיל אשר אותם "ההיסטוריונים" מככים בו בשפע. לא ראינו נאות וראוי לתת במה מיוחדת לאותם המכונים "ההיסטוריונים חדשים" שהמאפיין הדומיננטי בהם הוא סילופם את ההיסטוריה ועיוותה בהתאם להשקפותיהם הפוליטיות. לגבי דידינו זוהי כתיבת היסטוריה בפרוטה אשר שומר דעתו ירחק ממנה. מאידך בהקשר לפרק זה ניתן לציין בהכללה זהירה כי אותן קבוצות של "ההיסטוריונים חדשים" יהודים, שאמנם אינם מכחישי שואה במובן הקלאסי, אלא הם משתמשים בה כטיעון, במובנו השלילי-המבטל, כדי להשמיט את זכות קיומה של ישראל כמדינה יהודית.

למותר כמעט לציין כי כל הכחשת השואה בינינו מצויה כולה בצדה השמאלי של המפה הפוליטית. אין בנימצא אנשים מגוש הימין בישראל המכחישים שואה. אפשר כי הדבר נובע מהרצון להתנתקות ממוסרות היהדות הקיימים בגוש השמאל מהסיבות שניזכרו בכתבה, בעוד אנשי גוש הימין דבקים וגאים במורשתם וזהותם היהודית

אפילוג

האם "ישראל ערבים זה לזה"? את מי אנו מכחדים, לפי הנאמר לעיל מסתמן כי 'ישראל צוררים זה לזה'. בעמנו קיים הציווי, "וביערת הרע מקרבך", האמצעים לכך אינם מצויינים בכתובים אך יודעים אנו ללא כל ספק כי לפחות בעת החדשה לא צלחה פיסת הנייר שהביא עמו ראש ממשלת בריטניה צ'מברלין, לבער את הרע ונידרש היה ווינסטון צ'רציל על מנת להשלים המלאכה.

פתחנו עם ברל כצנלסון ונסיים ואיך לא, עם דבריו הכה אקטואלים ותוכחתיים, גם היום, של פרידריך ניטשה (1844-1900) מתוך כרכו "כה אמר זרטוסטרא", (יוצאים אנו מההנחה כי תוכחות נביאי ישראל ידועים ושגורים כבר בתודעתנו): אתם הולכים וקטנים, אתם בני אדם קטנים! מתפוררים אתם. הלא עוד מעט תאבדו בעטיין של מידותיכם הטובות, המרובות והקטנות, בעטיים של מחדליכם המרובים והקטנים, בעטיין של כניעותיכם המרובות והקטנות! אדמתכם תחתכם חנונה יתר על המידה, נכנעת יתר על המידה! ואולם למען יגדל האילן, הוא מבקש להכות שורשים קשים בסלעים קשים גם מה שאתם נמנעים מעשותו, טווה במטווה כל עתיד האדם. גם אפסותכם היא רשת-

עכביש ועכביש הניזון מדם העתיד. אתם הולכים וקטנים, אתם בני-האדם הקטנים! הלא עוד מעט תאבדו בעטיין של מידותיכם הטובות, המרובות והקטנות. בעטיים של מחדליכם המרובים והקטנים, בעטיין של כניעותכם המרובות והקטנות!

אולם מה אדבר באשר אין לאיש אוזניים שלי! הקדמתי לבוא בשעה אחת למקום הזה מבשר-עצמי אני בקרב העם הזה. קריאת-תרנגול לעצמי בחשכת הרחובות. ואולם השעה שלהם הנה היא באה וגם שלי תבוא! שעה-שעה הם נעשים קטנים יותר, דלים יותר, עקרים יותר - עשב אומלל! אדמה אומללה! עוד מעט ויהיו ניצבים פה כחציר יבש וכערבה, עייפי-עצמים - כמהים לאש יותר מאשר למים!

קשה שלא להביא כאן בסיפא למאמר את שיר המחאה הידוע כנגד שתיקת הרוב הדומם של מרטין נימלר (1892 - 1984), כומר פרוטסטנטי גרמני שהתנגד לנאציזם ונשלח למחנה ריכוז. שיר זה הובא לידיעתי זה לא מכבר ולקחו המוסרי הינו עצום ורב. נביאו להלן ללא פירושים. המבין, באם יחפץ, יבין:

"לא הרמתי קולי"

בגרמניה לקחו הנאצים תחילה את הקומוניסטים, אני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי קומוניסט, ואז הם לקחו את היהודים, ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי יהודי, ואז הם לקחו את חברי האיגודים המקצועיים, ואני לא הרמתי את קולי, כי לא הייתי חבר איגוד מקצועי, ואז הם לקחו את הקתולים, ואני לא הרמתי את קולי, כי הייתי פרוטסטנטי, ואז הם לקחו אותי, אך באותה עת כבר לא נותר אף אחד שירים את קולו למעני."

ונוסיף אמירה אמיתית וראויה נוספת:

"כל שעלינו לעשות שתחרב החרות הוא כי אנשים טובים יחשו".

באם חש הקורא למקרא כל העובדות לעיל בכעין קלאוסטרופוביה, תחושת סגירות ומחנק לנוכח תחושת הדה-ז'ו כי קיימת התנפלות התקפית, כעין פעולת תמנון רב זרועות ורב אברי מציצה של גורמי חוץ על ישראל אשר משתמשים לשם חורבנו ב"אידיויטים מועילים" משתפי פעולה בלב ונפש חפצה מתוך הציבור בישראל הרי שתחושה זו אינה בכדי. אכן, כך בדיוק פועלת מתקפת אירגוני השיטנה, האנטישמים והאוטו-אנטישמים כנגד

ישראל. מאידך גם גישת חוגים מסויימים בינם הגורסת כי "כל העולם נגדנו" אין לה מקום בינינו, **כל העולם, עובדתית, אינו נגדנו**. להוותנו, משתפות יחידות שילטוניות בינותינו פעולה עם ארגוני שיטנה אלו כגון, פרקליטות המדינה, בית המשפט העליון ופקידים "אידיויטים מועילים" בכל משרדי הממשלה המאמינים בנאיביות אווילית כי בכך מצילים הם את מדינת ישראל בעוד שמנזקים הם אותה בצורה בילתי הפיכה

חשוב להזכיר נישכחות (ודי לחכימא ברמיזא): **"במקום שהורסים בברוטליות בתי אנשים-נשים-וטף על ראשם, יקופדו ויהרסו גם חיי בני אדם"** (א.ר.), כלל המאמר מצביע ומלמד על מגמה זו (נאמר כפרפרזה על: "במקום ששורפים ספרים ישרפו גם בני אדם", היינריך היינה (1820), כמובן ללא כל רמיזה להקשר הנאצי 100 שנים מאוחר יותר).

האינפורמציה המובאת לעיל, לאורך כל המאמר הינה עובדתית. כמובן, תמיד ימצאו אלו אשר ינסו להתכחש לה, להטמין ראשם בחול ולדמות כאילו לא היו דברים מעולם. לאלו נאמר כמאמר האומר: **"אתם יכולים לנסות לברוח מהעובדות אך אינכם יכולים להסתתר מהן"**, האמת כמוה כשמן על פני המים, תמיד תצוץ ותצוף מחדש.

מספר תובנות לאור האמור במאמר

מזה כ-15 שנים שמדינת ישראל נימצאת תחת כאוס שילטוני ואי-ציבות פוליטית המקעקעת את המרקם הדמוקרטי בה. ממשלות בישראל אינן מושלות וצרכי המדינה אינם משילים. את הסיבה לכך ניתן לאבחן ללא כל ספק בתוצאות הנאמר בכתבה זו. כלל האירגונים החוץ פרלמנטרים בישראל אשר רובם המכריע ניתמך בכספים המגיעים ממקורות אשר ניתן להגדירם כנעים מאלו אשר מטרתם להחליש את מדינת ישראל ועד אלו אשר מטרתם להשמיד את מדינת ישראל. אירגונים אלו מהווים את כף המוזניים הפוליטית אשר מזעזעת את אושיות המשטר בישראל, זוהי מטרתם והיא הושגה בעליל.

הסיבות חייבות להיות ברורות אך לא תמיד עוצרים אנו במרוצתנו על מנת לאמוד את הגלוי לעינינו אך ניסתר ממחשבותינו. קיימת סיבה מדוע זה איננו מסוגלים לקבץ מספיק אנשים טובים על מנת שיטו את כף המוזנים לכיוון מטרותיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית, ציונית ודמוקרטית. וניתן לתמצת זאת בכך שאנו, במו ידנו, בכך שמשתפים אנו פעולה עם שוטמי ישראל באירופה וארה"ב, אוחזים אנו בכך, הלכה ולמעשה, בידיה הגרזת הכורת את גזעה של מדינת ישראל.

שלושה גורמים מרכזיים מהווים משקל נגד למדינת ישראל היהודית והציונית ואלו הם (1. **ערביי ישראל**, 2. **האירגונים החוץ פרלמנטרים** הניזכרים לעיל, 3. **האידיויטים המועילים**.)

ערביי ישראל

משקלם רב מונים רבים מהניגלה לעין. מנהיגי ערביי ישראל פיקחים וחכמים יותר מאשר אנו נוטים לשער. מזה זמן כי הבינו אלו שהדמוקרטיה הישראלית מלאה חורים כמסננת מקולקלת והינם רוכבים על כשלים אלו על מנת לקדם מטרתם אשר היגדירוה בגלוי כביטול המדינה היהודית והקמת מדינת כל אזרחיה במקומה. הפרוש ערבי-ישראלי למונח "מדינת כל אזרחיה" הוא הפיכתה של מדינת ישראל היהודית למדינת ישראל הפלשתינית כאשר היהודים מהווים בה מיעוט נישלט. אולי לא רבים מאיתנו שמו ליבם לתופעה ההולכת ומתרחבת במקומותינו דהיינו, ערביי ישראל אינם מצביעים אך ורק למפלגות ערביות אלא מצביעים ברובם דווקא בעבור מפלגות ישראליות-יהודיות הניתפשות לטעמים כמקדמות מטרותיהם הלאומיות. כ-25% מכלל חברי מפלגת "העבודה" הינם ערביים-ישראלים התומכים בה ומנתבים, אם במישרין ואם בעקיפין את התנהלותה. המצב דומה במפלגת "קדימה" אשר כ-20% מחבריה הינם מהמגזר הערבי. אל לנו לתמוה או להלין על הערבים, הם מצביעים לכיוון הלאומני וזכותם לעשות זאת גם אם איננו אוהדים זאת. לא ביכדי מפלגות קדימה והעבודה מקדמות אלגנדה נימרצת של החזרת שטחים (תמורת הבטחות פורחות באויר) התואמת את גישת מדינות ערב ואת נאמניהן, ערביי ישראל. קדימה והעבודה מספקות בבירור, בכוונת מכוון ומישיקולי פוליטיקת ביבים, את הסחורה לבוחריהן הערבים. אנו תמהים אודות אלו מהציבור היהודי התומחים במפלגות אלו בעודם מיצבים בכך את ידיה הגרזן החוטבת הענף עליהם הינם יושבים מכיוון כי ערביי ישראל מונים כ-1,2 מיליון פרטים וניתן להעריך כי כרבע מהם הינם בעלי זכות בחירה דהיינו כ-300 אלף ובאם נעריך כי כ-50% מהם מצביעים הלכה ולמעשה דהיינו, כ-150 אלף. ובאם נעריך כי כ-50% ממספר זה נותנים קולם למפלגות יהודיות הרי בכך כ-75 אלף פרטים מצרפים קולם למפלגות יהודיות (בעלות

אג'נדת החזרת שטחים). באם נוסיף את אותו המספר הנותנים קולם למפלגות ערביות אוטנטיות הרי שערביי ישראל מהווים (לצורך הצגת הענין בלבד) כ-10 עד 15 מנדטים בכנסת התומכים בחיסול ישראל כמדינה יהודית מאידך מה לנו כי נלין על ערביי ישראל, הם לא היו, אינם ולא יהיו ציונים ואפילו לא פוסט-ציונים. אלו הינם ערבים פלשתינים אשר ליבם עם אחיהם מחוץ לגבולות מדינת ישראל וכי נוכל להאשימם כי נושאים הם בליבם שאיפות לאומיות? טענותינו הן כנגד אלו האמורים להיות אחינו, יהודים כמונו אשר עושים כל שביכולתם לאבדנו ולהשמידנו כלאום, כעם וכאומה. חייבים אנו לצאת כנגד **משנאי החינם בינינו**.

האידיויטיים השימושיים (הביטוי באדיבותו של ולדימיר איליץ' לנין) אלו הם כל הנותנים קולם לעת הזו למפלגות קדימה והעבודה. ההימור שלוקחים תומכים אלו הוא עצום. אין להם מושג ירוק את שיקרה לאחר החזרת שטחים מסיבית וכוללת עד לקווי 67' אך כעדר עיזים מעלות גרה וחסרות מחשבה נוהים הינם אחר מנטרות אוויליות וסחרירניות אשר מאחוריהן נימצא החידלון בלבד, בלא שיקדישו ולו קורטוב של מחשבה רעננה מדוע זה נוהרים הם במסלול שהתווה להם בידי אופורטוניסטים פוליטיים מהמפלגות לעיל.

באם נצא מנקודת הנחה (אשר בהחלט אפשר ותימצא שגויה ומובאת לצורכי הדגמה בלבד) כי מפלגת העבודה תזכה בבחירות הקרובות לכ-15 מנדטים ואילו מפלגת קדימה תיזכה לכ-25 מנדטים הרי כוחם האלקטורלי של צמד מחזירי-השטחים-לדעת אפשר ויגיע ל-40 מנדטים. נוסיף את המנדטים הערביים לעיל (לאחר שיקלולם במפלגות הניזכרות) ונקבל כ-45 מנדטים עד כה בעבור גוש מחזירי-השטחים-לדעת.

האירגונים החוץ פרלמנטרים

הנה אנו באים לכף המאזנים המאפשר לשוטמי ישראל מעבר לים לשלוט ביד רמה בנעשה בישראל בהשתמשם במסיעיהם במקומותינו. בהערכה זהירה (אפשר בהחלט כי זהירה מדי), כ-50 אלף מתושבי ישראל סמוכים על שולחנם של שוטמי ומשטיני ישראל בעלי הכיסים העמוקים והתמיכה הנדיבה באירגונים הישראליים. באם ניזכור כי ארגון שתי"ל תומך בצורות שונות בכ-6300 ארגונים מסוג זה (הנתון באדיבות אתר שתי"ל באינטרנט) כאשר האיחוד האירופי תומך בוודאי ברובם אף הוא ומוסיף משלו מאות נוספות הרי שיכולים אנו להניח כי קיימים כ-7000 אירגונים אשר עקרונות היסוד של מדינת ישראל כמדינה יהודית ציונית ודמוקרטית הינם זרים לשולחיהם וסביר להניח כי גם להם עצמם.

באם נניח כי ציבור מקבלי משכורות / אתננים אלו, שמא ניקרא להם גם "מלחכי פינכה" באשר כאלו הינם, אינו מהסוג שישבור מטה לחמו למען זוטות כקיום וביטחון עם ישראל הרי הם ומשפחותיהם שייכים בביורר למחנה המחזירים-שטחים לדעת ומכאן כי כוחם האלקטוראלי (יחדיו עם בני משפחותיהם הנהנים יחדיו מאותו אתנן) מגיעים למינימום 5 מנדטים ואפשר כי עד 10 מנדטים (מפלגות "מר"צ", "מתחזי מר"צ" במסכה, אקדמאים, אמנים פוליטיים, מכוני מחקר ואחרים) הנוספים על 45 המנדטים מהקטע הקודם.

כעת, המתמטיקה הינה פשוטה. משקלו האלקטורלי של גוש מנזקי ותמימוני ישראל דלעיל הינו כ-55 עד 60 מנדטים ואפשר כי לעיתים אף יותר (מתוך 120 חברי הכנסת). למותר לציין כי כל 'מלחכי הפינכה' הללו באים בלעדית מגוש השמאל, מקומם של אלו בל יראה ובל ימצא בגוש הימין. הנה היא התשובה מדוע המערכת הפוליטית והשילטונית בישראל כה שבירה וזעזועית. כל ארוע פוליטי, ביטחוני וכלכלי העובר על המדינה מעלה או מוריד את מספרם של אלו אשר ביוזעין אם בתום לב מנסרים את גזע מדינת ישראל.

התוצאה, חילופי ממשלות תכופים ואי-משילות מובנה בפוליטיקה הישראלית. ברי הוא כי כל מדינה חפצת חיים חייבת היתה לגדוע באחת את כל המימון העצום והרב מכל מקורת תרומות השיטנה הללו, המגיע בהערכה זהירה לכדי רבע המיליארד דולר בשנה. אכן סכום ניכבד המאפשר לקנות את דעותיהם של אנשים רבים בישראל. ומי זה אמר כי ישראל חפצת חיים הינה, התנהלות נציגי הציבור אינה מלמדת על כך. חייבים אנו לגדוע מקורות מימון אלו ממש כפי שחייבים אנו לגדוע מקורות המימון של החמאס ואל קעידה הזולגים אל תוך שיטחי איו"ש, עזה וישראל. וכי ישנה חשיבות באם המהרסים באים מבחוץ אם מבפנים כל עוד מטרתיהם והתוצאות זהות? **FOLLOW THE MONEY.....**

הנוסחה להגנת ארץ ישראל ועם ישראל הינה פשוטה, זה אשר ילחם ויצליח לעצור את שטף המזומנים הזורם מכיסי שוטמי ישראל ממדינות הים אל אלפי האירגונים החוץ פרלמנטרים הפועלים במדינתנו בשמם של השוטמים הוא זה שימשול במדינת ישראל כפי שמדינה חייבת וזכאית להיות משילה.

הערות

1. מאמר זה הינו ניסיון, למצער פאטתי, לנסות ולהקיף את עוצמת השנאה העצמית, האוטו-אנטישמיות הקיימת בחוגים מסויימים בעמנו. מדוע פאטתי? משום שאת עוצמת השנאה הפתולוגית הזו של יהודים לאחיהם אין המוח הרציונלי, היהודי, הרחום, האמפתי מסוגל להבין. נראה כי ההפרעה השיכלית הזו ניתנת להסבר בידי שמים. אנו בני התמותה קצרה ידנו מלהושיע. הדחף הביילתי ניתן לשליטה אצל חלקנו להוכיח לגוי כי אנו איננו יהודים "קלאסיים" ובכך לזכות בהכרה ובלגיטימציה, הינו מעורר תעוב ורחמים. אפשר גם כי לעמנו הסתננו אלמנטים זרים מובהקים אשר מורשת השנאה עברה דרך אותם דורות אשר היגיעו (בטעות?) לישראל. הפיתרון לכך הוא בהשג ידנו אך אנו איננו מוכנים להכיר בכך. רק חינוך לערכי היהדות תוך אהבת עם ישראל וארץ ישראל תוך פעילות חסרת לאות למען אחדות העם אפשר ויביא מזור לעם ישראל.

2. כמובן שישנן התבטאויות קשות וקיצוניות גם מימין למפה הפוליטיתאם גם לא חמורות המגיעות עד הסתה לרצח כולל והמוני כפי המתואר כאן בכתבה. לא באלו עסקינן, מהטעם שכלל אמצעי המדיה המוטים קשות לכיוון אג'נדה אחת הומוגנית (ראה דברי ברל כנצלסון בפתיח למאמר) דואגים לחצרם השכם והערב לכלל עם ישראל בעוד שההתבטאויות המובאות במאמר זה אינן מובאות כלל לידיעה כוללתשל הציבור או למצער הידיעות "המזיקות" כנגד אנ"ש מוצנעות בכוונה תחילה. ההכללה שעושה התקשורת והמערכת הפוליטית כנגד הציבור הערכי, הממלכתי, אוהב ונאמן ישראל משני צידי הקו הירוק הנוגד אידאולוגית השמאל היא המקוממת למרות ההתבטאויות הקשות מימין כמו גם משמאל הרי שהתבטאויות הימין נעשות בידי אנשים מן השורה החשים (בצדק או שאינו כך) נפגעים מפעולות שלטונות ישראל כנגדם באורח נקודתי ולכן גם ההתבטאויות מכוונות נקודתית (כנגד הצבא, או המשטרה, או יס"ם, או מערכת המשפט וכו'). לעומתם, התבטאויות השמאל המגובות באופן גורף על ידי המדיה על כלל נתיביה, נעשות בידי מנהיגי תנועות השמאל ומכוונות באורח גורף ומכליל כלפי כלל מאות אלפי המתישבים באיו"ש כמו גם כנגד גוש הימין כולו בתחומי הקו הירוק. על כל אדם בעל חוש לצדק שאינו תלוי בדבר, ללא תלות בהשתיכותו הפוליטית, להתקומם כנגד מגמה ניפסדת זו. היום שבו יקומו אנשים ישרים משמאל למפה הפוליטית וימחו נימרצות כנגד המתואר בכתבה זו הוא יהיה היום בו תעלה ישראל על הנתיב העתידי לתיקון פנימי, רעיוני, מוסרי וערכי.

3. מאמר זה לא יהיה שלם ללא פרישת מעללי מערכת המשפט ובית המשפט העליון העומד בראשה, בהיזקה החמור לישראל וסיכויי קיומה, הקשורים קשר אמיץ בנאמר כאן. חסר זה יבוא על תיקונו בעתיד במאמרי-תחקיר נוספים.

4. זה אשר חפץ בהרחבה הנוגעת לחומרים והעובדות אשר הובאו במאמר, מוזמן לעשות שימוש בקישורים המובאים להלן המכילים יותר משהובא במאמר-המחקרי הזה. בנוסף, האינטרנט רווי בחומרים מרחיבים וחיפוש מהיר בו יניב תוצאות רבות נוספות.

5. לא ביכדי לא הובאו מסקנות חותכות סופיות לגבי הנאמר במאמר זה. המחבר חש כי עליו להניח את מלאכת הסקת המסקנות המתבקשות המסכמת בידי הקורא הנובן. נעיר כאן זו בלבד כי הציבור בישראל נימצא על סיפה של התכתשות קשה מהמקובל בין פלגים פוליטיים יריבים. חשוב לציין התבטאויות של המצטרפים למפלגת מר"ץ המורחבת (זו הבת בלי שם זה מקרוב התאגדה) בכנס היסוד שלה מתאריך דצמבר 5, 2008, אשר לפיהן "גנבו להם את המדינה". דהיינו, המדינה היתה שלהם (ושלהם בלבד), נחלת אבותיהם (ממש בנוסף "נאום גדיעת הידיים" של המתנכלים לנחלת אבותיו של השופט המתלהם משאל חשין בנוגע לחזקתו וחזקת אבותיו על בית המשפט העליון) והנה באו פוחזי וריקי הימין וגונבים עליהם את רכושם. מכאן שנאמנותם למדינה ועמה מותנית בשילטונם עליה ומשחשים הם כי מאבדים הם את אחיזת החנק על מוסרות המדינה הרי שחדלים הינם מלחוש בשייכות אליה (ומעשיהם כמתואר בכתבה יעידו בם). התבטאויות אלו המשותפות לכלל גוש השמאל על גונו, המנוגדות בתכלית לממלכתיות המידתית והאחריות הלאומית החשובה והחיונית שמגלה גוש הימין למרות 100

שנות התנכלויות, דה-לגיטימציה והדרה פוליטית כנגדו חייבות להדליק נורות אזהרה אדומות ומנצנצות לפני כלל העם בישראל ללמדך עד להיכן חילחל הרקב.

6 . העובדות המובאות בכתבה הובאו כולם תוך מחקר, עיון ושיטוט במאות מקורות ומראי מקום הנוגעים לענין והנושאים המדוברים. המחבר מאמין בתקפותם אך מתנצל מלמפרע על אי דיוקים שאפשר ונפלו בתום לב בהצגת הדברים ומזמין אלו החשים ניפגעים לבוא ולהוכיח ההפך מהאמור. במקרה כזה יתוקן הכתוב ויפורסם ברשימות התפוצה.

קישורים

(דוגמיות בלבד-קיימים מאות נוספים שצר כאן המקום מלהכילם)

רוטרנט - שחף פילוביץ'

<http://rotter.net/forum/gil/5570.shtml>

<http://rotter.net/forum/gil/5404.shtml>

<http://rotter.net/forum/gil/6137.shtml>

<http://rotter.net/forum/gil/6279.shtml>

[http://rotter.net/cgi-](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5760&forum=gil&viewmode=all&keywords=ברגות#29)

[bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5760&forum=gil&viewmode=all&keywords=](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5760&forum=gil&viewmode=all&keywords=ברגות#29)

[ברגות#29](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5760&forum=gil&viewmode=all&keywords=ברגות#29)

[http://rotter.net/cgi-](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&forum=gil&om=5583&omm=13&viewmode==)

[bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&forum=gil&om=5583&omm=13&viewmode==](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&forum=gil&om=5583&omm=13&viewmode==)

<http://rotter.net/forum/gil/5036.shtml>

[http://rotter.net/cgi-](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5070&forum=gil&viewmode=all&keywords=שליט)

[bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5070&forum=gil&viewmode=all&keywords=שליט](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5070&forum=gil&viewmode=all&keywords=שליט)

[http://rotter.net/cgi-](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5102&forum=gil&viewmode=all&keywords=שלום%20עכשיו)

[bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5102&forum=gil&viewmode=all&keywords=](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5102&forum=gil&viewmode=all&keywords=שלום%20עכשיו)

[שלום%20עכשיו](http://rotter.net/cgi-bin/forum/dcboard.cgi?az=show_thread&om=5102&forum=gil&viewmode=all&keywords=שלום%20עכשיו)

דר' אלון דהן

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-21122-00.html?tag=05-57-35>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19383-00.html?tag=06-36-50>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19625-00.html?tag=06-54-25>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19626-00.html?tag=07-11-46>

<http://www.news1.co.il/Archive/003-D-19293-00.html?tag=18-48-56>

נחום שחף

<http://www.i2i.org.il/?l=he&a=5478>

דני גוטווין

<http://tal.wolfson.co.il/essays/dialectica.htm>

דר' מנפרד גרטנפלד

<http://www.jcpa.org.il/JCPAHeb/Templates/showpage.asp?DBID=1&LNGID=2&T>

[MID=178&FID=347&PID=0&IID=5398](http://www.jcpa.org.il/JCPAHeb/Templates/showpage.asp?DBID=1&LNGID=2&T)

http://nativ.cc/nov05/gerstenfeld_1_2.htm

יואב יצחק – עיתונאי ותחקירן

<http://www.nfc.co.il/showArticles.asp?subjectId=2&DocId=322&PageNumber=2&GoBa>

[ckXTimes](http://www.nfc.co.il/showArticles.asp?subjectId=2&DocId=322&PageNumber=2&GoBa)

אמנון לורד – מקור ראשון

<http://www.makor1.co.il/makor/Article.faces?articleId=29148&channel=1&subchannel=2>

פעילות שתי"ל

<http://www.haaretz.co.il/hasite/pages/ShArtPE.jhtml?itemNo=667526&contrassID=2&subContrassID=2&sbSubContrassID=0>

שמאל רדיקלי בישראל – ויקיפדיה

http://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A9%D7%9E%D7%90%D7%9C_%D7%A8%D7%93%D7%99%D7%A7%D7%9C%D7%99_%D7%91%D7%99%D7%A9%D7%A8%D7%90%D7%9C

אתר שתי"ל, לשונית "אירגונים". (מטרות מירב האיגונים המוצגות, עברו כביסה וחיטוי עמוק נגד ריח)

<http://www.shatil.org.il/organizations>

אורי שטרומן – שופט (אמיץ וישר) בדימוס

[http://www.news1.co.il/Archive/003-D-33287-00.html?tag=00-22-54\[11/22/2008 5:20:23 PM\]](http://www.news1.co.il/Archive/003-D-33287-00.html?tag=00-22-54[11/22/2008 5:20:23 PM])

שלי טימן – שופט (אמיץ וישר) בדימוס

[http://www.themarker.com/tmc/article.jhtml?log=tag&ElementId=skira20070515_859675\[11/22/2008 5:25:28 PM\]](http://www.themarker.com/tmc/article.jhtml?log=tag&ElementId=skira20070515_859675[11/22/2008 5:25:28 PM])

מלכה אביב - שופטת אמיצה - היושבת לכס המשפט ועיניה מכוסות

<http://www.news1.co.il/Archive/001-D-182499-00.html?tag=00-52-55>

אהרון רול – "אין שופטים בירושלים" ועוד מאמרים בנושאי הצדק מול משפח

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343151>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343142>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343126>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=327939>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=176317>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=2151>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=308507>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=2168>

<http://www.global-report.net/aroll/?l=he&a=343139>

ד"ר ישראל בר-ניר

<http://www26.brinkster.com/yovalr/articles/barnir/hatred3.htm>

יחזקאל בראלי - (שופט אמיץ וישר דרך) שופט ועיניו מכוסות

<http://www.news1.co.il/Archive/001-D-182660-00.html?tag=13-37-42>